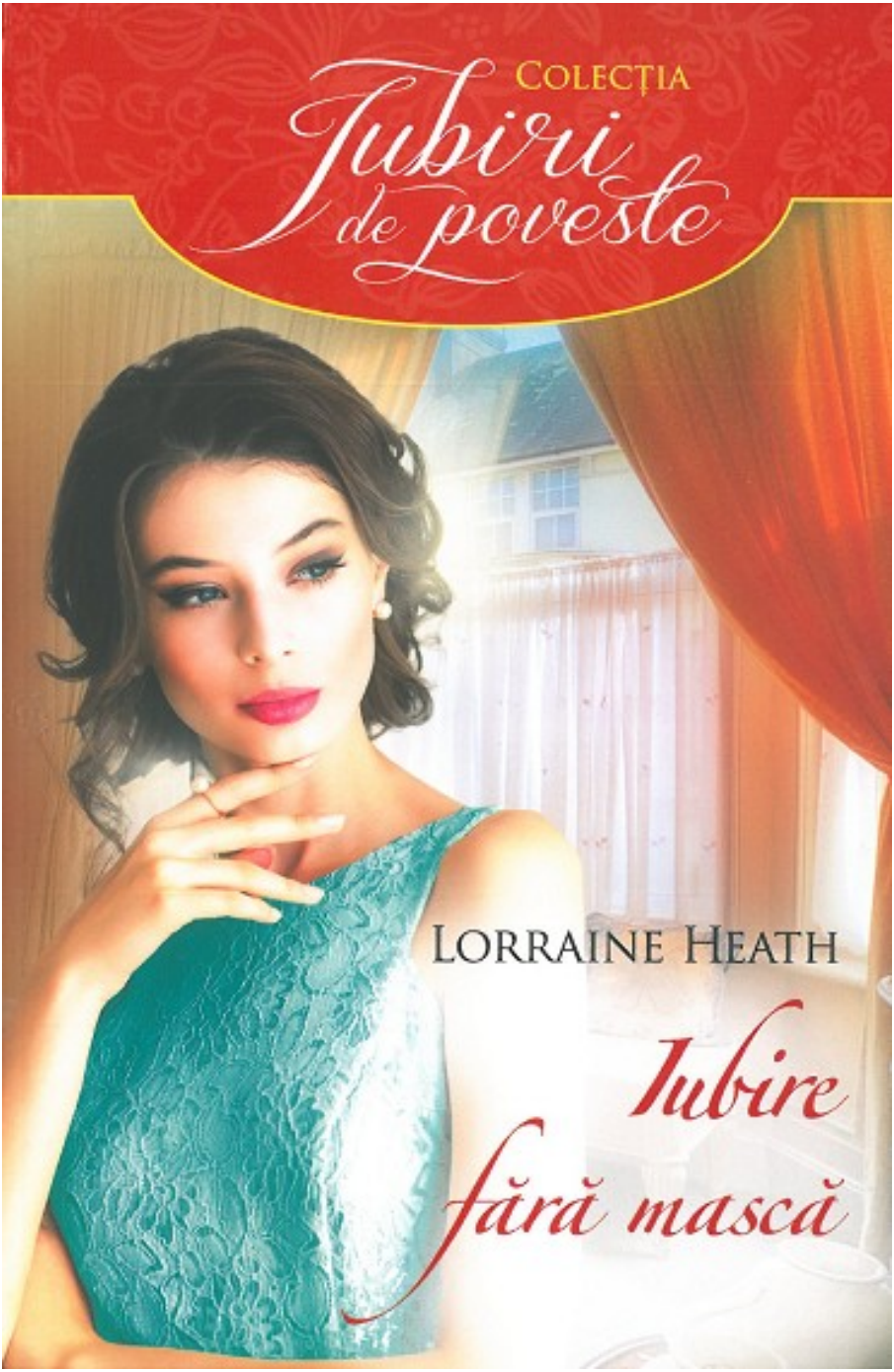
Colecția
Iubiri de poveste
Lorraine Heath
Iubire fără mască

Lorraine Heath
Iubire fără mască

Falling into bed with a duke by **Lorraine Heath**

Traducere din limba engleză Cristina Radu

Pentru Cover Girls[1] *care împărtăşesc dragostea pentru cărţi bune, un râs sănătos, un vin excelent şi o uimitoare prietenie.*

Pentru Kathy şi Becky, pentru că ne-au făcut să pornim la drum.

Pentru Wendy, Jenn şi Felicia, pentru că ne-au ţinut laolaltă. Cluburile de carte sunt grozave!

1 Clubul de carte al lui Lorraine Heath (n.tr.)

Prolog

În noaptea de 15 noiembrie, s-a petrecut unul dintre cele mai groaznice dezastre din istoria căilor ferate britanice, când un tren de pasageri s-a ciocnit frontal cu un tren ce transporta mărfuri inflamabile. Câteva vagoane au fost pe loc cuprinse de o minge de flăcări portocalii. Este imposibil să se găsească cuvintele potrivite pentru a descrie oribilul măcel de trupuri mutilate, călători străpunşi şi sfâşiaţi ori corpuri înnegrite. Au dispărut douăzeci şi şapte de suflete...

Reportaj din ziarul *The Times*, 1858

Pe când trăsura se clătina pe drumul accidentat, Nicholson Lambert, recent numit oficial drept duce de Ashebury, se uita la peisajul ce i se perinda prin faţa ochilor şi care era la fel de pustiu şi de trist precum îi era şi sufletul. Se simţea gol pe dinăuntru, deşert, ca şi cum în orice moment trupul i s-ar sfărâma pur şi simplu în bucăţi şi ar înceta să mai existe. Nu ştia cât mai putea să continue a respira, cât mai putea s-o ducă aşa, să...

— Să nu mă atingi, ceru contele de Greyling care stătea în faţa lui. Nicky îşi aruncă privirea la timp pentru a-l vedea pe fratele geamăn al contelui, pe Edward, înghiontindu-l pe fratele lui în umăr. Contele îl împinse înapoi. Edward îl plesni. Contele se căţăra pe banchetă, aşezându-se pe genunchi, noua lui poziţie conferindu-i mai multă înălţime atunci când îşi strânse pumnul, şi-l pregăti ca să-l...

— Potoliţi-vă, băieţi, spuse domnul Beckwith, lăsându-şi deoparte cartea pe care o citea, aplecându-se înainte şi întinzându-şi un braţ pentru a-l apăra pe Edward de atacul fratelui său. Cu toate acestea, contele îi trase un pumn. Edward ateriză cu o bufnitură pe antebraţul domnului Beckwith, fără a-l răni însă.

Altă dată, Nicky ar fi putut râde de tehnicile de luptă ineficiente ale băiatului mai mic. Doar cu câteva luni în urmă, la scurt timp după ce Nicky împlinise opt ani, tatăl lui îl luase să vadă un meci de box, aşa că îi era cunoscut sunetul unei lovituri de pumn puternice. Pumnul contelui ar fi putut fi o petală de trandafir plutind alene spre pământ, dacă e să ne luăm după efectul avut.

— Acesta nu este un comportament demn de un nobil, îl certă domnul Beckwith.

— El a început, mormăi Greyling pentru a nu ştiu câta oară de când începuseră această anevoioasă şi îngrozitoare călătorie, plecând din Londra.

— Da, şi eu termin. Excelenţă, vă rog să faceţi schimb de locuri cu contele.

Ordinul fusese exprimat cu calm, ca şi cum Nicky – îi era dificil să se gândească la el însuşi ca fiind duce de Ashebury, se întreba dacă avea să o facă vreodată – ar avea posibilitatea de a se mişca după placul inimii, ca şi cum n-ar fi trebuit să-şi scoată la iveală tăria dintr-un locaş ascuns, îngropată undeva în adâncul fiinţei sale.

Uitându-se înapoi peste umăr, domnul Beckwith ridică dintr-o sprânceană pe deasupra ochilor albaştri ce păreau să vadă cu mult prea multe.

— Excelenţă?

Trăgând adânc aer în piept, Nicky îşi adună puterile să se dea jos de pe banchetă până când cizma cu care era încălţat atinse podeaua. Cu un mare efort, îşi păstră echilibrul şi făcu schimb de locuri cu contele de Greyling. Odată ce fură aşezaţi pe placul lui Beckwith, avocatul îşi aranjă ochelarii şi se întoarse la cartea pe care o citea. Edward scoase limba la fratele lui. Lord Greyling se uită cruciş şi îşi împinse în sus vârful nasului până când ajunse să semene cu un porc. Nicky privi din nou pe fereastră la peisajul care-i trecea prin faţa ochilor, dorindu-şi ca domnul Beckwith să citească cu glas tare, aşa încât vocea lui să acopere urletul vântului peste ţinuturile pustii, îşi dorea…

— Eu nu rămân, anunţă Edward. O să fug. Nu poţi să

mă sileşti să rămân.

Nicky se uită spre Edward. Părea atât de încrezător, de sigur pe el, cu bărbia ridicată, cu ochii căprui-închis pătrunzători pe când îl privea pe avocat. Era oare de ajuns pentru a pune capăt acestei călătorii de coşmar spre Dartmoor? Doar să declare pur şi simplu că nu avea să fie aşa?

Încet, Beckwith lăsă jos cartea, cu ochii plini de înţelegere, compasiune şi tristeţe.

— Asta nu i-ar fi pe plac tatălui tău.

— Tata e mort.

Contele icni. Nicky primi aceste cuvinte ca pe o lovitură direct în piept. Abia dacă putea să respire în faţa acestui adevăr gol-goluţ pe care nu îndrăznea să-l şoptească nici măcar în sinea lui. Continua să creadă că, dacă nu s-ar gândi niciodată la aceste cuvinte, acestea n-ar fi adevărate, tatăl lui n-ar fi mort şi el n-ar fi ducele de Ashebury. Dar se străduia să-şi păstreze iluzia că universul lui nu se năruise.

— Cu toate astea, s-ar aştepta ca tu să te comporţi într-o manieră adecvată poziţiei tale, îl asigură domnul Beckwith cu blândeţe.

— Nu vreau să fiu aici, spuse Edward cu vehemenţă. Vreau să merg acasă.

— Şi o să mergi… la un moment dat. Tatăl tău – se uită înspre Nicky –, amândoi taţii voştri îl cunoşteau pe marchizul de Marsden destul de bine. Au mers împreună la şcoală, erau prieteni. Amândoi i-au încredinţat lui creşterea şi educaţia voastră. După cum v-am explicat deja, au lăsat instrucţiuni ca, în eventualitatea morţii lor, marchizul să fie tutorele vostru. Şi aşa va fi.

Cu buza de jos începând să-i tremure, Edward se uită înspre fratele lui.

— Albert, acum tu eşti contele. Spune-i că nu trebuie să mergem. Fă-l să ne ducă acasă!

Cu un uşor oftat de capitulare, noul conte de Greyling îşi frecă lobul urechii drepte.

— Trebuie s-o facem, E dorinţa tatălui nostru.

— E o prostie. Te urăsc. Vă urăsc pe toţi!

Edward îşi ridică picioarele pe banchetă şi, întorcându-se cu spatele la ei, îşi îngropă faţa în colţul trăsurii.

Nicky putu vedea cum i se scuturau umerii, ştia totodată că încerca din răsputeri să nu se dea de gol că plângea. Îşi dori să plângă şi el, dar ştia că l-ar dezamăgi pe tatăl lui dacă ar da dovadă de o astfel de slăbiciune. Acum, el era ducele şi trebuia să fie puternic. Nu conta că mama şi tata muriseră. Doica lui îl asigurase că încă îl puteau veghea şi că ar şti dacă nu s-ar purta cum trebuia. Dacă ar fi un băiat rău, ar merge în iad când ar muri şi nu i-ar mai vedea niciodată.

— Iată că am ajuns, băieţi! Havisham Hall va fi casa voastră pentru o vreme, spuse solemn domnul Beckwith.

Apăsându-şi faţa de geam şi uitându-se înapoi, Nicky putu vedea silueta monstruoasă ce se contura ameninţător pe fundalul cerului cenuşiu ce se întuneca. Conacul în care crescuse fusese la fel de vast, dar nu părea atât de rău prevestitor. Înghiţi cu greu. Poate că Edward avea dreptate să vrea să fugă de aici.

Trăsura se opri, clătinându-se. Din casă nu ieşi nimeni să-i întâmpine. Era ca şi cum nu se aşteptau să sosească. Un lacheu coborî şi deschise uşa trăsurii. Domnul Beckwith ieşi.

— Haideţi cu mine, băieţi!

Vocea lui nu oglindea vreo îndoială precum că trebuiau să fie aici, că ăsta era locul corect şi că aveau să fie bine-veniţi.

Nicky îşi plimbă privirea de la conte la fratele său. Amândoi deveniseră albi la faţă, cu ochii lor căprui prea mari şi prea rotunzi. Aşteptau. El era cel mai mare, avea rangul cel mai înalt, aşa că el era cel care trebuia să meargă primul. În vreme ce totul din el striga să rămână acolo unde era, se decise să nu fie laş şi coborî din trăsură. Îşi ţinu răsuflarea când îl izbi vântul rece. Fraţii veniră în

spatele lui. În tăcere, îl urmară pe domnul Beckwith urcând scările. Sub portic, avocatul ridică ciocanul greu de fier şi îl lăsă să cadă. Un dangăt înfricoşător răsună în jurul lor. Din nou, Beckwith ciocăni. Fără încetare...

Uşa se deschise brusc, şi apăru un bătrân ramolit cu jacheta neagră şi cu vesta decolorate şi jerpelite.

— Vă pot fi de folos?

— Charles Beckwith pentru marchizul de Marsden. Sunt aşteptat.

Cu o mişcare de mână experimentată, domnul Beckwith îşi scoase cartea de vizită. Luând-o, majordomul cărunt deschise mai tare uşa.

— Intraţi, şi o să-l anunţ imediat pe Domnia Sa de venirea dumneavoastră.

Oricât de recunoscător ar fi fost Nicky să scape de vânt, şi-ar fi dorit să rămână pe loc. Intrarea era întunecată şi exact la fel de rece ca afară. Majordomul se îndepărtă pe un hol întunecos despre care Nicky se temea că ducea direct în măruntaiele iadului despre care îl avertizase doica lui. Nu-i putea vedea capătul. Nu-l linişti nici scurta privire spre gemeni. Arătau de parcă neîncrederea le sporise de zece ori. Cât despre a lui, era cel puţin de două ori pe atât. Voia să fie puternic şi curajos. Voia să fie fiul cel bun, să-şi mulţumească tatăl, dar să rămână acolo însemna să moară. Era sigur de asta.

Aşteptară în tăcerea apăsătoare. Nici măcar ceasul înalt de pe hol nu ticăia, limbile nu i se mişcau. Tăcuta santinelă îl făcu pe Nicky să simtă un fior pe şira spinării.

Un bărbat înalt şi subţire ieşi din holul ce arăta sinistru. Hainele îi atârnau pe trup ca şi cum erau ale unuia de două ori mai solid ca el. Deşi obrajii îi erau supţi, ochii adânciţi în orbite şi părul mai mult cărunt decât negru, nu părea prea bătrân.

Beckwith deveni brusc atent.

— Milord, sunt Charles Beckwith, avocat...

— Aşa spunea şi pe cartea dumitale de vizită. De ce eşti aici?

Asprimea vocii sugera că nu era obişnuit să o folosească.

— Am adus băieţii.

— Ce nevoie am eu de băieţi?

Beckwith îşi îndreptă umerii.

— V-am trimis o scrisoare, milord. Ducele de Ashebury, contele de Greyling şi soţiile lor au murit în mod tragic într-un accident de cale ferată.

— Calea ferată. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca noi să călătorim în astfel de maşinării, nu ne-ar mai fi dat cai.

Nicky clipi. Unde era compasiunea şi mâhnirea omului ăstuia la aflarea veştilor? Nu le oferea niciun pic de alinare?

— Chiar aşa să fie, spuse Beckwith cu voce egală, mă aşteptam să vă văd la înmormântare.

— Nu iau parte la înmormântări. Sunt înfiorător de deprimante.

Nicky nu credea să fi auzit cuvinte mai adevărate. O urâse pe cea a părinţilor lui. În timpul priveghiului, voise să deschidă sicriul ca să fie sigur că erau acolo, dar doica îi spusese că nu i-ar fi recunoscut. Părinţii lui fuseseră făcuţi scrum. Se ştiuse care dintre trupuri era al tatălui său datorită inelului cu sigiliu, inel pe care Nicky îl purta acum la gât, prins pe un lanţ, dar cum de ştiau că femeia pe care o înmormântaseră cu tatăl său era într-adevăr mama lui? Dacă nu era? Dacă nu era acum împreună cu el?

— Acesta e şi motivul pentru care i-am adus pe băieţi la dumneavoastră – de vreme ce nu i-aţi luat dumneavoastră înşivă, spuse Beckwith.

— De ce să-i iau cu mine?

— După cum am spus în scrisoare…

— Nu-mi aduc aminte de nicio scrisoare.

— În acest caz, îmi prezint scuzele, milord, pentru că s-a pierdut pe drum. În orice caz, atât ducele, cât şi contele v-au numit tutore al fiilor lor.

Ca şi cum abia acum băgase de seamă prezenţa lor, Marsden îşi îndreptă spre ei ochii de un verde-închis. Nicky îşi simţi inima săgetată. Nu voia să fie lăsat în grija acestui

om care nu părea să aibă nici măcar un dram de blândeţe şi de compasiune. Încruntându-şi sprâncenele, marchizul îşi îndreptă din nou atenţia spre Beckwith.

— De ce să fie într-atât de nechibzuiţi încât să facă asta?

— Este evident că aveau încredere în dumneavoastră, milord.

Marsden chicoti, ca şi cum ăsta ar fi fost cel mai amuzant lucru spus de cineva pe socoteala lui. Nicky nu mai putu suporta. Înaintând iute, îşi strânse pumnul şi îl lovi pe marchiz în burtă, fără oprire.

— Să nu râzi, ţipă Nicky, îngrozit că lacrimile îi ardeau ochii. Să nu îndrăzneşti să râzi de tatăl meu!

— Uşurel, băiete, spuse Beckwith, trăgându-l înapoi. Nu se obţine nimic cu pumnii.

Doar că asta nu era adevărat, pentru că marchizul se opri din râs. Răsuflând cu greu, Nicky era pregătit să îl atace din nou dacă ar fi trebuit.

— Scuze, băiete, spuse marchizul. Nu râdeam de tatăl tău, doar de absurditatea ca eu să am grijă de voi.

Ruşinat de izbucnirea lui, Nicky se întoarse surprins când îl zări pe băiatul şleampăt – purtând doar nişte pantaloni ce păreau prea mici şi o cămaşă albă de pânză – ghemuit în spatele unui ghiveci cu un palmier. Părul lung şi negru îi cădea pe ochi.

— Dar le veţi onora dorinţa, afirmă cu emfază Beckwith.

Uitându-se din nou spre marchiz, Nicky îl văzu că încuviinţează repede din cap.

— Da. De dragul prieteniei.

— Prea bine, milord. Dacă aţi putea trimite nişte lachei să ia cuierele băieţilor…

— Pune-i pe vizitiul dumitale şi pe lacheu să le aducă aici. Apoi, ia-o din loc!

Beckwith păru că ezită, dar în cele din urmă îngenunche în faţa lui Nicky şi a gemenilor.

— Capul sus, să fiţi băieţi cuminţi şi să-i faceţi mândri

pe părinţii voştri! Îşi puse mâna pe umărul lui Edward şi îl strânse. La fel procedă şi cu Greyling. În cele din urmă şi cu Nicky.

Nicky voia să-l roage să nu-l părăsească acolo. „Te rog, te rog, ia-mă cu tine!” Dar îşi ţinu gura. Deja se făcuse de râs o dată. N-o s-o mai facă din nou.

Beckwith se ridică, privindu-l pe marchiz.

— O să-i ţin sub observaţie.

— Nu-i nevoie. Acum sunt în grija mea. Pleacă de-aici cât mai repede cu putinţă. Se uită pe fereastră. Până când nu-i prea târziu.

Încuviinţând încet din cap, Beckwith se întoarse în loc şi ieşi. Nimeni nu se mişcă. Nimeni nu vorbi. Se aduseră cuferele. La scurt timp după aceea, Nicky auzi scârţâitul roţilor trăsurii şi clămpănitul potcoavelor cailor, de parcă Beckwith îi poruncise vizitiului să se grăbească, ca şi cum nu putea scăpa destul de repede.

— Locksley! strigă marchizul, făcându-l pe Ashe să tresară.

Băiatul din spatele ghiveciului se grăbi să înainteze.

— Da, tată?

— Condu-i la etaj! Lasă-i să-şi aleagă camerele pe care le vor.

— Da, domnule.

— O să se întunece în curând, spuse marchizul cu o privire absentă. Să nu ieşiţi noaptea!

Ca şi cum nu mai era conştient de prezenţa lor, se pierdu din nou în holul întunecat şi rău prevestitor din care apăruse la început.

— Haideţi, spuse băiatul întorcându-se s-o ia în sus pe scări.

— Noi nu rămânem aici, anunţă brusc Nicky, hotărând că era momentul să preia conducerea, venise timpul să arate că era un adevărat duce.

— De ce nu? Mi-ar plăcea să am cu cine să mă joc. Şi o să vă placă aici. Poţi să faci ce vrei. Nimănui nu-i pasă.

— De ce nu merge ceasul? întrebă Edward,

apropiindu-se de orologiu şi privindu-l de parcă ar fi fost fascinat de măiestria execuţiei.

Locksley îşi încreţi sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

Ridicându-şi mâna, Edward desenă un cerc în aer.

— Ar trebui să ticăie. Limbile ar trebui să se învârtă în jurul cifrelor. Îşi ridică mâinile…

— Nu-l atinge! strigă Locksley şi se năpusti în faţa ceasului. Nu trebuie să-l atingi! Niciodată.

— De ce nu?

Arătând încurcat, Locksley scutură din cap.

— Aşa, nu trebuie.

— Unde e mama ta? întrebă Greyling, apropiindu-se de Edward, ca şi cum ar fi avut nevoie de alinarea unei prezenţe familiare în acest loc mohorât şi îngrozitor.

— A murit, spuse cu glas egal Locksley. Fantoma ei ţipă prin câmpiile pustii. Dacă ieşiţi noaptea, o să vă înşface şi o să vă ia cu ea.

Nicky simţi un fior rece, ca de gheaţă, pe şira spinării. Se uită spre uşă, ferestrele aflate de-o parte şi de alta arătau că se lăsa întunericul – şi se temu că avea să-l ia şi pe el, că, atunci când în sfârşit avea să poată părăsi acest loc – la fel ca părinţii lui –, din el nu avea să mai rămână decât o mână de cenuşă.

Capitolul 1

Londra, 1878

Eticheta dicta că un gentleman aflat în vizită nu stătea niciodată mai mult de cincisprezece minute, aşa încât domnişoara Minerva Dodger ştia că timpul petrecut în compania lui Lord Sheridan avea să se apropie de sfârşit în următoarele o sută şi optzeci de interminabile secunde. Chiar mai curând dacă norocul era de partea ei, dar domnul

care stătea la stânga ei pe canapea în salonul principal părea hotărât să-şi prelungească vizita cât mai mult posibil. De când ea îi oferise o ceaşcă de ceai, imediat după sosire, păruse că uitase scopul pentru care venise. Ceaşca fină de porţelan transparent cu trandafiri roşii nu părăsise nici măcar o dată farfurioara pe care o legăna atât de priceput pe coapsă.

Această vizită era a treia în ultimele şapte zile, şi tot ce putuse ea reţine din timpul petrecut împreună era că el folosea cam prea multă apă de colonie cu aromă de bergamotă, că-şi îngrijea bine unghiile şi că periodic slobozea oftaturi, din câte se părea fără vreun motiv anume. Şi totodată că îşi dregea glasul să anunţe că vizita se terminase.

Acum, îi părea bine să audă gâlgâitul răguşit pe care îl scotea el când îşi punea ceaşca deoparte, înainte de a se ridica. Punându-şi şi ea ceaşca şi farfurioara pe măsuţa joasă pe care o avea în faţă, se ridică şi se sforţă să nu arate prea mulţumită că, în cele din urmă, chinul luase sfârşit.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru vizită, Lord Sheridan.

— Sper că pot veni şi mâine.

Seriozitatea din ochii lui căprui o avertiză că, de fapt, el nu-i cerea permisiunea, ci doar îşi anunţa intenţia.

— Dacă îmi e îngăduit să fiu atât de îndrăzneaţă, milord, permiteţi-mi să vă întreb dacă într-adevăr ăsta este modul în care vreţi să vă petreceţi restul vieţii – stând degeaba în tăceri apăsătoare, doar cu ticăitul ceasului care să ne reamintească de trecerea timpului.

El clipi.

— Ce-aţi spus?

Acum, ea era cea care ofta, urând că trebuia să fie atât de directă pentru că el refuza să-şi dea seama de adevărata situaţie.

— Nu suntem potriviţi, milord.

— Nu sunt sigur cum aţi ajuns la această concluzie.

— Nu discutăm. Am încercat să vă atrag în diverse subiecte de conversaţie…

— Despre cât de înţelept e ca Anglia să se extindă în Africa. Nu e un subiect de care să se preocupe o doamnă.

— Va fi preocuparea multor doamne dacă va izbucni războiul şi se vor pomeni în situaţia de a fi văduve. Fără a mai menţiona povara financiară asupra ţării… Îşi ridică o mână. Bărbatul arăta indiscutabil îngrozit. Scuzele mele! Nu aţi dorit să discutaţi mai devreme şi sunt foarte sigură că nici acum, când vă pregătiţi să plecaţi. Doar că eu am păreri şi cred că am dreptul să mi le exprim. Dumneavoastră păreţi interesat să îmi auziţi opiniile despre vreme şi nimic altceva.

— Veţi fi contesă.

Acum era rândul ei să clipească.

— Ce are a face cu asta?

— Veţi fi Lady Sheridan. Ca atare, veţi fi prea ocupată să vă supravegheaţi obligaţiile şi activităţile caritabile pentru a sta în salon cu mine în timpul după-amiezilor.

— Şi seara?

— Am o bibliotecă vastă care vă va sta la dispoziţie. Sigur că puteţi şi broda.

— De fapt, nu. Mi se pare plictisitor. Prefer o dezbatere aprinsă despre reforma socială.

— Nu voi tolera o soţie care să se implice în *dezbateri aprinse.* E scandalos.

— Iată de ce, milord, nu suntem potriviţi.

O spuse amabil, când, de fapt, dorea cu ardoare să-l întrebe de ce credea că o femeie ar vrea să fie soţia lui.

— Am o moşie foarte vastă, domnişoară Dodger. Să admitem că are nevoie de o oarecare întreţinere, dar zestrea dumneavoastră va reglementa situaţia.

Şi iată, fu rostit în cele din urmă motivul prezenţei lui în salonul ei.

— Dar, vezi dumneata, Sheridan, eu vin cu zestrea. Totodată însă, vin aşa cum sunt. Cu propriile mele idei, nu neapărat ale soţului meu, cu propriile mele interese, din

nou, nu neapărat ale soţului meu. Dar vreau ca el să-mi respecte părerile şi interesele. Vreau să fiu în stare să le discut cu el şi să ştiu că le ascultă.

— Îţi voi dărui copii.

Ce avea asta de-a face cu ascultatul – ceea ce el era evident că nu reuşea să facă? Ea se simţea mai degrabă ca un catâr căruia i se arătau morcovi în speranţa că asta avea să determine animalul să se urnească din loc. Şi, deşi îşi dorea cu disperare copii, nu era dispusă să plătească orice preţ pentru a-i avea. Dacă ea nu era fericită, cum ar putea ei să fie?

— Îmi vei dărui dragoste?

El scrâşni din dinţi.

— Cu timpul, e posibil ca sentimentele mele să sporească.

Ea îi adresă un zâmbet indulgent.

— Cred că vei găsi foarte solicitantă convieţuirea cu mine.

— Am două moşii. Odată ce am un moştenitor, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să locuim în aceeaşi reşedinţă.

Fu nevoită să-şi adune toate forţele să nu râdă isteric. Omul refuza să ia în seamă ce-i spunea ea, iar aceasta fusese problema încă de la început.

— Dacă vrei, poţi să vii în vizită, milord, dar să ştii că sub nicio formă nu mă voi mărita cu dumneata.

— Nu vei primi o ofertă mai bună.

— Asta poate fi foarte adevărat, dar mă îndoiesc foarte tare că voi primi una mai proastă.

Aruncându-şi o privire în jur, el o văzu pe mama ei care şedea într-un colţ brodând, ca şi cum s-ar fi simţit răspunzătoare de cuvintele rostite de Minerva.

— Excelenţă…

— Doamna Dodger, o întrerupse scurt mama ei.

Sheridan scoase un oftat exasperat.

— Sunteţi văduva unui duce.

— Sunt soţia lui Jack Dodger şi prefer să mi te

adresezi ca atare.

El scrâşni din nou din dinţi de câteva ori, înainte de a-şi drege glasul.

— Foarte bine, dacă insistaţi.

Ea zâmbi amabil.

— Am făcut-o din clipa în care m-am măritat cu el, cu foarte mulţi ani în urmă, dar nu cred că eşti aici pentru a discuta despre alegerile pe care le-am făcut eu în viaţă.

— Aveţi perfectă dreptate, doamnă, nu sunt aici din acest motiv. Vreţi să fiţi atât de amabilă să-i explicaţi fiicei dumneavoastră de ce nu ar trebui să se grăbească atât de tare să-mi respingă cererea?

Cu faţa imperturbabilă, ea îi acordă un zâmbet indulgent.

— Ca să fiu sinceră, Lord Sheridan, cred că ar fi mai bine să-ţi petreci după-amiezile în altă parte.

Dregându-şi glasul afectat, o ţintui cu o privire încruntată.

— Intenţionez să am o soţie până la sfârşitul sezonului. Nu voi aştepta să-ţi vii în fire, domnişoară Dodger. O să merg mai departe.

— Cred că ar fi cel mai înţelept.

— Eşti o nesăbuită să renunţi la ceea ce pot să-ţi ofer.

— Cu ajutorul zestrei mele.

Din nou îl auzi scrâşnind din dinţi. În cele din urmă, obiceiul ăsta ar fi scos-o fără îndoială din minţi.

— Bună ziua, doamnă, domnişoară Dodger.

Cu aceasta, se răsuci pe călcâie şi ieşi din salon fără a mai privi în urmă.

Cu un adânc oftat de uşurare ce alungă încordarea pe care o simţise Minerva în timpul vizitei lui, ea îşi roti uşor umerii înainte de a străbate camera şi de a se trânti nemanierat în fotoliul aflat lângă cel al mamei sale.

— Ciudat, dar m-aş fi simţit cu mult mai nesăbuită dacă m-aş fi măritat cu el, întinse mâna, iar mama ei i-o strânse.

— Nu eşti deloc nesăbuită. Ştii foarte bine ce vrei.

Undeva, există un bărbat căruia îi va plăcea această latură a ta şi care te va considera ceva mai mult decât o podoabă.

Cu toate că Minerva nu era înclinată spre pesimism, nu putea împărtăşi optimismul mamei ei legat de acest subiect.

— Am trecut pe lângă Lord Sheridan care ieşea tocmai când eu intram, spuse Grace Stanford, ducesă de Lovingdon şi prietenă apropiată a Minervei, intrând în salon, cu fiul de doi ani în braţe. Cred că avea o privire ce amintea de norii de furtună.

— Ce surpriză plăcută că ai trecut pe aici, spuse mama Minervei cu zâmbetul mai luminos decât o rază de soare, ridicându-se şi traversând camera spre nou-venită. Ce mai face nepoţelul meu?

Băiatul îşi întinse mânuţele spre ea, şi ea îl luă în braţe.

— Jur că ai crescut foarte mult de când nu te-am mai văzut.

— L-ai văzut acum câteva zile, îi aminti Grace soacrei ei.

— A trecut prea mult timp.

Apropiindu-se, Minerva încercă să desluşească expresia prietenei ei, dar Grace era cunoscută prin faptul că nu dezvăluia niciodată nimic, Asta o făcea un adversar foarte abil la jocul de cărţi.

— Aşadar, Lord Sheridan? o îmboldi Grace.

Cu un oftat, Minerva ridică din umeri.

— Credea că suntem potriviţi. Eu nu.

— Are datorii foarte mari, spuse Grace.

— Întocmai.

— Arată destul de bine şi poate fi foarte fermecător.

— A stat aici preţ de cincisprezece minute holbându-se la ceaşca lui, ca şi cum spera să vadă cum i se evaporă ceaiul.

— Zău?

În ochii ei se citeau compătimire şi înţelegere. Înainte de căsătoria ei cu fratele vitreg al Minervei, ducele de

Lovingdon, Grace navigase şi ea pe apele vânătorilor de averi.

— Aşadar, ce vânt te-aduce pe-aici? întrebă Minerva.

— Voiam doar să vă văd pentru puţin timp.

— Fetelor, vă las între voi, spuse mama ei neatentă, ciupindu-l pe copil de obrăjorii dolofani şi rumeni. Haide! Să-l găsim pe bunicul. O să fie încântat să te vadă. Se uită înspre Grace. E în ordine, nu-i aşa? Dacă-l iau un pic?

— Bineînţeles. O să vă caut când sunt gata de plecare.

— Nu te grăbi, spuse mama Minervei, înainte de a ieşi din cameră în căutarea soţului ei. Dacă înalta societate l-ar vedea vreodată pe Jack Dodger jucându-se de-a cucu-bau cu nepotul lui, reputaţia lui de dur ar fi distrusă.

— Chiar îl iubeşte, spuse Minerva, nebăgând în seamă durerea din piept la gândul că poate nu avea să le dăruiască niciodată părinţilor ei un nepot.

— Ştiu. În plus, prezenţa lui aici ne oferă posibilitatea de a ne bucura de un timp singure, fără a fi deranjate.

Un amestec de speranţă şi groază o străbătu pe Minerva.

— Ai făcut rost de adresă?

— Hai să ne aşezăm, vrei? Ca şi cum o întârziere ar fi putut deturna conversaţia, Grace se mişcă repede spre canapea şi se aşeză.

Minerva i se alătură, exaltarea legată de ceea ce o aştepta alungând orice urmă de tulburare ar fi avut la început.

— O ai? o îmboldi ea nerăbdătoare.

Grace se foi tulburată.

— Eşti sigură de asta, Minerva? Odată ce se pierde…

— Ştiu ce înseamnă virginitatea, Grace. Pocni din degete nervoasă. Dă-mi adresa!

Nu îndrăzni să rostească cu glas tare numele stabilimentului. Nimeni n-o făcea, în Londra, circulau de ani întregi zvonuri despre existenţa clubului secret Nightingale, dar adresa lui era un secret straşnic păzit, pentru că se

presupunea că proprietarele lui făceau parte din aristocraţie – doamne măritate ce înfiinţaseră un local pentru ca altele ca ele să-şi poată aduce acolo amanţii pentru întâlniri discrete, soţii lor neavând habar de aventurile lor clandestine. Scopul lui evoluase de-a lungul anilor, aşa încât chiar şi cele ce n-aveau un amant îşi puteau asigura unul pentru o noapte. Asta era tot ce voia ea. O noapte.

— Fratele tău o să mă omoare dacă află că ţi-am dat o mână de ajutor pentru aventura asta.

— Ba nici pomeneală! Te iubeşte la nebunie. În afară de asta, n-o să afle. Nu e ca şi cum o să urlu în gura mare, dar tu ştii prea bine ce fel de viaţă a dus înainte de a se însura cu tine. De ce să fie acceptabil pentru bărbaţi să fie indecenţi, dar femeile să nu poată să beneficieze de aceleaşi libertăţi?

— Pur şi simplu, aşa stau lucrurile. Şi dacă te îndrăgosteşti…

Minerva nu se putu abţine. Râse cu poftă când auzi asta.

— Am participat la şase sezoane, Grace. De-acuma, sunt fată bătrână, am prins păienjeniş, cu excepţia câte unui vânător de zestre ocazional. Nu mă interesează o căsătorie care e privită ca o tranzacţie comercială. Vreau să fiu iubită pentru ceea ce sunt. Imensa mea zestre nu mă ajută să-mi găsesc iubirea. Nu sunt deosebit de frumoasă.

Grace deschise gura să protesteze, dar Minerva io tăie, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt:

— Ştii că-i adevărat.

Ca urmare a zestrei pe care tatăl ei – unul dintre cei mai bogaţi oameni din Londra – i-o dăduse, nu dusese lipsă de declaraţii de afecţiune din partea bărbaţilor, însă nici măcar una singură n-avea vreun dram de adevăr în ea. Nu era deosebit de frumoasă, nu se putea considera nici măcar drăguţă sau atrăgătoare.

— Am prea mult din tata în mine. Ochii lui negri, trăsăturile lui banale. Şi am şi mintea lui pentru afaceri.

Sunt deşteaptă şi spun pe faţă ce gândesc. Nu sunt sfioasă sau docilă. Vreau pasiune şi foc, nu răceala tăcerii şi oftaturi adânci în vreme ce aşteptăm să treacă minutele până când ne despărţim. Ai vreo idee cât de des am stat exact în acest salon cu un bărbat care nu făcea nimic mai mult decât să stea cu o ceaşcă de ceai pe coapsă şi să comenteze despre pesmeţi şi prăjituri, ca şi cum la asta s-ar rezuma întreaga mea viaţă? Sunt intimidantă. Ştiu asta. Mă gândesc să-mi ţin gura, dar nu vreau să-i dau unui bărbat o falsă impresie asupra persoanei căreia îi face curte. Nu mă reţin în a-mi exprima opiniile, şi bărbaţii găsesc intolerabilă o astfel de atitudine.

— Pur şi simplu. Încă n-ai întâlnit bărbatul potrivit.

— Nu e ca şi cum m-aş fi ascuns într-un tufiş. Am fost vizibilă, văzută de toată lumea. Zestrea mea e atractivă; eu nu sunt. Bărbaţii nu umblă după mine din pasiune, ci mai degrabă din interes. A devenit greu de suportat.

Grace o studie în tăcere pentru câteva momente.

— Dacă rămâi însărcinată? întrebă ea în cele din urmă, şi Minerva aproape gemu auzind întrebarea asta incomodă, dar îşi dădu seama că draga ei prietenă avea intenţii bune.

— Am studiat. O să mă protejez.

Grace se dădu înapoi, muşcându-şi buza de jos.

— Actul în sine e incredibil de intim, Minerva. Nu-mi pot imagina să fac aşa ceva cu cineva pe care nu-l iubesc.

— Sunt foarte conştientă că n-o să fie perfect, Grace, dar în acest moment din viaţa mea vreau să mă simt dorită. Am auzit că majoritatea bărbaţilor care frecventează clubul fac parte din aristocraţie. Aşadar, e foarte posibil să fie cineva pe care-l cunosc, posibil cineva pe care-l simpatizez. Îmi plac mulţi bărbaţi; doar că ei nu mă plac pe mine.

— Dar, după tot ce veţi împărtăşi împreună, nu va fi stânjenitor când îl vei vedea ulterior?

— El n-o să ştie că sunt eu. Voi purta o mască.

Masca pe care o cumpărase în aşteptarea primirii adresei scandalosului club îi acoperea două treimi din faţă,

lăsându-i doar ochii, buzele şi bărbia la vedere.

— Dar *tu* vei şti. Tot ce a făcut el. Oriunde te-a atins. Oriunde l-ai atins.

Minerva fu cuprinsă de un val de căldură şi de jenă imaginându-şi că era mângâiată de mâini mari şi puternice. Imaginile o însoţeau în fiece noapte în pat, chiar dacă n-o ajutau prea mult, lăsând-o doar să tânjească după ceva ce nu trăise niciodată. Cea mai mare teamă a ei era că ar putea efectiv să plângă dacă un bărbat ar mângâia-o cu mâini fără mănuşi. Mai fusese atinsă de bărbaţi înainte, dar întotdeauna cu mâinile acoperite – cel puţin cu mănuşi servind drept barieră.

— M-am gândit la consecinţe mult şi bine, Grace. Nu e ceva ce am hotărât dintr-un moft. Ai idee cât de singură te simţi când n-ai fost niciodată nici măcar atinsă de un deget de bărbat în locuri interzise? În timpul dineurilor, nimeni nu încearcă vreo atingere vinovată pe sub masă, fără să fie văzut, când mănuşile mele sunt în poală şi mâinile îmi sunt neacoperite. Nimeni nu face nimic îndrăzneţ când e vorba despre mine.

— Dacă îmi permiţi să fiu sinceră, mi se pare cam ruşinos să apelezi la această scuză. Poate că ar trebui să-ţi cauţi un amant.

— Nu înţelegi, Grace. Bărbaţii nu mă găsesc ademenitoare în acest fel. Nu au gânduri necuviincioase şi nici nu mă consideră atrăgătoare. Dacă vreodată un bărbat dă de înţeles că îi place de mine, o să mă mărit cu el.

— Ai primit cereri în căsătorie.

— De la nobili sărăciţi, şi a devenit destul de limpede, şi asta repede, că ei îmi îndrăgesc zestrea, nu pe mine. Sfatul tău m-a ajutat să-i recunosc pe vânătorii de avere, şi, până acum – spre veşnicul meu regret cu toţii au fost vânători de avere.

— Poate că ai pus cuvintele mele prea mult la inimă.

— Nimeni nu se uită la mine aşa cum fratele meu se uită la tine. Chiar înainte de a-şi declara iubirea, era evident că te dorea rău de tot.

Fără a putea nega afirmaţia, Grace roşi. Minerva se ridică şi începu să se plimbe prin cameră. Se străduia atât de tare să nu arate cât era de nervoasă în legătură cu această hotărâre. Era cea corectă pentru ea. Voia să ştie cum era să fie cu un bărbat şi se săturase să aştepte.

— Îmi place anonimatul. Dacă o dau în bară, nimeni nu va şti.

— N-o s-o dai în bară. Dar sunt îngrijorată că o să fii rănită.

Îngenunchind în faţa dragii sale prietene, Minerva îi luă mâinile şi i le strânse.

— Cum să pot fi rănită când, pentru puţin timp, o să mă simt ca şi cum aş fi dorită? Grace, niciodată în viaţa mea n-am simţit că un bărbat mă doreşte. Şi, deşi sunt conştientă de faptul că el nu va şti că sunt eu, că tot ce vrea el e trupul meu, o să fie trupul *meu* cel pe care-l va atinge, trupul *meu* cu care se va desfăta, trupul *meu* care va primi plăcere la rândul lui. Nu e perfect, dar e ceva.

— E cam nesăbuit, când există alternative. Ai putea propune unui bărbat să-ţi fie amant.

— Şi cum să mă descurc cu stânjeneala, atunci când mă va refuza?

— Ar putea să spună da.

— Şase sezoane, Grace, şi n-am fost niciodată sărutată. Niciodată n-am fost însoţită într-o grădină umbroasă. Partenerii mei de dans devin din ce în ce mai puţini şi mai rari. Sunt recunoscută prin ceea ce sunt: o fată bătrână. E timpul să admit că nu voi trăi niciodată o mare dragoste şi n-o să mă înham cu un bărbat care să nu mă poată iubi la fel de intens cum tata o iubeşte pe mama. Sau cum fratele meu te iubeşte pe tine. Dacă o să fiu cu el pentru tot restul vieţii, vreau un bărbat care să fie nebun după mine. Şi, dacă nu pot avea asta, cel puţin vreau să cunosc măcar o dată ce înseamnă să fii cu un bărbat fără barierele moravurilor societăţii. Poate atunci voi putea să merg mai departe şi să găsesc fericirea altundeva.

Cu un oftat, Grace îşi eliberă mâinile din strânsoarea

Minervei, băgă una din ele în buzunarul fustei şi scoase o foaie de hârtie împăturită. Minerva vru s-o apuce, dar se temu să n-o rupă, pentru că degetele lui Grace deveniseră albe strângând hârtia fragilă.

— Împreună cu adresa, începu Grace, am inclus o listă cu bărbaţii pe care trebuie să-i eviţi dacă te vei întâlni cu ei. Lovingdon mă asigură că sunt amanţi egoişti – nu că ar şti de ce am întrebat, dar se pare că, în intimitatea cluburilor lor, bărbaţii sunt înclinaţi să se laude cu trofeele lor. Strângându-şi buzele, ea îi întinse hârtia. Te rog, fii foarte prudentă!

Degetele Minervei se strânseră hotărâte în jurul răspunsului la visurile ei. Timpul să fie prudentă se scursese de mult. Îşi dorea o noapte de care să-şi amintească.

— Ai cumva şi o listă cu cei pe care să-i am în vedere?

Grace scoase un râs silit.

— Mă tem că nu. Îmi doresc doar ca un bărbat să te poată vedea la adevărata ta valoare, ceea ce n-are absolut nimic de-a face cu zestrea ta.

— Nu orice bărbat poate fi la fel de înţelept ca fratele meu vitreg.

— Ce păcat!

Într-adevăr, mare păcat! Dar, pe de altă parte, Minerva nu era cea care să vadă partea negativă. Nu avusese noroc pe piaţa căsătoriilor. Era timpul să intre pe tărâmul plăcerii.

*

Ducele de Ashebury era în căutarea unei perechi de picioare lungi şi bine făcute. Stând comod cu un umăr rezemat de un perete în salonul clubului Nightingale, se uita în silă la persoanele care intrau. Doamnele purtau mătase fluidă ce le mângâia pielea aşa cum ar face-o un amant înainte ca noaptea să ia sfârşit. Ţesătura strălucitoare sublinia seducător trupul, insinuând adâncituri

şi rotunjimi. Braţele erau goale. Răscroielile erau adânci, mătasea adunându-se exact sub un decolteu expus cu gust, menit a ispiti. Lumea murmura şi bea şampanie, în vreme ce schimba priviri pe sub pleoapele grele şi zâmbete pline de vino-ncoace.

Flirtul ce avea loc între aceşti pereţi era foarte diferit de cel dintr-o sală de bal. Niciunul dintre cei prezenţi aici nu-şi căuta partener de dans. Mai degrabă voiau un partener de pat. El aprecia sinceritatea evidentă, acesta fiind şi motivul pentru care trecea des pe aici când se afla în Londra. Fără prefăcătorii, fără vicleşuguri, fără făţărnicie.

Deja ceruse un dormitor, cheia se odihnea în buzunarul redingotei sale, pentru că nu voia să fie deranjat de nimeni de la ceea ce cu atâta minuţiozitate aranjase. Nevoile lui erau unice şi ştia că între aceşti pereţi avea să-i fie păstrat secretul. Lumea nu discuta despre ce se întâmpla la clubul Nightingale. Pentru majoritatea din Londra, existenţa lui era ceva despre care se vorbea în şoapte pline de dorinţă de către cei care îl cunoşteau doar ca pe o legendă. Dar pentru cunoscători, servea drept sanctuar, eliberator, confident. Era orice ai avea nevoie să fie.

Pentru el era salvarea, aducându-l înapoi din pragul întunericului. Trecuseră douăzeci de ani de la moartea părinţilor lui, şi, cu toate astea, încă visa rămăşiţe mutilate şi carbonizate. Încă auzea ţipetele îngrozite ale mamei lui, precum şi strigătele inutile ale tatălui lui. Încă îl urmărea felul în care se comportase atunci când îi văzuse pentru ultima dată. Dacă ar fi ştiut că nu avea să-i mai vadă niciodată…

Cu hotărâre, se descotorosi de gândurile care-l bântuiau şi care-l făcuseră să simtă un fior rece pe şira spinării. Aici putea uita, cel puţin pentru câteva ore. Aici regretele nu-l chinuiau neîndurător. Aici putea să se piardă căutând perfecţiunea, pentru suprema plăcere.

Trebuia doar să hotărască ce doamnă avea să se potrivească cel mai bine scopurilor sale, care urma să fie

dispusă să cedeze solicitărilor lui neobişnuite fără a protesta. Nu-l deranja deloc că doamnele purtau măşti de domino. Nu-i păsa mai deloc de feţele lor, le înţelegea nevoia de anonimat. Măştile lor erau în avantajul lui, pentru că descoperise că doamnele se simţeau mai comod faţă de solicitarea lui dacă erau asigurate că avea să rămână secretul lor – şi faptul că el nu le cunoştea identitatea le făcea mai îndrăzneţe decât ar fi fost în alte circumstanţe. Le plăcea să fie puţin indecente, atâta vreme cât nu erau prinse. El nu le putea prinde dacă nu ştia cine erau.

Cu toate astea, avea o regulă de bază pe care o respecta întotdeauna; niciodată aceeaşi doamnă de două ori.

Doamnele îşi aduceau propriile măşti, arareori le schimbau, deoarece faţada devenea cartea lor de vizită, la fel de eficientă în a le identifica precum cele înmânate majordomilor într-o după-amiază devreme când făceau vizite aşa cum se cuvenea. Femeia cu masca neagră, decorată cu pene de păun, avea o cicatrice exact deasupra genunchiului stâng, de la o căzătură de pe un ponei în copilărie. Masca albastră, cu pene negre, avea două gropiţe fermecătoare în josul taliei. Masca verde mărginită de dantelă galbenă avea nişte şolduri osoase ce se dovediseră o provocare, dar fusese mulţumit la final, când timpul petrecut împreună se terminase. Asta pentru că el întotdeauna accepta provocarea de a descoperi perfecţiunea în imperfecţiune.

Cele trei pahare de scotch pe care le savurase îi goneau prin vene. Vuietul intimităţii îl calma. Muşchii ce fuseseră atât de tensionaţi mai devreme se relaxară. Aici, era în elementul lui – sau urma să fie în cel mai scurt timp, de îndată ce găsea ceea ce căuta. Nu s-ar mulţumi cu mai puţin decât exact ce voia; niciodată n-o făcuse. Un lucru era sigur în legătură cu ducele de Ashebury, şi anume că ştia bine ce voia. Că era încăpăţânat atunci când era vorba de ceea ce avea nevoie sau de ceea ce dorea. Eforturile din seara asta se încadrau în ambele domenii, ce avea nevoie

şi ce dorea. Toate nevoile aveau să-i fi fost împlinite înainte de revărsarea zorilor. Poate, atunci, s-ar putea bucura că se întorsese la Londra.

Ridicându-şi paharul pentru încă o sorbitură, observă o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase albă şi purtând o mască albă cu pene scurte şi albe care intra ezitând în încăpere, ca şi cum se aştepta ca în orice clipă podeaua să i se prăbuşească sub paşi. Nu era deosebit de înaltă, dar, bazându-se pe felul în care mătasea albă i se mişca pe trup la fiecare pas graţios, era evident că avea picioare lungi şi suple. Se întrebă dacă se întâlnea cu cineva, dacă deja avea aranjată o întâlnire, Unele doamne aveau – era unul dintre motivele pentru care bărbaţii nu purtau măşti. Astfel, erau uşor de identificat dacă amantele lor voiau să-i întâlnească aici. Un alt motiv era că pur şi simplu bărbaţilor le păsa al dracului de puţin dacă cineva ştia că aveau chef de o ciocănească bună. Chiar şi cei însuraţi erau neruşinaţi aici.

Femeia în alb părea a avea păr negru, adunat într-un stil elaborat ce fără îndoială necesita multe agrafe. Nu putea fi absolut sigur de nuanţă pentru că lumina din cameră – doar lumânări ce pâlpâiau – sporea atmosfera de discreţie şi crea o ambianţă de intimitate, în vreme ce oferea o superficială ascundere a anumitor caracteristici ce erau uşor de identificat prin culoare: păr, ochi, chiar şi nuanţa pielii. Poate că se mişca încet pentru că ochii se adaptau luminii scăzute. Domnii încă neangajaţi nu se grăbeau să i se alăture. Dar asta era regula aici. Seducţia se petrecea încet. Doamnele trebuiau să-şi arate interesul.

Nu era mai puţin adevărat că, dacă acum era prima dată când se afla aici, poate că nu-şi dădea seama de subtilele reguli. Era destul de sigur că n-o mai văzuse până atunci. Fiind un cunoscător al trupului, şi-ar amintit de eleganţa mişcărilor, de felul în care ţesătura aluneca peste piele, subliniindu-i silueta. Picioare zvelte, dar rotunjimi acolo unde conta. N-avea şolduri osoase.

Cu o lungă înghiţitură, îşi termină băutura, savurând

faptul că vânătoarea luase sfârşit. Crezuse că voia o femeie înaltă. Greşise.

O voia pe *ea.*

Capitolul 2

Minerva petrecuse mai bine de trei ore pregătindu-se pentru prima ei vizită la clubul Nightingale, doar ca să descopere la sosire că trebuia să se schimbe în ceva ce semăna foarte bine cu o cămaşă de noapte din mătase. Însă nicio cămaşă de noapte pe care o purtase vreodată nu expunea atât şi nici nu-i mângâia pielea atât de plăcut cum o făcea aceasta. După ce o cameristă o ajutase să se schimbe, îşi observă reflexia în oglindă. Fără desuuri sau jupoane între ea şi mătase, aproape că se răzgândise şi voise chiar să plece. Fără îndoială că Grace avusese dreptate, şi ea trebuia să revină în lumea ei, să facă o propunere cuiva pe care-l cunoştea, cuiva pe care-l simpatiza, chiar dacă foarte puţin…

Dar asta părea a fi chiar şi mai stânjenitor şi lipsit de gust decât conduita ei actuală. Dacă el nu o să fie interesat câtuşi de puţin sau dacă lucrurile dintre ei aveau să fie… groaznice? El urma să afle cine era. Dacă avea să spună lumii, celor mai buni prieteni, de întâlnirea lor de taină? Grace spusese că bărbaţii se lăudau cu trofeele lor. Minerva bănuia că îşi băteau joc de femeile care nu se ridicau la înălţimea aşteptărilor lor. Cu siguranţă nu le plăcea să mărturisească vreun neajuns propriu. Nu, venirea aici era ceea ce trebuia să facă. Anonimatul o asigura că totul avea să rămână secretul ei. Nimeni nu urma să descopere vreodată ce făcuse sau cu cine.

Fără a mai vorbi că exista şi puţină excitare la gândul că el nu avea să ştie şi că ea urma a fi discretă. Cu siguranţă că bărbaţii găseau provocator şi faptul că exista un aer de mister.

Uitându-se de jur-împrejur prin salonul slab luminat, fu cuprinsă atât de curiozitate, cât şi de puţină nervozitate. Bărbaţii erau complet îmbrăcaţi în pantaloni, redingote, veste, cămăşi, lavaliere perfect legate. De ce nu erau şi ei obligaţi să poarte ceva care să-i facă să se simtă ca şi cum stăteau aici aproape dezbrăcaţi? Poate pentru că îmbrăcămintea unui bărbat nu expunea atât de mult ochilor precum cea a unei femei. Cu toate astea, părea destul de incorect. Desigur, dacă ar avea ocazia, doamnele ar putea aprecia braţele musculoase şi piepturile despuiate. Îi plăceau umerii laţi şi ochii ce scânteiau de talentul de a flirta. Majoritatea bărbaţilor care-i făcuseră vizite în salon aveau ochii plictisiţi sau care trădau că gândurile o luaseră într-o altă direcţie.

Recunoscu pe câţiva dintre nobili. Lord Rexton stătea lângă şemineu vorbind cu o femeie înaltă. Cât i-ar mai fi plăcut să fie şi ea înaltă! Nu că ar fi tânjit după atenţia lui Rexton. Roşindu-se din cap până-n picioare, se întoarse ştiind că era ridicol să se teamă că avea să fie recunoscută sau să se simtă stânjenită la vederea fratelui lui Grace care vrăjea pe cineva. Era tânăr, viril. Femeile erau fără îndoială încântate să aibă ocazia să fie în compania lui. Era moştenitorul unui ducat renumit şi puternic.

Sfinte Dumnezeule, spera să nu dea aici şi peste fraţii ei. Dar, chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, era puţin probabil s-o recunoască doar după bărbie şi gură. Restul feţei îi era acoperit. Nu putea face prea mult cu părul, dar, pe de altă parte, buclele de un roşcat-închis nu erau chiar atât de memorabile. Ochii ei negri nu erau genul care să inspire poezii. Bărbaţii nu aveau să se înece în adâncimea lor. Erau la fel de terni ca restul înfăţişării ei.

Multe perechi discutau. Asta făcea fără îndoială parte din ritual. Ce neghiobie din partea ei să creadă că un oarecare bărbat avea pur şi simplu s-o salte pe umăr ca un tâlhar medieval şi s-o care sus pe scări spre un pat. Oricum, n-ar fi îngăduit asta. Voia să i se facă un pic curte.

Se apropie un lacheu purtând o tavă cu pahare pline

cu un lichid de culoarea chihlimbarului şi cu cupe de şampanie. Alegând culoarea chihlimbarului, luă un pahar şi îl dădu pe gât, desfătându-se cu arsura şi căldura ce se revărsau prin ea. În tinereţe, ea şi Grace nu se dăduseră în lături de la a se furişa la servantele cu băutură. Bănuia că, pentru a fi ademenitoare în faţa unui bărbat, ar trebui cel puţin să pretindă că prefera şampania. Era mai rafinat şi mai feminin aşa, dar, exact cum nu se prefăcuse în sălile de bal că era altcineva decât era, n-avea de gând să se prefacă nici aici. Poate că un bărbat nu-i vedea faţa, nu ştia cine era, dar intenţiona să-şi păstreze comportamentul. Dacă se fereau de o femeie care bea scotch, nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Pe cât posibil, seara asta urma să se desfăşoare în condiţiile ei.

Lacheul îi luă paharul gol. Înainte de a se putea îndepărta, ea apucă încă unul; poate că ar fi trebuit să ia două, dar se rezumă la a lua o înghiţitură zdravănă. Aveau să mai fie şi alţi lachei, şi alte ocazii, şi se părea că urma să aibă tot timpul din lume să se îmbete. Totul părea a se desfăşura în ritm de melc. Asta era bine. Îi dădea ocazia să se hotărască.

Pe când privirea îi rătăcea peste mulţime, îşi dădu seama că vorbise cu majoritatea acestor lorzi într-un moment sau altul. Dacă nu-i plăcuseră în sala de bal, ce-o făcea să creadă că aveau să-i placă aici?

„N-o să te măriţi cu el. Nu trebuie să-ţi placă cu adevărat. Trebuie doar să-ţi dai seama dacă are calităţile fizice pentru a fi un bun amant”.

Asta urma să fie o noapte propice pentru imaginaţie. Pentru umeri laţi şi şolduri înguste. Ochi blânzi, buze pline. O coamă bogată de păr. Nu conta culoarea. Pufni. Poate că părul nu era important. Un bărbat chel ar putea fi un amant minunat. Având în vedere nasul ei prea mare, sprâncenele groase şi pometii rotunzi, nu era într-atât de ipocrită încât să judece un bărbat prin prisma înfăţişării lui. Voia pe cineva cu puţină inteligenţă, cu un strop de umor şi cu un strop de interes faţă de neobişnuit.

Îşi studie opţiunile. Lord Gant era atrăgător, dar avea tendinţa să scuipe când vorbea. Lord Bentley era plicticos în discuţii. Oare ar fi la fel şi în pat?

Ura că începea să fie de acord cu Grace. Toată treaba asta cu alegerea amantului însemna ceva mai mult decât să judeci după înălţime, putere şi o înfăţişare plăcută. Avea nevoie de cineva pe care nu-l cunoştea. Un necunoscut, nu cineva cu care dansase sau cu care discutase în timpul unui dineu. Fără idei preconcepute.

Sau ar putea alege pe cineva pe care-l plăcuse, dar care n-o plăcuse pe ea – cel puţin nu suficient pentru a-i cere mâna. Problema era că de fapt nu-i plăcuse nimeni, iar acesta era unul dintre motivele pentru care se afla aici. Ca să spunem adevărul, încă nu întâlnise bărbatul căruia *să vrea* ea să-i cadă pradă. Poate că era prea pretenţioasă. Era chiar aşa groaznic dacă un bărbat îi dorea doar banii? Ar putea el să simuleze pasiunea şi afecţiunea? Ar putea oare? Ea merita mai mult de-atât. Orice femeie merita.

Încercând să mai ia o gură de scotch, îşi dădu seama că îl terminase la un moment dat. Încă unul i-ar fi potolit complet agitaţia, înainte de a putea începe să se uite în jur după un lacheu, o voce gravă întrebă:

— Hai să schimbăm paharele, ce zici?

Întorcându-se brusc, se trezi uitându-se în ochii incredibil de albaştri ai ducelui de Ashebury. Putea număra pe degetele unei mâini de câte ori se aflase atât de aproape de el. Poate că schimbaseră câteva cuvinte în treacăt. Chipeş ca păcatul, cu o atitudine nepăsătoare, avea de obicei un stol de domniţe care-i roiau prin preajmă, luptându-se pentru atenţia lui. Trecutul său tragic, orfan la opt ani, ca mai apoi să ajungă pupilul unui nebun – nu că şi-ar fi dat seama cineva de starea de spirit a marchizului de Marsden la acea vreme –, le făcea pe unele doamne să-l găsească şi mai atrăgător. Voiau să-i ofere un liman şi să-l copleşească cu dragostea de care n-avusese parte ani întregi.

De parcă el nu ştia asta. Nu se dăduse în lături de la a

profita de inimile generoase. Nu ştia câte doamne compromisese, deşi niciuna nu mărturisise asta vreodată. Totuşi, existau numeroase zvonuri. Cu toate astea, în ciuda reputaţiei lui discutabile, nu exista o mamă în toată Anglia care să nu vrea să-şi vadă fiica stând în faţa altarului alături de acest bărbat. Şi Minerva, naiba să-i ia inima de femeie, s-ar fi mulţumit să danseze odată cu el, să petreacă câteva minute în braţele lui. Era efectiv cea mai frumoasă făptură pe care avusese norocul s-o vadă vreodată. Nu-i scăpă ironia gândurilor ei. Înfăţişarea ei ţinea pe mulţi bărbaţi la distanţă, în vreme ce a lui atrăgea atenţia de parcă ar fi conţinut magneţi – şi ea, la naiba cu toţi, se transformase în pilitură de fier.

Cu un zâmbet menit a topi inimi şi a o face pe o femeie să nu-i pese că nu era interesat de o relaţie stabilă, îi luă paharul, îl puse deoparte, apoi, cu degetele lui lungi şi calde acoperindu-le pe ale ei, îi strânse mâna în jurul paharului lui. Niciodată o mână de bărbat n-o atinsese fără mănuşă pe braţ sau în orice altă parte a ei, la drept vorbind. Ar fi trebuit să fie neliniştitor. În schimb, atingerea părea să i se răspândească pe toată pielea…

Pentru că asta se întâmpla. Fără să-şi ia privirea dintr-a ei, îşi lăsă mâna mare şi aspră să alunece încet, foarte încet, de-a lungul braţului ei, peste cot spre umăr, înainte de a-şi lăsa degetele să zăbovească uşor într-un singur loc, jucându-se cu breteaua subţire a rochiei, ca şi cum ar fi tânjit s-o dea deoparte şi să privească cum mătasea flutura spre podea. Ea abia putea să respire, şi cu toate astea era nepoliticos să nu-l salute.

— Excelenţă, reuşi ea să spună, cu vocea aceea aspră din gât pe care şi-o perfecţionase recent, adăugând ceva în plus deghizării ei. Nu mi-am dat seama că v-aţi întors din safari.

Acei magnifici ochi albaştri se măriră uşor, zâmbetul i se micşoră puţin, pe când îşi înclină capul s-o studieze mai îndeaproape.

— Am făcut cunoştinţă?

Ea abia îşi deschise gura să rostească ceva, când el îi apăsă unui din degetele lui lungi pe buze.

— Nu răspunde. Aici, pentru doamne, anonimatul e sacru. Aş fi alungat dacă cineva ar crede că deliberat am încercat să-mi dau seama cine eşti.

Ea se îndoia că l-ar alunga cineva. Familia lui era una puternică – sau fusese, înainte ca tatăl lui să moară. Din zvonurile pe care le auzise, încă nu-şi luase responsabilităţile în serios, nu că l-ar fi învinovăţit cineva pentru asta. Mai degrabă înalta societate părea că se desfăta cu aventurile lui. Îşi petrecea mai mult timp plecat din Anglia decât în ţară, călătorind în toată lumea cu cei cu care crescuse. Provocând scandaluri oriunde se duceau, dacă era să se dea crezare poveştilor. Cu siguranţă că astfel de bărbaţi erau cunoscuţi pentru buclucurile pe care le creau. Dar erau toleraţi, urmăriţi, încurajaţi. Cei timizi trăiau prin ei, şi, în comparaţie cu ei, mare parte din Londra făcea parte dintre timizi.

— Cum să-ţi spun? întrebă el cu degetul încă pe buzele ei, provocându-i mici furnicături pe carnea sensibilă. Şi să nu-mi spui adevăratul tău nume.

Chiar şi fără atenţionare n-ar fi făcut-o. Nu era într-atât de ameţită de apropierea lui încât să nu poată gândi limpede. Poate că respiraţia i se oprise, dar mintea încă îi era ageră.

— Lady V.

O sprânceană neagră se ridică.

— Victoria?

Virgina. Nu că avea de gând să admită asta faţă de un bărbat care probabil că dezvirginase jumătate din creştinătate.

Coborându-şi sprâncenele, îi reveni zâmbetul fermecător, iar ochii îi licăriră cu un dram de păcătoşenie.

— Nu, murmură el într-un fel provocator ce o făcu să i se nască o căldură în stomac care se răspândi prin întreaga sa fiinţă. Ceva mai exotic. Poate Venus.

— Poate. Era de necrezut că era atât de atrasă de un

bărbat cu reputaţia lui, dar cel puţin acest bărbat se putea achita de sarcină faţă de o femeie ce era în căutare de aventuri de budoar. Nu se îndoia de asta. Din fiecare părticică a fiinţei lui radia senzualitate, din capul situat la o considerabilă înălţime – cu siguranţă că avea peste un metru optzeci – până-n picioarele bine încălţate.

Ea îşi dădu uşor capul pe spate, aşa încât degetul lui să nu o mai atingă pe buze, deşi mâna cealaltă era încă pe umărul ei. Luând o înghiţitură de scotch, Minerva se bucură că mâinile nu-i tremurau de nervozitate. Când îşi făcuse planurile pentru această seară, cu siguranţă nu se aşteptase să ajungă în pat cu un duce, în special nu cu unul cunoscut pentru isprăvile sale sexuale. Femeile vorbeau despre el în şoaptă, priceperea lui era celebră. Fără îndoială că ar râde de stângăciile ei, de lipsa ei de experienţă. Ea voise ca prima ei experienţă, poate chiar singura, să fie cu un muritor, nu cu un zeu.

Încă o înghiţitură – mai mult dădu paharul pe gât decât sorbi. Nu era sigură cum să scape din această situaţie. Să se îndepărteze, pur şi simplu? Sau să mărturisească precum că el era prea apropiat de o fantezie…

Dar, până la urmă, nu tânjea ea, oare, după o fantezie? Dacă îşi dorea amintiri la care să se gândească la vremea senectuţii, n-ar fi mai bine să caute un bărbat cu o vastă experienţă, un bărbat care să preia conducerea şi să facă posibil ca actul sexual să fie unul de neuitat? Datorită reputaţiei lui, era bărbatul perfect pentru nevoile ei. Dacă era să fie cinstită, el trona în capul listei ei de amanţi râvniţi… Nu era un statut dificil de obţinut, de vreme ce era singurul pe acea listă. Dar ştiuse întotdeauna că el nu era dispus să facă efortul de a-i acorda atenţie şi cu atât mai puţin să o considere o parteneră de alcov. N-avea nevoie de zestrea ei. N-avea nevoie de nimic de la ea.

— E prima dată pentru tine… începu el, făcând-o să se întrebe dacă lipsa de experienţă i se putea citi pe faţă. Doar că avea faţa acoperită, Numai mâna îi era descoperită, cea

pe care el desena încet mici rotocoale. Aici, termină el.

Poate că nu era nimic rău să admită asta. Ea încuviinţă din cap.

— Nu e chiar la ce mă aşteptam.

— Credeai că o să fie o orgie?

— Cam aşa ceva. Lumea stă de vorbă, când de fapt credeam că o să facă chestii necuviincioase.

Ochii lui albaştri se întunecară.

— Oh, fără doar şi poate fac nişte lucruri foarte necuviincioase. Îl vezi pe Lord Wilton vorbind cu doamna cu mască roşie?

— Da.

— Bănuiesc că îi spune cum se gândeşte s-o muşte de lobul urechii, de gât, de umăr, cum o să-şi plimbe gura într-o călătorie peste fiecare bucăţică din corpul ei.

— De ce nu o face pur şi simplu?

— Plăcerea e sporită de aşteptare, de o aţâţare înceată a focului ce va izbucni în cele din urmă.

Da, putea să vadă asta. Doar simplele cuvinte ale lui Ashebury aprinseră focul în ea. Imaginându-şi-l cum muşca din ea, se încinse atât de tare, încât era o minune că nu se topise într-un lac de dorinţă lichidă la picioarele lui.

— Asta faci? Sporeşti aşteptarea prin vorbe?

— Nu, sunt mai mult un om de acţiune. Pur şi simplu o fac.

— Şi dacă doamna nu e de acord?

— Bănuiesc că mă opresc. Dar încă n-am cunoscut o doamnă care să obiecteze.

— Cu siguranţă nu-ţi lipseşte încrederea în sine.

El îi prinse privirea şi i-o reţinu provocator.

— Ai vrea un bărbat căruia să-i lipsească?

Aici avea dreptate. Ea voia un bărbat care să ştie exact ce făcea şi s-o facă extraordinar de bine. Scuturând rapid din cap, ea se concentra asupra paharului de scotch, terminându-l, recunoscătoare că în sfârşit îşi făcea efectul, ajutând-o să se relaxeze.

Luându-i paharul din mână, el i-l dădu unui lacheu,

fără a-şi lua ochii de la ea. Ea se surprinse dorindu-şi ca un bărbat să se uite la ea cu acea intensitate şi dacă nu purta mască. Se gândi să şi-o scoată, dar atunci el avea să plece şi nu urma să mai aibă niciodată ocazia să fie curtată de unul ca el. Sau, şi mai rău, avea să râdă de îndrăzneala ei de a veni aici. Ea avea încredere în orice, mai puţin în talentul ei de a ademeni un bărbat s-o dorească.

— Trebuie să-ţi cer iertare, spuse el. Un domn n-ar trebui să abordeze o doamnă, ci mai degrabă ar trebui să aştepte până când ele îşi fac alegerile.

— Dar, pe de altă parte, nu eşti cel care ţine cont de reguli.

Ochii lui se îngustară din nou.

— Noi ne *cunoaştem.*

— Reputaţia ta de drac împielităt e foarte cunoscută şi dovedită din ce am citit în ziarele de scandal.

— Bănuiesc că am şi eu momentele mele.

— Chiar o mulţime de momente, dacă e să ne luăm după zvonuri şi speculaţii.

Ei nu-i păsa prea tare de ziarele de scandal. Nu era jurnalism adevărat, şi totuşi oferea informaţii care-i erau acum de folos.

— Sunt dezavantajat, spuse el, pentru că tot ce ştiu despre tine e că eşti aventuroasă.

Inima îi tresăltă uşor. Îşi dăduse el seama cine era?

— Cum de ştii asta?

— Te afli aici. Nu e un loc pentru timizi, ci mai degrabă pentru cei îndrăzneţi. Deşi rămâne întrebarea cât de îndrăzneaţă eşti în treacăt. Îi atinse gâtul cu degetul. Ea nu observase până atunci cât de sensibilă îi era pielea acolo. Sau poate că degetul lui avea nişte proprietăţi magice ce îi ascuţeau simţurile. Îşi imagină cum o atinge pe tot corpul şi plăcerea pe care i-ar provoca-o.

— Suficient de îndrăzneaţă încât să se retragă în dormitorul pe care deja l-am rezervat, să consimtă la dorinţele mele, să găsească plăcere în braţele mele?

Ea nu se dăduse niciodată înapoi de la ceva: băutură,

alcool, fumat trabucuri de la tatăl ei, înjurături. Era foarte sigură că purtarea ei îndrăzneaţă, refuzul ei de a fi recunoscută drept o femeie care zâmbeşte ca o prostuţă erau în mare parte responsabile pentru faptul că niciun peţitor nu se îndrăgostise până peste urechi de ea până atunci. Totuşi, iată un bărbat ce părea să admire îndrăzneala la o femeie, cel puţin la o femeie cu care dorea să se culce, nu neapărat la una cu care s-ar însura.

Îndreptându-şi umerii, se uită în ochii lui. Pentru seara asta, nu putea să-i dea decât un singur răspuns şi să plece satisfăcută.

— Da.

Ochii lui se întunecară triumfători, iar zâmbetul trăda masculinitate pură, ce îi făcu inima să tresalte. Voia ca el să-i dăruiască acel zâmbet când aveau să termine. Voia să fie mai presus decât orice ştia el, să-i dăruiască ceva mai bun decât avusese vreodată. Latura ei competitivă – de care mulţi bărbaţi îi spuseseră că era neatractivă – preluă conducerea. Dar, oare, nu orice femeie dorea să fie de neuitat?

Cu o uşoară plecăciune, el arătă uşa pe care ea intrase mai devreme. Pe când se întoarse să meargă într-acolo, simţi cum mâna lui se odihnea posesivă pe talia ei, căldura ei trecând de ţesătura subţire şi încălzind-o din cap până-n picioare. Nervii îi zbârnâiau, tânjind după o atingere mai puternică, mai sigură.

Încrezător în sine, el o conduse pe hol şi în sus pe scări. Cu fiecare pas, se părea că genunchii ei cedau. Apucându-se de balustradă, refuză să leşine sau să ofere vreun indiciu că, oricât de mult şi-ar fi dorit, era destul de speriată de asta şi de destinaţia spre care se îndreptau. Etajul se ramifica în trei holuri. Ei o apucară pe cel din dreapta. Zgomotul paşilor era ciudat estompat de covorul gros. Se părea că nimeni nu voia să fie deranjat. Gemete, chicoteli ascuţite, mormăieli se auzeau din camerele pe lângă care treceau.

— Nişte uşi mai groase ar fi mai bune. Nu-şi dădu

seama că vorbise cu glas tare până când el nu chicoti.

— Ţipetele tale de plăcere le vor eclipsa pe toate celelalte.

Ea îşi întoarse brusc capul să-l privească. Niciun fel de aroganţă, doar cunoaştere şi încredere. Ştia ce făcea. Asta voia ea: un bărbat cu experienţă şi îndemânare. Părea prostesc să ezite, acum că îl avea. Venise aici să-şi piardă virginitatea într-un fel ce nu lăsa loc regretelor. Să fie cu ducele de Ashebury îi dădea siguranţa că urma să fie memorabil.

Când ajunseră chiar la ultima uşă, el scoase o cheie din redingotă şi o băgă în broască. Învârti cheia, răsuci mânerul, şi uşa se întredeschise, suficient pentru a lăsa să se vadă patul învăluit în umbre ce dansau în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Era incredibil de mare, suficient pentru două, poate chiar pentru trei persoane. Un baldachin de catifea grea era legat înspre spate, etalând cuvertura groasă cu un colţ îndoit ce expunea cearşafuri de satin roşu. Urma să stea pe ele împreună cu el.

El n-o îndemnă să înainteze, n-o grăbi să intre. Doar aştepta ca şi cum ar fi avut tot timpul din lume, ca şi cum minutele nu treceau, ca şi cum nimeni n-ar da peste ei ştiind la ce soi de nebunii urmau să se dedea.

— Dacă te-ai răzgândit… spuse el încet.

Poate că nu tot timpul din lume, deşi tonul lui nu reflecta niciun fel de nerăbdare.

Ar fi lăsat-o să plece, asta rămăsese nerostit, şi totuşi ea auzi vorbele, ca şi cum le-ar fi strigat. Nimic din ce ar fi putut spune, nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi liniştit-o mai mult ca gândul că el urma să aibă grijă de ea. Că el era cel cu care ar trebui să-şi petreacă noaptea asta.

Ea intră în încăpere. Cele câteva lumânări pâlpâitoare plasate în locuri strategice şi un foc slab ce ardea în şemineu erau tot ce ţinea întunericul la distanţă. Pe o masă se găseau o sticlă de şampanie, carafe, pahare şi cupe de cristal. În faţa focului era o canapea, iar o alta cu spetează

într-o parte era pusă lângă fereastră.

Intră şi el. Uşa se închise cu zgomot. Închizătoarea căzu în locaşul ei.

Ea îşi îndreptă din nou privirea spre cearşafurile roşii, apoi spre o cutie pusă pe un trepied ce stătea lângă picioarele patului. Din doi paşi, ea se apropie de aceasta, o studie, încercă să înţeleagă de ce se găsea aici.

— E aparatul tău de fotografiat? întrebă ea.

— Da.

Ea se întoarse să-l privească.

— Sigur că nu intenţionezi să faci poze cu noi... împerechindu-ne.

El chicoti încet.

— Asta ar fi o chestie. Nu. Vreau să-ţi fac doar ţie o fotografie – stând culcată în pat.

Capitolul 3

Ashe nu ştia cine era mai şocat: ea de cererea lui sau el că ea folosise cuvântul împerechere. Doamnele erau înclinate să înfrumuseţeze actul în cuvinte rafinate ca „a face dragoste”, când el în viaţa lui nu făcuse dragoste cu o femeie. El se culca cu ele, se desfrâna, se... împerechea. Era reconfortant să fie cu o femeie care se arăta realistă în legătură cu scopul pentru care se aflau aici.

Totuşi, având în vedere felul brusc în care i se măriră ochii, poate că era foarte pregătită să se împerecheze, dar să pozeze pentru el era cu totul altă problemă. Nu era neobişnuit. Solicitarea lui stârnea de obicei o ezitare.

— Înainte de a spune nu, oferă-mi ocazia să-ţi explic.

— E pervers. Nu e necesară nicio explicaţie.

Poate că sinceritatea ei nu era bine-venită, la urma urmei.

— Te asigur că ceea ce am eu în minte e cu totul în afara domeniului perversităţilor. Te rog, ia loc în faţa

focului. Fără a-i da şansa să refuze invitaţia, se îndreptă spre masă şi ridică o carafă. N-am cunoscut niciodată o doamnă care să nu prefere şampania. Turnă scotch-ul pe care-l rezervase pentru el în două pahare, le ridică şi se întoarse spre ea.

Ea nu se mişcase.

Dezavantajul că nu-i cunoştea identitatea era că n-avea un trecut împreună cu ea pentru a schiţa o strategie. Era, de asemenea, o provocare pe care o accepta. Mare parte dintre doamne voiau atât de tare să fie cu el, încât erau gata să facă orice le-ar fi cerut. Dar nu şi ea. Fu impresionat de excitarea de a fi în prezenţa unei femei care nu părea aşa grăbită să-i cadă în braţe.

De vreme ce ea ştia cine era el, probabil că se învârtea în cercul lui monden, ceea ce însemna că era o aristocrată. Posibil măritată. Lumina insuficientă îl împiedica să stabilească dacă avea pe deget *o* urmă decolorată de la recenta scoatere a unei verighete. Nu că ar conta. Prezenţa ei indica faptul că era ori nefericită, ori curioasă, ori plictisită. Femeile veneau aici din tot felul de motive. Bărbaţii doar din unul singur: voiau o parteneră doritoare care să nu fie, preferabil, infectată cu sifilis. Bărbaţii plăteau o cotizaţie; doamnele nu plăteau.

Cu o uşoară înclinare a capului, el arătă spre canapea.

— Te rog.

Privi muşchii delicaţi ai gâtului ei mişcându-se atunci când ea înghiţi, înainte de a luneca uşor spre canapea şi a se ghemui într-un colţ. Fiecare mişcare era echilibrată şi elegantă. Comportamentul ei nu era lăsat la voia întâmplării. Fusese educată. Categoric o nobilă.

Aşezându-se în colţul opus, îi întinse paharul, recunoscător când ea îl luă. Îşi întinse braţul pe speteaza canapelei. Dacă şi-ar răsfira degetele, i-ar atinge pielea, şi era tentat să facă exact asta, dar se temea ca îndrăzneala lui să n-o facă şi mai sperioasă, iar dorinţa lui de-a o fotografia era pe primul loc. Ea nu se feri şi nu se retrase, dar ochii îi erau atenţi, circumspecţi. Lui îi plăcea că ei nu-i

era frică, dar nu era nici proastă.

— Nu sunt dintre cei care fac rău femeilor, se simţi obligat să spună.

— Vreau să sper că nu. Tata te-ar omorî. O moarte foarte dureroasă şi foarte lentă.

Aşadar, nu exista niciun soţ, sau poate era un ticălos căruia nu-i păsa. Ridică dintr-o sprânceană.

— Ai mărturisi că ai fost aici?

Ea ridică un umăr palid, delicat.

— Aş putea suporta dezamăgirea lui cu mult mai uşor decât să suport să nu obţin răzbunare pentru un rău îndurat. I se ridică un colţ al gurii. Pe de altă parte, poate că te-aş ucide eu însămi. Încuviinţă din cap rapid. Poate că aş face-o. Aş avea parte de o mare satisfacţie, dacă stau să mă gândesc.

Luă o înghiţitură de scotch, cu o lucire în ochii ei întunecaţi, ca şi cum ideea de a-i face felul o încânta, şi, pentru o clipă, el aproape că uită de fotografiat, pentru că îl străpunse o dorinţă mai puternică decât orice simţise de mult timp încoace. Aproape că voise să-i ceară să-şi dea jos blestemata de mască, să se dezvăluie. Să-i spună de ce alesese să vină aici în seara asta. În loc de asta, respectă scopul acestui loc de a păstra inviolabile secretele.

— Cu siguranţă nu-ţi lipseşte încrederea, cugetă el.

— Nu, n-am fost niciodată acuzată de asta.

Dar auzi în vocea ei că fusese acuzată de ceva, aflase că-i lipsea ceva într-o anumită privinţă. Aproape că îşi dorea s-o mai întrebe şi altceva, dar locul ăsta nu era un confesional, şi el nu se găsea acolo pentru a uşura grijile altcuiva. Abia dacă o făcea pentru ale lui. În acest scop, înghiţi o gură zdravănă din scotch-ul lui, îi binecuvântă focul şi permise căldurii acestuia să-i cucerească pieptul.

— Există frumuseţe în înfăţişarea umană, spuse el încet.

Privirea ei se opri asupra lui, şi el se gândi că şi în ochi există frumuseţe. Blestemă în gând masca ce-i acoperea pe ai ei. Poate că erau căprui. Dar inteligenţi. I-ar plăcea să-i

vadă la lumina zilei, l-ar plăcea să-i vadă mocnind când ea s-ar pierde în vârtejul pasiunii, când trupul ei ar ajunge la punctul culminant şi, după asta, când s-ar relaxa.

— Şi totuşi, o ascundem sub straturi de haine, ca şi cum e ceva de care ar trebui să ne ruşinăm.

— Trupurile noastre sunt ceva personal, intim.

— Nu-ţi voi răpi asta. Tot ce vreau de la tine sunt picioarele.

Ca şi cum el ar fi un şcolar care avea nevoie de o bătaie cu linia peste degete, ea îşi miji ochii.

— O lady nu-şi arată gleznele.

— Cu toate astea, acum eşti desculţă.

— Mi s-a spus că aşa se face aici. Totuşi, tu nu eşti.

— Ţi-ar plăcea să fiu, să echilibrez un pic situaţia? Înainte ca ea să poată răspunde, el îşi trase cizmele şi ciorapii şi îşi întinse picioarele. În ce priveşte gleznele, e o prostie că înalta societate crede că, dacă îţi dezgoleşti puţin piciorul, asta îl va transforma pe un bărbat într-un sălbatic lipsit de control, incapabil să-şi stăpânească instinctele primare. Se aplecă spre ea, recunoscător când ea nu se retrase. Dar ceva îi spuse că ea nu era dintre cele care se retrăgeau. Trupul ar trebui celebrat. Fiecare trăsătură, fiecare adâncitură, fiecare rotunjime. Totul se îmbină perfect. Este cu adevărat un miracol. Frumuseţea lui îmi oferă nespusă plăcere. Există statui nud considerate mari opere de artă. Picturi de nuduri pe care lumea le apreciază, care aproape determină privitorii să îngenuncheze în faţa lor pentru că sunt atât de uluitoare. Fotografia poate fi la fel de artistică, la fel de frumoasă dacă e făcută cum trebuie. Nu ştiu cine eşti. Nimeni nu va şti vreodată că tu mi-ai pozat. Nimeni nu va vedea vreodată imaginea aceasta, cu excepţia mea. Este pentru colecţia mea privată. Nu îţi vei scoate veşmântul de mătase. Pur şi simplu îl voi ridica puţin peste genunchi. O să lucrez cu umbră şi lumină. După aceea, vei fi imortalizată în artă.

— De fapt, nu de asta am venit aici.

— Ai venit pentru sex.

Ea deschise gura, apoi o închise. Oftă.

— Păi, da, ca să fiu pe deplin sinceră.

— O să ai parte şi de asta. O fotografie înainte, poate una şi după, atunci când vei fi pregătită pentru aşa ceva. Una în mătase, una în aşternuturi. O să spunem o poveste.

Ea scutură din cap.

— Pare ceva nelalocul lui.

Nu şi pentru el. Se ridică, merse spre şemineu şi fixă cu privirea flăcările pâlpâitoare. Cum să-i poată explica ei cum era să visezi permanent trupuri schilodite? După douăzeci de ani, încă erau nopţi când se trezea cuprins de o transpiraţie rece, nopţi în care auzea vânturile ce urlau peste mlaştini şi îşi imagina că erau ţipetele părinţilor lui. Nu mai dormise o noapte întreagă de când era de opt ani. Credea că, dacă ar fi putut înlocui acele imagini înfricoşătoare de membre tăiate şi contorsionate cu o perfecţiune sublimă, atunci poate coşmarurile urmau a se rări. Poate chiar aveau să dispară de tot.

— Ce e rău în a aprecia frumuseţea unui picior bine proporţional, a unei glezne frumos rotunjite, bolta unei tălpi, răsucirea unor degete micuţe?

N-ar fotografia nimic din ce ar face o femeie să se simtă stânjenită sau să simtă că se profita de ea. Dorea doar să-şi găsească liniştea.

— Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu sunt pregătită să fiu expusă în acest fel… Pentru vecie.

El auzi convingerea din vocea ei şi în sinea lui se dădu o luptă între a-i respecta convingerile şi a o blestema pentru încăpăţânarea ei. Întorcându-se, făcu un pas spre ea şi întinse o mână.

— Bine, atunci, dacă nu te simţi bine să fii fotografiată, hai să ne ocupăm de motivul pentru care ai venit aici. O să mă mulţumesc cu asta.

Fără a-i lua mâna, ea se ridică repede, şi el putu vedea cu limpezime mânia ce o cuprinsese. De ce dracu’ găsea el asta atât de atractiv? Femeile nu-şi arătaseră niciodată aversiunea faţă de el, oricât de rău s-ar fi purtat.

— Să te mulţumeşti? întrebă ea ţâfnoasă. Am auzit mereu că eşti un mare seducător. Acum trebuie să mă întreb care dintre zvonurile despre tine sunt neadevărate.

— Presupun că mare parte dintre ele.

— Ei bine, cu siguranţă n-o să mă bag în pat cu un bărbat care nu mă doreşte, care pur şi simplu *se mulţumeşte* cu asta.

Se răsuci pe călcâie. El o apucă de mână, s-o oprească. Privirea aprinsă pe care i-o aruncă ea ar fi putut doborî un bărbat mai slab. La dracu', asta îl făcu s-o dorească şi mai tare. În ea era un foc ce mocnea, niciodată până atunci domolit. Era aici pentru ceva ce era la fel de important pentru ea precum erau fotografiile pentru el. Ar putea pune rămăşag pe viaţa lui că aşa era.

— Nu mi-am ales bine cuvintele. Sunt dezamăgit că n-o să-mi pozezi, dar, crede-mă, nu sunt dezamăgit că o să... ne împerechem.

Blestemă afurisita de mască fiindcă îl împiedica să vadă dacă ea roşise, blestemă întunericul ce îl împiedica să vadă roşeaţa de pe pielea ei.

— Tu nu mă doreşti, declară ea.

— Nu te doresc? Ai înnebunit? N-am dorit pe nimeni mai mult. Am ochi de artist şi, chiar dacă mătasea te acoperă, reuşeşte totuşi să dezvăluie totul la tine. Iată de ce ştiam că vei fi perfectă pentru o fotografie.

— Perfectă?

Ea rosti cuvântul ca şi cum nu îl cunoştea prea bine, ca şi cum nu fusese niciodată folosit la adresa ei.

— Da, perfectă. Nu eşti înaltă, dar ai picioare lungi. Judecând după felul în care mătasea le învăluie când mergi, cred că aş descoperi că pulpele tale sunt foarte ademenitoare.

— Ademenitoare?

Din nou, îndoială. El începea să se întrebe dacă sub mască nu era de fapt o urâciune. Dar, pe de altă parte, oricât de mult i-ar plăcea liniile, unghiurile şi rotunjimile, nu judeca niciodată doar după aparenţe. Ea era mai mult

decât o faţă, nişte picioare sau un trup. Prezenţa ei aici era dovada acestui fapt. Domniţele timide nu rătăceau pe aceste holuri, nu intrau în dormitoare. Ea era o femeie sigură pe ce dorea, care ştia ce voia şi îşi urmărea scopul. Într-adevăr, el găsea această trăsătură a ei mai ispititoare decât orice altceva ar fi descoperit sub mătase sau chiar sub mască.

— Eu nu fac fotografii chiar oricui, îi spuse el. Doar celor pe care le găsesc atrăgătoare.

— Şi câte sunt acestea, Excelenţă? Dacă e să ne luăm după reputaţia ta, bănuiesc că sunt cel puţin o sută.

— Nici măcar o duzină.

Ea păru surprinsă de această declaraţie.

— N-ai crezut că eşti deosebită? întrebă el.

Ea nu răspunse, nici măcar nu încuviinţă din cap, şi, cu toate astea, el văzu răspunsul în ochii ei. Ea se socotea a fi neatrăgătoare. Ăsta să fie motivul pentru care venise aici în seara asta? Pentru că dorea să se simtă apreciată? Din nou, se întrebă dacă era măritată, dacă un oarecare bărbat nu reuşise să-i acorde atenţia pe care o merita.

— E posibil să te răzgândeşti în legătură cu pozatul pentru mine? întrebă el.

— N-aş putea face ceva atât de indecent.

— E făcut cu foarte mult bun-gust, pe cuvântul meu. Cele mai intime aspecte ale tale vor rămâne acoperite. Umbrele vor ascunde, de asemenea, destul de mult. Elementul central îl vor constitui picioarele tale.

— Ce faci cu fotografiile?

— Nu le folosesc pentru vreo stimulare erotică, dacă la asta te gândeşti. Pur şi simplu apreciez frumuseţea.

— Frumuseţe? În picioarele mele?

Lăsându-se într-un genunchi, el o luă de gleznă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt.

*

Minerva se gândi că trebuia să fie nebună să mai

rămână aici, că nu plecase încă din camera asta, de lângă bărbatul ăsta, imediat ce-şi dăduse seama că voia mai mult de la ea decât o tăvăleală în aşternuturi. Pe de altă parte, ceea ce îi cerea el era oare aşa îngrozitor, de vreme ce ea era gata să-i ofere inocenţa ei, naivitatea ei? Între ei urma să aibă loc o intimitate incredibilă, şi ea avea de gând să refuze o fotografie? Dar, cu toate astea, să se gândească la ea însăşi imortalizată pentru veşnicie… Poate că el pretindea că n-avea să vadă nimeni altcineva, dar cum putea ea să fie sigură? Cum de reuşiseră ultimii şase ani s-o transforme într-un astfel de Toma Necredinciosul, să nu creadă în cuvântul unul bărbat?

Mâna lui era atât de mare, de caldă, de incredibil de blândă, ca şi cum se temea să nu-i frângă oasele. Nimeni n-o făcuse vreodată să se simtă delicată. Fusese crescută să-şi apere convingerile, să ştie că nimeni nu era deasupra ei. Cu toate astea, voia ca el să fie deasupra ei.

Pasiunea lui pentru corpul uman era evidentă când vorbea despre frumuseţea acestuia. Niciodată în toată viaţa ei nu fusese făcută să se simtă frumoasă. Cel puţin nu de către cineva din afara familiei. Era fiica preaiubită a tatălui ei, nu putea greşi. Dar nu era acelaşi lucru ca atunci când era privită cu admiraţie de către cineva care nu-i era rudă.

Schiţă un gest cu capul, nu prea mult, dar totuşi el îl văzu, şi pe buze îi apăru un zâmbet leneş ce părea aţintit exact spre centrul feminităţii ei. Se bătu uşor pe genunchi pentru a-i atrage atenţia că urma să-i pună piciorul acolo. De bunăvoie, pentru a se echilibra, mâna ei se îndreptă spre umărul lui, spre puternicul său umăr lat şi masiv. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Era un aventurier. Urcase pe munţi, explorase piramide, dansase cu băştinaşii. Pielea lui era arsă de soare.

Asta deveni vizibil după ce mâna lui rămase lângă piciorul ei deschis la culoare. Pământ lângă zăpadă, teren fertil lângă nisipuri albe. Degetele ei se mişcară şi se strânseră pe coapsa lui fermă. Exista oare ceva la bărbatul ăsta care să nu fie ferm? Îşi imagină cam ce ar simţi să-l

atingă cu mâinile peste tot, să cerceteze fiece muşchi, să nu găsească nicio parte din el care să nu fie perfect tonifiată.

— Piciorul tău e fără cusur, spuse el cu o voce respectuoasă.

— Nu sunt sigură că e ceva cu care să mă laud.

El îşi ridică privirea spre ea, şi Minerva se surprinse dorindu-şi să fie mai multă lumină pentru a-i putea vedea albastrul ochilor.

— Ai o boltă fină şi degete splendide. Contururile sunt bune, dându-ţi cea mai atractivă gleznă.

— Pe care tu vrei s-o fotografiezi.

— Da.

Mâna i se mişcă în sus, i se alătură şi cealaltă pentru a-i încercui glezna şi a-şi face drum spre pulpă.

Dacă-i permitea să se culce cu ea, mâna lui ar fi mers mult mai sus, ar fi colindat pe tot corpul ei. Ce-o fi apucat-o să creadă că se putea simţi bine cu un bărbat într-o situaţie ca asta? Grace avusese dreptate, naiba s-o ia! Intimitatea era prea mult.

Îşi smuci piciorul să-l elibereze şi se retrase cu un pas.

— Îmi pare rău. Nu pot face asta. La urma urmei, nu sunt atât de îndrăzneaţă.

El îşi întinse trupul într-un fel care era în acelaşi timp vorace şi lipsit de vreo ameninţare.

— Eşti prima dată singură cu un bărbat?

Ea scoase un mic pufnet.

— E aşa evident, nu-i aşa?

El chicoti încet, dar sunetul era lipsit de bucurie. Mai degrabă părea că răsuna a dezamăgire.

— Ar fi trebuit să ghicesc. Apoi privirea i se îndreptă spre ea, pătrunzătoare şi insistentă: De ce?

— De ce e evident?

— Nu, de ce vrei să fii dezvirginată într-un loc plin de păcătoşi de către un bărbat pe care-l… Pufni. Voiam să zic pe care abia dacă-i cunoşti, dar nu ştiu dacă asta e adevărat sau nu. Cine eşti, Lady V., de ai recurs la aşa

ceva?

Să i se confeseze lui Grace era una. Să-şi dezvăluie sufletul şi frustrările în faţa acestui bărbat care ar putea avea orice femeie dorea depăşea orice limită.

— Pentru că am vrut să ştiu despre ce se face atâta caz. Nimeni nu învinuieşte bărbaţii pentru că-şi explorează dorinţele. De ce femeile să nu se bucure şi ele de aceeaşi consideraţie?

— Pentru că ele sunt cu mult mai bune decât noi.

— Totuşi, actul trupesc ne face egali, nu crezi?

— Eşti o femeie cu idei remarcabile.

Ea pufni scurt, enervată.

— Vorbeşti despre cât de frumos e trupul şi cum n-ar trebui să-l ascundem. De ce tot ceea ce se petrece între un bărbat şi o femeie să fie tăinuit în şoapte şi discutat pe la colţuri întunecate? De ce majoritatea femeilor îşi reprimă dorinţele naturale?

Oh, ar trebui ca acum să tacă. El o studie ca şi cum zisese ceva profund şi în acelaşi timp prostesc.

— Tu ai dorinţe? întrebă el încet.

— Bineînţeles că am. Şi cred că nu-i greşit să le am. De asta sunt aici.

El îşi trecu încheietura degetului arătător de-a lungul bărbiei ei, şi ea aproape că-şi scoase masca, pentru ca el să-i poată contura linia obrazului.

— Dacă aş fi oricare alt bărbat, ţi-aş potoli nervii şi te-aş întinde pe spate într-o clipită. Din nefericire pentru amândoi, nu mă culc cu virgine.

Fu copleşită de o dezamăgire profundă. Ar fi trebuit să se consoleze cu regretul din vocea lui. În loc de asta, era întrucâtva supărată. Urma să fie învinovăţită chiar şi pentru virginitatea ei?

— De ce?

— Pentru că eu prefer ceva dur şi sălbatic. Vreau ca femeile să ţipe de plăcere, nu de durere. O femeie simte o oarecare neplăcere prima dată. Tu meriţi pe cineva care are ceva mai multă răbdare. De fapt, ar trebui să fie cineva

care să ţină la tine, cineva care să pună plăcerea ta mai presus de a lui. Ar trebui să fie cineva pe care-l iubeşti; chiar dacă dragostea asta nu rezistă decât pe timpul împerecherii, ar trebui să existe înainte de asta.

— Când a fost pentru tine prima dată, ai iubit-o? Ridică mâna să oprească răspunsul lui. Îmi cer scuze. Nu e treaba mea.

Ochii lui deveniră calzi, zâmbetul i se umplu de o duioasă amintire.

— Am fost îndrăgostit nebuneşte de ea pentru două săptămâni întregi. O fată de ţăran, cu părul de culoarea spicelor de grâu şi cu ochii verzi ca frunzele tinere de primăvară. Aş fi făcut orice să-i fiu pe plac. La fel şi ea ar fi făcut totul să-mi fie pe plac. În noaptea în care mi-a făcut cunoştinţă cu plăcerile unui trup de femeie, era lună plină. În seara în care am descoperit-o în căpiţa de fân făcând acelaşi lucru pentru un alt tip, era lună nouă. Dar, cu toate astea, nu pot privi la o lună plină fără să-mi vină în minte nişte picioare lungi, un trup cald şi mireasma de sex primitiv. Prima dată se întâmplă doar o dată, Lady V. Fii măcar puţin îndrăgostită de el.

Doamne, Dumnezeule, bănuia că era posibil să se fi îndrăgostit chiar atunci. Doar un pic. Nu se putea abţine să nu se uite înspre pat cu un oarecare dor.

— Gra… Se opri. Fără nume adevărate, nimic ce ar putea să-i dea de gol adevărata identitate. Prietena mea a încercat să-mi explice de ce venirea mea aici era o idee cu adevărat groaznică. N-a fost, de fapt, atât de elocventă ca tine.

— Nu-s nici pe departe elocvent. Se duse înapoi spre canapea şi începu să-şi tragă cizmele. O să te conduc la trăsură.

— Am luat o birjă. Mai puţine şanse ca în felul ăsta să-mi fie descoperite aventurile.

El se ridică.

— O să-mi pun vizitiul să te ducă acasă.

— Nu e necesar.

— Doar n-o să te las să cutreieri străzile căutând o birjă la ceasul ăsta de noapte, şi sunt prea indolent să ies să caut împreună cu tine.

— Anonimatul meu va fi compromis.

— O să-mi pun vizitiul să jure că n-o să-mi spună unde te va duce. Se apropie de ea. Poate că sunt un ticălos, dar respect scopul acestui loc. N-o să spun nimănui secretul tău.

Probabil era ceva nesăbuit, dar ea îl crezu.

— Cum rămâne cu echipamentul tău de fotografiat?

— O să mă întorc să-l iau după ce o să te văd că pleci în siguranţă de aici.

Ea se îndreptă spre uşă, pe deplin conştientă de paşii care răsunau în urma ei. Întoarse cheia în broască, apucă mânerul, se uită la lemnul întunecat…

— Bănuiesc că nici măcar n-o să mă săruţi? Ura faptul că fusese pusă în situaţia de a cere, dar să plece fără nimic după toate planurile, pregătirea şi riscul asumat părea de două ori mai incorect.

— N-ai mai fost sărutată niciodată?

Fu străbătută de un val de umilinţă, dar era mai uşor de îndurat fiindcă ştia că el n-avea habar cine era ea sau cât de bătrână şi de neatrăgătoare era.

— Niciodată.

Era conştientă că el se apropia de ea – căldura corpului radia din el, învăluind-o. Înghiţind greu, fu pe punctul de a se întoarce, când gura lui o atinse pe ceafă. Abia aducându-şi aminte că de fapt voia să-i simtă buzele pe ale ei, simţi o umezeală ce i se acumula în cercuri mici pe piele, căldura cuprinzându-i muşchii şi oasele, răspândindu-se încet, dar foarte intens prin ea, lăsând în urmă-i un încântător fior. Dacă el putea stârni asemenea senzaţii doar cu gura…

Ce nebună fusese să se răzgândească! Cât de ridicolă ar fi dacă s-ar răzgândi din nou? Dar, chiar dacă şi-ar schimba direcţia de mers, nu el ar fi cel care i-ar satisface poftele pe care le trezea la viaţă. Încă era virgină, iar el nu

îşi dorea aşa ceva.

Mâna lui se apropie, cu degetele mângâindu-i bărbia, dar făcând gestul de a-i întoarce uşor faţa, apoi gura lui o acoperi pe a ei cu o precizie infailibilă. Cealaltă mână a lui o luă de ceafă în vreme ce limba îi contura buzele, înainte de a le forţa să se deschidă. Sărutul lui fu profund, intens, atât de intens, explorându-i gura aşa cum ea îşi imagina că explorase o bună bucată din lume, încet, temeinic, acordând întreaga lui atenţie fiecărui neînsemnat detaliu. Savura. Adora.

Geamătul lui gutural răsună între ei, şi ea îl simţi vibrând în pieptul lui apăsat de spatele ei. Suspină, uimită de intimitatea acestui preludiu ce ducea spre ceva cu mult mai primitiv. Bărbatul ăsta lua; era necruţător. În pat, ar fi cucerit-o, şi totuşi nu putea decât să îşi repete că-l părăsea pe cuceritor. Aproape că plânse de dorinţă când el se retrase şi o mângâie uşor cu degetul mare peste buzele umflate, umede şi fierbinţi. Umbrele adânci o împiedicau să-i citească în ochi, să-i vadă expresia.

— Mă faci să regret că am o aversiune faţă de virgine, spuse el cu o voce joasă pe care ea o simţi în tot corpul.

— Mă faci să regret că am fost o laşă.

— Nu laşă. Te-ai asigurat că dimineaţa nu te vei trezi cu îndoieli.

Ea se întrebă dacă era posibil pentru o femeie să se trezească altfel decât triumfătoare după ce îşi petrecuse noaptea cu el. Întinzând mâna pe lângă ea, el deschise uşa.

— Hai să mergem, înainte ca amândoi să ne răzgândim, vrei?

Ea nu era convinsă că ar fi chiar aşa rău. El o conduse spre garderobă. Când o cameristă termină s-o ajute cu îmbrăcatul, Minerva îl găsi aşteptând-o în hol, cu spatele la perete, privind în gol, şi se întrebă pe unde îi hoinăreau gândurile. Încă purtând masca, fu recunoscătoare că ei nu avea să ştie niciodată identitatea femeii care se făcuse de râs în seara aceea.

Oferindu-i braţul, o conduse afară în stradă, unde

trăsurile stăteau aliniate. Ajunseră la trăsura ce purta blazonul lui ducal. Un lacheu şi un vizitiu stăteau lângă cai. Amândoi luară poziţia de drepţi.

— Wilkins, o s-o conduci pe doamna până acasă. O să-ţi dea adresa. Dacă vreodată vreunul din voi o să-mi spună unde aţi condus-o, o să vă tai limbile. Strâmbându-se ironic, se uită la Minerva. E suficient pentru a-ţi păzi identitatea?

Chiar şi dacă ştia că era, fără îndoială, o ameninţare deşartă şi că pur şi simplu avea să-i dea afară dacă ziceau ceva, ea spuse:

— Da, mulţumesc.

Îi şopti adresa vizitiului. Lacheul deschise uşa. Ashebury o ajută să se urce.

— Noapte bună, milady.

Ea se opri să se aşeze.

— Cum de ştii că sunt o lady? Deşi nu era una dintre cele căreia trebuia să i se adreseze astfel. Mama ei era fiică de duce, dar tatăl ei n-avea niciun titlu de nobleţe.

— Ţinuta pe care o ai, felul în care te mişti, felul în care vorbeşti. Şi faptul că ai venit aici sperând la ceva mai mult decât o simplă împerechere. Sper ca la un moment dat să găseşti ceea ce cauţi.

Ciudat cum ea nu mai era sigură că ştia exact cine era.

— Sper să-ţi obţii fotografia. Bănuiesc că vei intra din nou şi vei găsi o doamnă binevoitoare.

El scutură încet din cap.

— Nu. Tu erai cea pe care am vrut-o în seara asta. Nu mă mulţumesc niciodată cu înlocuitori. Închise uşa, trântind-o. Cu o smucitură, trăsura se urni din loc. Minerva îşi scoase masca, şi-o puse în poală şi se sprijini de speteaza capitonată cu catifea a trăsurii.

„Tu erai cea pe care am vrut-o în seara asta”.

Se întrebă dacă ar fi spus aceleaşi cuvinte dacă ar fi ştiut cine era.

Capitolul 4

Ea mirosea a verbină.

Tolănit pe un fotoliu în faţa şemineului din bibliotecă, cu mult peste miezul nopţii, sorbind din scotch, Ashe simţea mireasma ei ce-i stăruia pe degete, gustul ei ce-i sălăşluia în gură. Nu putea să-şi dea seama de ce o lăsase să plece atât de uşor, de ce nu se străduise mai tare s-o convingă să-i pozeze, de ce refuzase ocazia de a se culca cu ea. Să admitem că nu luase niciodată virginitatea unei femei. Spusese adevărul despre lipsa dorinţei lui de a deflora o femeie, dar să acţioneze în ciuda preferinţelor lui părea un preţ mic de plătit pentru a descoperi secretele unei femei atât de fascinante.

Ea mersese la clubul Nightingale pentru mai mult decât doar să-şi dea seama de motivul pentru care se făcea atâta caz de asta. Ceva mai fascinant o mânase într-acolo, la fel cum şi el fusese mânat de fantomele din trecutul lui. Chiar dacă nu se aflase în vagonul trenului, ar fi putut tot atât de bine să fie acolo, pentru că se simţea de parcă murise împreună cu părinţii lui în urma acelei coliziuni a trenurilor. Când plecaseră spre staţie, fusese atât de furios pentru că-l părăseau din nou, încât ţipase în urma lor, în vreme ce se îndepărtau, că-i ura. Dădaca lui îl certase, îl lovise peste încheieturile degetelor cu linia şi, la lăsarea serii, când el era încă bosumflat, îl trimisese la culcare fără a-i da cina.

Fusese una dintre ultimele pedepse pe care le primise.

Marchizul de Marsden dădea rar pedepse. Colindând culoarele ca un spectru, abia dacă ştia că ei erau acolo. Băieţilor li se permisese să bântuie pe acolo după bunul lor plac. Majordomul era prea bătrân să-i poată disciplina cu severitate. Bucătăreasa prepara mese, adesea conţinând mai mult dulciuri decât hrană, pentru că ei erau „sărmanii băieţi orfani”. Dacă nu şi-ar fi petrecut atâta timp alergând

pe câmpii, probabil ar fi devenit nişte băieţei dolofani ce nu puteau să facă nimic mai mult decât să se rostogolească. Dar ei erau de nestăpânit, urcau în copaci, se căţărau pe ruine, rupându-şi mai multe oase fiecare din ei. Ashe mersese odată cu o gleznă ruptă până în satul vecin, să-l îngrijească un doctor. Nimeni nu putea pretinde că nu erau curajoşi, deşi mulţi declaraseră că erau necivilizaţi. Avuseseră mulţi profesori care încercaseră să-i îndrepte, dar erau dincolo de orice îndreptare.

Cunoscând cât de lesne şi de iute putea sosi moartea, voiau să ia cât de mult puteau de la viaţă. Aşa încât făceau ce voiau.

Şi i-ar fi plăcut să se culce cu femeia misterioasă din seara asta. Să-i vadă ceva mai mult decât o gleznă şi o pulpă. Să-şi îndrepte aparatul spre ea…

Auzi o bufnitură şi zarvă în hol ca şi cum cineva ciocănea într-o masă, urmate rapid de nişte scuze spuse cu voce adâncă, probabil spre acel obiect, deoarece la ora asta din noapte nu era niciun servitor care să umble prin casă. Uitându-se spre uşă, văzu cum Edward Alcott se poticnea în cameră.

— Iată-te, declară Edward. Te căutam. Am nevoie de găzduire. Blestemata de soţie a fratelui meu m-a dat afară.

Se clătină până la masa unde stăteau băuturile şi, cu o penibilă stângăcie, riscând să dărâme mai mult decât o carafă, îşi turnă o băutură.

— Pretinde că miros ca o distilerie, nu-i convin obiceiurile mele şi crede că am o influenţă nefastă.

— Se pare că Julia te-a categorisit destul de corect.

Cu o privire mânioasă, Edward se lăsă să cadă într-un fotoliu din faţa lui Ashe.

— Poate că aşa-i, dar încă nu ştiu ce vede Grey la femeia asta afurisită. E o pisăloagă fără seamăn, n-are niciun haz. Nici măcar nu-l lasă să meargă în escapade cu noi.

— De ce vrei să vină şi el? Voi doi doar vă certaţi când sunteţi împreună.

Mai tot timpul, cei doi erau furioşi unul pe celălalt. Ashe şi Locksley învăţaseră să nu-i bage în seamă, să nu intervină în ciorovăielile lor. Până la urmă, fraţii îşi rezolvau problema, oricare ar fi fost aceea, şi făceau rost de o alta.

— Pentru că e fratele meu.

Această simplă afirmaţie părea să conţină în ea multă putere şi adevăr. Ashe n-avea fraţi, deşi Edward, Grey şi Locke erau la fel de apropiaţi de el ca nişte fraţi, chiar dacă n-aveau legături de sânge.

— Oricum, murmură Edward, speram că-mi poţi oferi un pat pentru câteva nopţi. Dacă nu, o să mă descurc la club.

— Poţi să rămâi aici atât cât ai nevoie. N-am niciun plan pentru camerele de oaspeţi.

— Eşti un tip de treabă. Se lăsă în fotoliu, sorbi din scotch, apoi ridică paharul. E bine să fiu din nou în Londra. Scotch la discreţie, paradisul jocurilor de noroc şi femei. În seara asta, mă voi răsfăţa cu toate trei. Cred că la fel o să fac şi mâine.

— Nu te duci la serata Juliei?

Contesa voia să sărbătorească întoarcerea lor.

— Bineînţeles că voi fi acolo, dar n-o să dureze toată noaptea, nu-i aşa? O să ne rămână ore din belşug pentru nebunii după aceea. Şi tu ce ai făcut în seara asta?

— Am fost la Nightingale.

Edward rânji.

— Îţi place ca femeile tale să fie stilate.

— Nu ştiu cât de stilată este o femeie care e măritată şi caută un amant.

— Nu toate sunt măritate. Am dezvirginat câteva.

Stomacul lui Ashe se strânse la gândul că poate Lady V. se întorsese…

— Nu în seara asta, fu surprins să se audă replicând pe un ton îmbufnat.

Edward pufni dispreţuitor.

— Nu, nu în seara asta. Prea multe jocuri se joacă acolo, doamnele trebuie protejate. În seara asta am vrut o

femeie fără o reputaţie de apărat. De fapt, am avut două. Ce fete dulci!

— Şi te mai miri că Julia te găseşte dezgustător?

— Femeia aia n-are pic de simţ al aventurii. Fără îndoială că şi în pat e la fel de plicticoasă cum e în afara lui. Mă mir că Grey nu şi-a luat o amantă.

Deşi erau căsătoriţi de mai bine de doi ani, era puţin probabil ca durata să conteze.

— El o iubeşte. În afară de asta, el n-a fost niciodată la fel de dezlănţuit ca noi, ceilalţi.

— Avea credinţa că trebuie să fie responsabil, să fie un exemplu pentru mine. Edward ridică din umeri. Îmi pare bine să fiu al doilea fiu şi să n-am responsabilităţi. În plus, ca frate mai mic, trebuie să mi se facă pe plac.

— Nu eşti mai mic decât cu două minute.

— Mai curând cu o oră, cred. Mi se pare că-mi amintesc cum bona ne spunea asta la un moment dat – înainte ca lumea să se întoarcă cu susul în jos.

În noaptea în care părinţii lor muriseră. Nici unuia din ei nu îi plăcea să vorbească despre asta, deşi Ashe era mai îndreptăţit să se refere la acea noapte ca fiind momentul în care totul se transformase în iad.

— Ai întâlnit pe cineva interesant în seara asta? întrebă Edward.

Ashe nu se miră că Edward abătea discuţia de la el. În ciuda nevoii de atenţie a lui Edward, nu-i plăcea să-şi dezvăluie prea mult din problemele personale. Era o trăsătură pe care o aveau în comun.

— Nu. Ashe nu putea explica motivele, dar nu voia ca Edward să se ducă la Nightingale cu scopul de a o dezvirgina pe Lady *V.* Se aştepta ca ea să revină acolo la un moment dat. Considerând sărutul împărtăşit de ei doi, ea era o femeie extrem de pasională, cu dorinţe neexploatate. Fusese incredibil de tentat să-i scoată masca, să-i dezvăluie identitatea.

La naiba cu obsesia lui de a captura perfecţiunea siluetei umane. La naiba cu aversiunea lui faţă de

dezvirginarea unei femei. Voise ca el să se culce cu ea. Ar fi trebuit să-i facă pe plac, în loc să înşire vorbe goale despre dragoste şi despre fata de ţăran care-i frânsese inima cu nemiloasa ei trădare. Nu-i era de niciun folos că acela care fusese cu ea în blestemata de căpiţă de fân era Edward. Dar asta fusese cu mult timp în urmă şi, în timp, ajunsese să înţeleagă că inima lui abia dacă fusese uşor rănită. Cu toate astea, păstra amintiri dragi despre fată. Poate că ar fi avut amintiri dragi şi despre Lady V dacă ar fi crezut cu adevărat că ea înţelegea corect în ce se băga. Fuseseră momente în care ea părea a fi o femeie experimentată, puternică şi dură. Şi altele în care părea aproape naivă. Inocentă. Prea încrezătoare.

Femeile care veneau, de regulă, la clubul Nightingale fuseseră înăsprite de ceva în viaţă: un soţ dezinteresat, unul crud, unul indiferent. Un amant care dezamăgise. Renunţaseră la vicii, la dragoste şi la fericirea până la adânci bătrâneţi. Lady V. nu se potrivea în tiparul celor care frecventau în mod normal acel loc. Aproape că pufni batjocoritor. Ce ştia el, de fapt, despre ea? Poate nu merita să aibă parte de dragoste. Poate era o scorpie. Sau o nesuferită. Poate era pe moarte. Poate era doar tânără şi nechibzuită.

De ce n-o întrebase? De ce nu-i păsase de motivele pentru care se aflase acolo? Deoarece, la fel ca Edward, era obişnuit să-i pese doar de propriile nevoi şi dorinţe. Nu ea fusese neghioabă. El fusese. Pentru că lăsase să-i scape o ocazie, doar pentru că ceva la ea i se păruse bizar, îl făcuse să creadă că ea merita mai mult decât o împerechere anonimă.

Dar asta era ce voise ea. Fusese alegerea ei să vină acolo. Cine era el să pună asta la îndoială?

Cine dracu’ era? Lady V. fără îndoială că, pentru ea, litera V reprezenta faptul că era virgină. Pentru el, era verbină. Îşi duse paharul la buze, şi mireasma ei îl învălui, făcându-i stomacul să se strângă dureros. Dacă ar fi sedus-o aşa cum trebuia, ar fi pozat pentru el. Dar, pentru a o

seduce aşa cum trebuia, avea nevoie să ştie mai multe despre ea. Trebuia să ştie cine era.

Se ridică brusc.

— Am să ies. Ia-ţi ce cameră vrei.

Edward se ridică din fotoliu, apoi se sprijini de el.

— Vin şi eu cu tine.

— Nu, e o chestiune personală.

— Are şi un nume?

Problema cu crescutul împreună cu cineva era că acel cineva tindea să-l cunoască prea bine.

— Sunt sigur că are. Din păcate, încă nu-l ştiu.

Lăsându-l pe Edward să cugete la afirmaţia lui criptică, Ashe se duse să-l caute pe vizitiul lui, pentru a i se pregăti trăsura. Era trecut de miezul nopţii, dar omul lui era obişnuit cu programul ciudat al stăpânului său. Ashe nu simţi niciun pic de remuşcare când Wilkins, îmbrăcat de noapte, deschise uşa dormitorului său.

— Ce adresă ţi-a dat? întrebă Ashe.

Wilkins clipi, evident buimăcit de întrebare.

— Femeia de la clubul Nightingale, cea pe care te-am pus s-o duci acasă, explică Ashe.

— Io mi-aş ţine mai degrabă limba-n gură, Excelenţă.

Ashe oftă.

— Da. Avea multe păcate, dar să trădeze o femeie nu era printre ele. Îşi dăduse cuvântul faţă de ea că nici vizitiul şi nici lacheul n-aveau să-i spună adresa. Ca să obţină ce voia de la ea, avea nevoie de încrederea ei. Dacă vizitiul i-ar fi spus…

— Nu-mi poţi spune adresa, dar poţi să mă duci acolo. Putu vedea confuzia de pe faţa lui Wilkins. Uite ce e, omule, i-am zis că nu-mi vei *spune*. Nu i-am promis că nu mi-o vei dezvălui într-o altă manieră. Îmi dau seama că e o chestie de exprimare, dar merge. Haide acuma, îmbracă-te! Vreau să văd unde locuieşte.

Spera că avea să recunoască acea reşedinţă, că o să ştie cine locuia acolo. Dacă nu ştia, avea să găsească pe cineva care ştia sau urma să-l trimită pe Wilkins să facă

investigaţii discrete printre servitori. Să stabilească cine era familia ei era primul pas pentru a-şi da seama cine era ea.

Aproape o oră mai târziu, Ashe se uita ţintă la clădire, una care îi era mult prea cunoscută. Pentru că nu se ostenise să trezească lacheul, Wilkins îi deschise uşa trăsurii şi acum stătea lângă el.

— Te-a pus s-o aduci la Twin Dragons? întrebă Ashe neîncrezător. Cu câţiva ani în urmă, Drake Darling fusese de acord ca în clubul lui exclusiv de jocuri de noroc, un adevărat iad, să fie admise şi femeile.

— Da, Excelenţă.

— A intrat?

— A urcat direct pe scări. Lacheul i-a deschis uşa înainte de a ajunge acolo. Nu părea să fi fost nevoie să arate cardul de membru.

Faptul că Lady V. venise aici în loc să se ducă acasă, arăta că n-avea încredere în el, era extrem de inteligentă şi avea o reputaţie de protejat. Sau poate că era dependentă de jocurile de noroc. Cu siguranţă îşi luase un risc în seara asta la Nightingale.

— Aşadar, vine aici în mod regulat. E cunoscută, murmură Ashe.

— S-ar părea că da.

Era puţin probabil ca ea să mai fie aici, dar, în speranţa că era, se repezi pe scări. Spre deosebire de ea, trebui să prezinte cardul de membru. Nu fusese aici de când se întorsese la Londra. Odată intrat, se opri la recepţie, unde o femeie fu cât se poate de bucuroasă să-i ia haina şi să aibă grijă de ea. Îi zâmbi.

— Ai văzut-o pe… începu el, neştiind cum să continue. Când Lady V. ieşise din vestiarul de la clubul Nightingale, purta o pelerină verde-închis peste rochia de un verde-deschis. Cum s-o descrie? Părul era într-o nuanţă de castaniu pe care n-o putuse identifica bine din cauza întunericului de la club. Ochi negri ce puteau fi ai oricărei femei, deşi nuanţa putea fi înşelătoare din cauza absenţei unei iluminări puternice. Nu era foarte înaltă. Asta era o

certitudine. Nu era nici corpolentă, dar nici slabă. Era genul acela de femeie la care un bărbat ar avea pe ce să pună mâna, şi la naiba dacă el n-avea brusc dorinţa să facă exact asta.

Amfitrioana aşteptă răbdătoare, făcându-l pe Ashe să se simtă ca un idiot desăvârşit. Era obişnuit să fie stăpân pe orice situaţie. Nu-i plăcea că ea avea o asemenea putere asupra lui, că-l putea face să-şi piardă orice fel de gânduri raţionale.

— N-are a face.

Se îndreptă spre zona de jocuri. La vremea aceea din noapte, acolo se găseau mulţi bărbaţi şi doar vreo şase femei, Dar niciuna dintre ele îmbrăcată în verde-deschis. Ar putea fi în zona interzisă pentru femei. N-avea de gând să trimită pe cineva s-o caute. Asta nu i-ar câştiga încrederea. Şi, din nou, nu putea oferi o descriere exactă. Poate că ar recunoaşte-o dacă ar vedea-o, dar, pe de altă parte, s-ar putea face de râs.

Totuşi, se plimbă prin toată încăperea, căutând. Se strecură printre mesele de joc, cutreieră prin alte zone ce erau deschise pentru ambele sexe. Cu siguranţă că, dacă ea l-ar zări, s-ar vedea pe faţa ei o oarecare surpriză. Dar acolo erau atât de puţine femei, şi, chiar dacă îl recunoscuseră – câteva păruseră foarte mulţumite să descopere că se întorsese la Londra niciuna dintre ele nu păruse surprinsă, stânjenită sau nervoasă la vederea lui. Ori era o actriţă afurisit de bună, ori nu era acolo.

Dezamăgit, recunoscu că era foarte probabil ca varianta a doua să fie cea corectă.

Cu toate astea, faptul că ea frecventa acest stabiliment îi sporise şansele s-o găsească la un moment dat. Avea să se întoarcă a doua zi, după blestemata de serată a Juliei.

*

Minerva stătea ghemuită pe canapea în salonul de zi,

citind Brontë, când intră Grace. Făcând parte din familie, n-avea nevoie ca sosirea să-i fie anunţată de majordom. Cu ochii plini de îngrijorare, traversă repede încăperea, se aşeză pe canapea şi o privi pe Minerva drept în faţă.

— Cum te simţi în dimineaţa asta?

Minerva zâmbi.

— Foarte bine.

Cu un oftat adânc, Grace se lăsă pe perne.

— Slavă Domnului! Abia am putut pune geană pe geană noaptea trecută gândindu-mă cum te-ai dus tu în locul ăla depravat. Sunt atât de bucuroasă că nu te-ai dus.

— Ba m-am dus.

Grace sări brusc în loc.

— Aşadar, ai făcut-o?

Minerva se îmbujora, simţind că mai avea puţin şi lua foc.

— Nu chiar. Se pare că n-am avut curaj, la urma urmei.

— Dar te-ai dus. Grace se uită de jur-împrejur ca şi cum se aştepta să vadă spioni în spatele plantelor. Îşi coborî vocea la o şoaptă. Cum e?

Minerva râse.

— După toate avertismentele tale, mai ai îndrăzneala să întrebi?

— Sunt curioasă. N-aş merge niciodată acolo, dar acum am ocazia să aflu totul despre acel loc.

— De fapt, de asta eşti aici, nu-i aşa? De curiozitate, nu fiindcă te gândeai că aş putea fi copleşită de îndoieli.

— Înainte de toate, sunt aici pentru tine. Am fost atât de îngrijorată că ai ales pe cineva care n-a fost blând, pe cineva căruia nu i-a păsat decât de nevoile lui. N-am vrut să ai parte de un amant egoist.

Nu credea că Ashebury ar fi fost egoist. Dacă se putea lua după sărut, ar fi dăruit mai mult decât ar fi primit.

— Haide, Minnie, nu fi rea! Satisfă-mi curiozitatea. Povesteşte-mi despre locul ăsta depravat de tot.

Ea fu cât pe ce să-i sugereze lui Grace să-şi întrebe

fratele, dar se simţea obligată să nu dezvăluie pe cine văzuse acolo, chiar dacă era cineva pe care-l considera ca parte din familie.

— N-a fost ceea ce mă aşteptam. Totul a fost foarte cuviincios. Lumea stătea de vorbă. Doamnele purtau mască, pentru discreţie. Bărbaţilor nu le păsa că ar putea afla oricine de prezenţa lor acolo.

— Cine era?

— Nu pot să spun.

— Pentru că nu-i cunoştea!?

— Am jurat să nu dezvălui identitatea nimănui. Femeia care se ocupă de acest loc purta o rochie de un verde smarald şi o mască asortată, foarte bătătoare la ochi. Trebuie să-i spui cine eşti, ca să ştie identitatea tuturor celor prezenţi. Te caută dacă află că ai rostit numele cuiva dintre cei aflaţi acolo. Nu ştiu cum de reuşeşte să descopere, dar am crezut-o.

— Dar mie poţi să-mi spui, n-o să zic altcuiva.

— Chiar nu pot.

— Ce să zic, n-ai niciun haz.

— Asta mi-au spus mai mulţi bărbaţi.

— Minerva, n-am vrut să…

Ea îi strânse mâna lui Grace.

— Ştiu. Sunt doar complicată. Şi adevărul este că nu mă deranjează nenumăratele lipsuri, în diverse sfere, constatate de bărbaţi. Nu contează ce crede fiecare, atâta vreme cât sunt credincioasă mie însămi – aşa cum mama, săraca de ea, nu conteneşte să-mi amintească. Aseară, pentru prima dată, efectiv am crezut în asta. A fost eliberator.

În vreme ce tot ce se petrecuse acolo nu era de povestit, în faţa ei era totuşi Grace, cea mai dragă prietenă a ei.

— Am atras atenţia unui bărbat foarte bine.

Grace făcu ochii mari, aplecându-se spre ea.

— Cine?

Minerva pufni.

— Bine, bine. Nu poţi să-mi spui. Era chipeş?

— De ce tuturor le pasă de înfăţişare? Dar da, extraordinar de chipeş.

— Fermecător?

— Foarte.

— Era aristocrat?

— Da.

— Păr negru?

Râzând de încercarea evidentă a prietenei ei de a deduce cine ar fi putut fi, scutură din cap.

— Destul, Grace! N-o să intru în micul tău joc. Oricum, n-o să ghiceşti niciodată. Dar o să-ţi spun că era extraordinar de fascinant. Vorbea despre frumuseţea trupului omenesc, în special despre picioarele mele.

— Ţi-a văzut picioarele?

— Păi, nu tot piciorul. Doar până la pulpă. Dar, când am ajuns, a trebuit să mă schimb într-un fel de *nimic* din mătase, foarte asemănător cu ceea ce se vede în picturile ce înfăţişează femeile din Roma. E foarte uşor de îmbrăcat şi, presupun, extrem de uşor de dat jos de către un bărbat. Cu toate că eram aproape complet acoperită, cu excepţia braţelor şi a decolteului, asta nu ascundea aproape nimic. Fără corset, fără jupoane. De fapt, chiar mi-a plăcut. Era uşor ca o pană. Dar presupun că scopul lui era să ofere o imagine mai precisă a siluetei fiecăreia.

— Bărbaţii cum erau îmbrăcaţi?

Minerva pufni.

— Asta a fost partea care m-a enervat – erau complet îmbrăcaţi. N-o să înţeleg niciodată de ce bărbaţii şi femeile trebuie să aibă reguli diferite. Zâmbi. Dar şi-a scos cizmele, ca eu să mă simt mai în largul meu. Cu toate astea, n-am putut să mă simt îndeajuns de bine încât să mă culc cu el.

— Şi ce-ai făcut?

— O să sune ciudat, dar am discutat. Se dădu mai aproape. Uite ce e – se uita direct în ochii mei când discutam. Atât de intens, încât părea că era cu adevărat interesat. Am stat în salon cu bărbaţi care păreau

hipnotizaţi de modelul ceştilor lor de ceai. Li întrebam ceva, ei răspundeau monosilabic. Încercam să încep o discuţie, şi ei nici nu se oboseau să o ducă mai departe. Nu sunt interesantă. Încearcă să mă impresioneze făcându-şi doar apariţia. Bărbatul de aseară era atent. Mi-a pus întrebări. Mi-a povestit ceva din trecutul lui. Oftă. A fost dulce-amar, Grace. Să trăiesc experienţa de a avea atenţia unui bărbat care era intrigat de mine. După ce am ajuns acasă, mi-aş fi dorit să nu fi plecat de la club.

— N-a fost ceva autentic, Minnie.

— Să aibă încredere în tine încât să fie aşa onest şi direct. Cu toate astea, am simţit că a fost autentic. Sunt convinsă că nu toată lumea se duce acolo doar pentru ce se întâmplă în pat.

— Atunci de ce?

— Nu sunt sigură. Mă aşteptam să văd lumea cum se sărută cu foc sau chiar cum se împerechează pe o masă sau un fotoliu – dar n-a fost deloc aşa. Scutură uşor din cap, ridică din umeri. Oh, stăteau apropiaţi unii de alţii, şi am văzut pe ici, pe colo câte o mână pe o coapsă sau un şold, dar nu se ruşinau de ceea ce făceau.

— Cum de puteai să-ţi dai seama? Purtau măşti.

— Nu şi bărbaţii.

— Dar bărbaţii nu sunt niciodată jenaţi.

Minerva zâmbi.

— Presupun că are sens ce spui. Totuşi, ar fi bine dacă am putea fi ceva mai sinceri în legătură cu chestiile astea.

— Aşadar, tu ai fost sinceră cu părinţii tăi şi le-ai spus unde te duci?

— Sub nicio formă! O înghionti în glumă pe Grace. N-am vrut să spun că ar trebui să fim chiar *atât* de sinceri cu lucrurile astea. Nu, am aşteptat până când s-au dus la culcare. M-am strecurat afară şi am găsit o birjă. Apoi domnul meu a insistat ca vizitiul lui să mă aducă acasă – doar că eu l-am dus la Dragons. N-am putut risca să descopere cine îmi sunt părinţii. Nu cred că îi stă în caracter să şantajeze, dar îl ştii pe tata. M-ar proteja pe mine – şi

reputaţia mea – cu orice preţ.

— Ei bine, ce grozav din partea domnului tău să nu te lase să colinzi străzile în căutarea unei birje la orele alea din noapte. Dacă te vei decide vreodată să te duci acolo din nou, trebuie să-mi spui, şi o să trimit una dintre trăsurile noastre să te aştepte în capul străzii. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte. Eram însă atât de zăpăcită că tu efectiv urma să faci asta, încât nu m-am gândit.

— Şi cum o să explici trăsura faţă de fratele meu?

Grace zâmbi viclean.

— Nu-ţi face griji! Mă descurc eu cu Lovingdon.

— Eşti o scumpă, dar mă îndoiesc că o să mă întorc acolo. Deşi am impresia că nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la ce ar fi putut fi.

— Încă poate să fie, dar nu acolo, o asigură Grace. Mama era deja fată bătrână când s-a îndrăgostit de tata.

— Nu sunt sigură că putea fi considerată fată bătrână când, de fapt, nu participase încă la niciun sezon. Era o fată simplă, o contabilă. Nu cred că oamenii simpli îşi fac griji în privinţa căsătoriei, aşa ca noi.

— Bănuiesc că are sens şi ce spui tu.

— În plus, am fost o gazdă groaznică. Să sun după ceai?

— Nu pot să rămân. Mă întâlnesc cu mama peste puţin timp şi o să mergem pe la orfelinate. Ar trebui să vii şi tu cu noi.

— E drăguţ din partea ta că mă inviţi, însă m-am culcat cam târziu noaptea trecută şi probabil o să trag un pui de somn. Apropo, ai primit o invitaţie la serata lui Lady Greyling din seara asta?

— Cea de bun venit în cinstea întoarcerii zurbagiilor în Londra? Îşi dădu ochii peste cap. Nu ştiu de ce întoarcerea lor e onorată cu surle şi trâmbiţe.

— Au fost într-un safari. Cred că toată lumea vrea să afle despre asta.

— Atunci, tu mergi?

— Mă gândeam să merg, da. În special că Ashebury

avea, cu siguranţă, să fie acolo, Ştia că era o prostie să manifeste vreun interes pentru el, să spere că avea să-i apară în cale atât de curând după seara trecută, dar o intriga. În afară de asta, era puţin probabil să o abordeze şi să-şi dea seama că ea era Lady V., dar urma să aibă totuşi ocazia să-l privească – şi să-şi imagineze ce ar fi putut fi între ei.

— Să mergem împreună? întrebă Grace. Eu şi Lovingdon am putea trece să te luăm pe la şapte şi jumătate.

— Ar fi nemaipomenit.

— Excelent! Atunci, ne vedem diseară. Ridicându-se, Grace se aplecă şi o sărută pe Minerva pe obraz. Îmi pare bine că nu s-a întâmplat nimic nelalocul lui aseară.

— Şi mie, minţi ea.

Capitolul 5

Salonul contesei de Greyling era înţesat de doamne aşezate pe canapele şi fotolii, în vreme ce domnii stăteau cam pe oriunde puteau găsi un loc liber. Minerva şi Grace reuşiseră să-şi asigure nişte locuri apropiate în partea centrală a încăperii, împărţind o canapea cu Lady Sarah şi Lady Honoria.

Sprijinindu-se de perete lângă şemineu, ducele de Ashebury radia încredere şi flirta făţiş cu doamnele din apropierea lui, în vreme ce le arunca altora o privire discretă ce o făcea pe fiecare în parte să creadă că avea parte de completul lui devotament. Nu că şi-ar fi îndreptat ochii protejaţi de pleoape leneşe spre Minerva. Străduindu-se ca mândria să nu-i fie rănită de lipsa lui de atenţie, era incredibil de recunoscătoare că nu-i permisese să se culce cu ea. Ar fi fost o durere fără seamăn să-l vadă revărsându-şi atenţia asupra altora, în vreme ce ea nu avea parte nici măcar de un dram de interes din partea lui – chiar dacă

scopul vizitei ei la clubul Nightingale fusese să-şi asigure anonimatul. Cu greu s-ar fi putut plânge că el nu se repezise s-o salute, când faptul că nici măcar nu clipise la venirea ei dovedea că n-o recunoscuse după seara precedentă.

Toată bătaia de cap pentru a-şi ascunde identitatea funcţionase. Succesul ei ar trebui întâmpinat cu bucurie mai degrabă decât cu dezamăgire.

Stând în faţa şemineului, domnul Edward Alcott încântase, în ultima jumătate de oră, audienţa cu poveşti ale aventurilor lor în Africa. Era însufleţit, folosindu-şi permanent mâinile pentru a adăuga veridicitate diferitelor relatări ale isprăvilor lor.

Minerva fusese atât de prinsă urmărindu-l pe Ashebury, sperând în zadar că i-ar putea arunca cel puţin o privire în treacăt, că abia dacă îl asculta pe domnul Alcott, dar gestul lui Lady Honoria, care-şi apăsă gâtul cu o mână, icnind speriată, o făcu pe Minerva să-şi îndrepte din nou atenţia spre orator.

— Aşadar, iată-ne în savana africană, stând pe loc pentru aproape o jumătate de oră în vreme ce Ashe îşi instala echipamentul de fotografiat, continuă domnul Alcott într-un ritm fascinant ce le făcu pe doamnele cu care Minerva împărţea canapeaua să se mişte spre marginea acesteia. Când, deodată – domnul Alcott făcu rapid un mic pas înainte şi îşi mişcă braţele într-un gest dramatic –, de nicăieri, apăru leul.

Doamnele respirară şuierător, trăgându-se înapoi de parcă exact această creatură sărise din vârfurile degetelor lui. Mâini înmănuşate acoperiră gurile. Ochii se măriră. Minerva simţi o oarecare satisfacţie pentru că nu reacţionase vizibil – nu putea suferi femeile care se prefăceau mult prea delicate pentru realităţile vieţii – deşi inima i se zbătea nebuneşte în piept.

— Era o privelişte incredibil de spectaculoasă. Cu muşchii încordaţi, tendoanele întinse, un muget ce răsuna…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, continuă, îl

îndemnă Ashebury din poziţia lui mult prea relaxată, cu braţele încrucişate peste piept. La lumina lămpilor de gaz, mai puternică decât lumina unor lumânări pâlpâitoare, părul lui negru, neelegant de lung, nu făcea decât să-i pună şi mai mult în evidenţă albastrul ochilor. Părea plictisit. Ea îşi dori să-l fi putut vedea mai bine cu o seară în urmă, când păruse mai interesat, îşi dori să nu-şi fi închis ochii atunci când el o sărutase. El şi-i închisese pe ai lui, oare?

Domnul Alcott îşi îndreptă ţinuta.

— Să urzesc o poveste care să fascineze e talentul meu. Dacă eşti aşa bun să ai răbdare – mai ales că tu eşti pe post de erou al poveştii. Se întoarse spre ascultătoarele sale. Aşa cum vă spuneam, leul sărise atât de magnific din iarba înaltă. Eu şi Locksley rămăseserăm înlemniţi la vederea naturii în cea mai primitivă şi mai sălbatică manifestare a ei. Îndrăznesc să spun că ne-au trebuit câteva secunde să conştientizăm faptul că *un leu îl atacase* într-adevăr pe Ashe, îl doborâse la pământ. Că ducele era prada creaturii aceleia uriaşe, că, de fapt, urma să-l mănânce.

— Oh, Dumnezeule mare, aţi fi putut fi mâncat! exclamă Lady Honoria. Ce mod înfiorător de-a muri!

Ashebury ridică scurt dintr-un umăr şi îşi înclină capul într-o manieră ce implica faptul că nu se îndoise niciun moment că el avea să fie cel victorios. Arogant bărbat. Minerva nu ştia de ce găsea asta atât de atractiv.

— Cu răgetul lui încă răsunând în jurul nostru, am trecut la acţiune şi ne-am pregătit puştile. Domnul Alcott îşi ridică braţele, se aplecă uşor în faţă şi îşi coborî atât braţele, cât şi vocea. Pe neaşteptate, uriaşul animal a rămas complet nemişcat. S-a auzit un foşnet prin iarbă. Apoi am auzit un strigăt înăbuşit. „Pentru Dumnezeu, luaţi-l de pe mine!” Eu şi Locksley ne-am grăbit să înaintăm. Cumva, Ashe reuşise să-şi scoată cuţitul din teacă şi să omoare creatura, îşi îndreptă spatele. Nu înainte ca aceasta să-şi înfigă dinţii în umărul lui, din păcate.

Pe când doamnele care stăteau lângă Ashebury îşi

fluturau mâinile şi păreau a fi în pragul leşinului, el îşi frecă mâna de umărul stâng. Minerva se întrebă dacă era măcar conştient de ceea ce făcea. Apoi, un colţ al gurii i se ridică.

— Dar mi-am obţinut fotografia.

— Aşa este, admise domnul Alcott. Şi încă una superbă.

Ce mândrie se reflecta în tonul şi în ţinuta lui Ashebury. Minerva nu se putu abţine să nu se întrebe dacă ar fi manifestat aceeaşi mândrie în cazul când ar fi avut succes să o convingă să pozeze cu o seară în urmă. Dorise o poză cu ea la fel de mult ca aceea cu leul? Nu că ar fi fost în situaţia de a-şi fi riscat viaţa, dar vorbise cu atâta pasiune despre trupul uman! Nu se putu abţine să nu se întrebe acum dacă fusese îngrozitor de dezamăgit de refuzul ei de a-i accepta solicitarea. Sau acea seară fusese doar una ca oricare alta? O uitase deja pe Lady V? Deşi prelinsese că nu era în căutarea unei înlocuitoare, ea nu se putea abţine să nu creadă că ar fi găsit pe cineva pentru a o înlocui destul de repede, o persoană mai aventuroasă, mai puţin pudică. Întotdeauna se mândrise cu dorinţa ei de a explora oportunităţi, de a se aventura în noi experienţe. Privind în urmă, nu putea fi mai dezamăgită de ea însăşi.

— Cred că aţi fost atât de înfricoşat, spuse Lady Sarah, cu ambele mâini apăsându-i pieptul, atrăgând privirea lui Ashebury asupra decolteului ei.

Ducele, naiba să-l ia, surâse răutăcios spre Lady Sarah, cu pieptul ei ridicat, şi Minerva îşi înăbuşi o scânteie de gelozie, întrebându-se dacă el ar fi dorit să fotografieze acele imense globuri.

— Înmărmurit, admise el arogant, dar mi-am dat seama că, dacă nu acţionam într-un fel, nu mai apucam să mă întorc în Anglia şi a devenit evident în scurt timp că nici Edward, nici Locke nu puteau să-mi fie de mare folos.

— Probabil aţi fost incredibil de puternic de aţi omorât animalul ăla fioros, spuse Lady Angela.

— Exact, incredibil. Poate aţi vrea să-mi puneţi la încercare muşchii mai târziu.

Lady Angela se făcu roşie ca focul, cu faţa pătată, arătând de parcă ar fi făcut urticarie. Nu fusese niciodată genul care să roşească aşa cum se cuvenea.

— Destul cu discuţia asta necuvenită, îi certă Lady Greyling, ridicându-se. Întotdeauna o uimise pe Minerva cum de putea să-i controleze pe zurbagii atât de bine. Ne aşteaptă bufetul în salonul principal, împreună cu o expoziţie a fotografiilor lui Ashe. Haideţi să mergem acolo, da?

Doamnele începură să se ridice şi să se alăture domnilor. Ashebury se îndepărtă şovăielnic de la perete, atât de încet de parcă imita uriaşa felină pe care o omorâse. Minerva văzuse lei la grădinile zoologice, le cunoştea mişcările graţioase. Nu-şi putea imagina groaza de a se afla faţă în faţă cu unul în sălbăticie.

— O să mă duc spre Lovingdon, spuse Grace atingându-i braţul, dorind evident să-i atragă atenţia.

— Da, în regulă. O să te ajung din urmă într-o clipă.

Grace se îndepărtă. Minerva se gândi să se apropie de Ashebury şi să-l felicite pentru iuţeala în judecată, capacitatea de a înfrunta moartea şi de a o învinge, dar două doamne se apropiară de el, şi el le oferi, cu eleganţă, câte un braţ, conducându-le apoi afară din cameră. Cu o seară în urmă, pentru câteva clipe trecătoare, fusese al ei.

— Mă întreb unde e Lord Locksley, cugetă Lady Sarah, reţinând-o pe Minerva ca şi cum ar fi ştiut răspunsul.

— Pentru el eşti tu aici? întrebă Minerva.

Sarah oftă şi clătină uşor din cap.

— Ei bine, da, trebuie să admit că sunt oarecum curioasă în legătură cu el. Întotdeauna e prezent în poveştile domnului Alcott, şi cu toate astea ia rar parte la orice activităţi sociale.

— De ce eşti interesată?

— Pentru că e misterios, şi eu sunt fascinată de mistere. În afară de asta, nu eşti şi tu fascinată de lorzii Havisham? Sunt atât de aventuroşi, de curajoşi şi…

— Sunt răsfăţaţi, i-o tăie Minerva pe când se plimbau

dintr-o încăpere în alta şi pe hol. Lumea îi lasă să facă ce vor fără nicio consecinţă. În afară de Greyling, nu cred că vreunul din ei îşi îndeplineşte datoria. Cum s-o facă, de vreme ce tot timpul cutreieră prin toată lumea?

— Dar părinţii lor au fost omorâţi în acel groaznic accident de tren.

— Mulţi părinţi au fost omorâţi. Surori, fraţi, fii şi fiice. Nu că Minerva şi-ar mai fi amintit ceva din ceea ce se petrecuse. Fusese copil, şi totuşi, la atâţia ani după aceea, lumea încă vorbea despre cât de groaznic fusese, în special când zurbagiii erau de faţă.

— Au fost lăsaţi să se descurce singuri, spuse Lady Sarah, ca şi cum fuseseră abandonaţi pe străzi fără niciun mijloc de subzistenţă.

— Nu tocmai, afirmă Minerva. Au avut un acoperiş deasupra capului, mâncare în stomac, haine pe ei.

— Dar îşi făceau de cap prin câmpii. Nimănui nu-i păsa de ei.

Şi Minerva auzise poveştile astea. Domnul Alcott avea o întreagă rezervă de nenorociri de împărtăşit pe la dineuri.

— Cred că domnul Alcott le cam înfloreşte.

— N-ai niciun haz.

I se spuseseră lucruri mai rele. Intrară în salon.

— De ce? Pentru că vreau realitatea?

— Întocmai.

— Asta poate distruge o poveste bună, afirmă o voce gravă.

Minerva se întoarse şi-l văzu pe domnul Alcott stând rezemat de perete, cu braţele încrucişate la piept, cu părul lui blond-închis tot numai bucle ce păreau să-i dea aerul de neîmblânzit. Singurul motiv pentru care ştia că nu era Greyson era că acesta îşi părăsea rar soţia. Se întrebă cât de mult auzise, cât de mult din discuţia lor răsunase pe hol. Ochii lui, o nuanţă de cacao fierbinte, întunecaţi şi serioşi, nu dezvăluiau mai nimic. Poate că Lady Sarah credea că Locksley era cel misterios, dar Minerva nu se putea abţine să nu creadă că domnul Alcott avea propriile lui secrete.

— Ei bine, n-am vrea să se întâmple aşa ceva acum, nu-i aşa, domnule Alcott? întrebă ea, străduindu-se să nu lase să îi răzbată din voce prea mult sarcasm.

El îşi ridică un colţ al gurii într-un zâmbet seducător ce, dacă era să ne luăm după zvonuri, le făcea pe doamne să se lase în voia oricărui moft al său.

— Vă rog, spuneţi-mi Edward. Cât despre poveşti, ar trebui să fie menite a distra.

— N-ar trebui să fie prezentate drept adevărate când se abat de la realitate.

— Ashebury a omorât cu adevărat leul? întrebă Lady Sarah, admiraţia faţă de erou împrumutându-i vocii un ton visător.

— Da.

— Cu un cuţit? întrebă Minerva, fără a se obosi să-şi ascundă neîncrederea.

— Avea o lamă al naibii de lungă şi era incredibil de tăioasă. Îşi ridică un umăr lat într-o manieră pe jumătate relaxată. Deşi e posibil să fi fost ajutat de câteva dintre călăuzele noastre care au intervenit în încăierare. Dar unde ar mai fi suspansul într-o poveste ca asta?

— Există frumuseţe şi în faptele reale.

— Domnişoara Dodger e teribil de realistă, spuse Lady Sarah pe acelaşi ton pe care cineva l-ar folosi referindu-se la o bătrână şi excentrică mătuşă care plictisea de moarte lumea în timpul unei cine.

— Aşa se pare, spuse Edward. Dar întrebarea este dacă v-a plăcut povestea.

— Eu am adorat-o, răspunse Lady Sarah cu entuziasm.

Însă privirea lui rămăsese fixată asupra Minervei.

— Fără înfloriturі, domnişoară Dodger. Doar adevărul său, dacă preferaţi, doar realitatea. V-a captivat?

„Naiba să-l ia!” Ea ţinea însă prea mult la adevăr că să nu admită:

— Am găsit-o de-a dreptul fascinantă.

— O laudă serioasă, într-adevăr. Cred că seara a fost

un succes.

El se îndepărtă fără grabă.

Fără îndoială, reuşise cumva să-l insulte. Era o greşeală să preţuieşti onestitatea?

— La naiba, murmură Lady Sarah. Ar fi trebuit să-l întreb de Lord Locksley.

— Sunt sigură că-l poţi ajunge din urmă dacă vrei într-adevăr să ştii.

— Urează-mi noroc!

Şi, zicând asta, plecă, lăsând-o pe Minerva să se întrebe de ce era necesar norocul pentru a primi un răspuns La o simplă întrebare.

Scuturând din cap şi minunându-se de exuberanţa tinerească a fetei – Doamne, Dumnezeule, dar ce bătrână se simţea deodată îşi roti privirea prin salon. În centru, o masă era încărcată cu mâncare, o alta etala o ofertă generoasă de băuturi alcoolice. Lachei se mişcau de colo-colo prin salon oferind prăjiturele sau pahare de vin. De-a lungul pereţilor salonului erau expuse fotografii pe şevalete. Munca lui Ashebury.

O atrăgeau, o ispiteau să se apropie. Merse lângă fotografia unui leu ce se pregătea să sară, abia vizibil prin iarba înaltă, dar privirea lui era intensă, de vânător. Şi regretă cu toată fiinţa ei că omorâseră o astfel de mândră creatură.

*

Ashe bănuia că oaspeţii nu erau, de fapt, interesaţi de fotografii. Oh, le aruncau câte o privire în treacăt, în timp ce flirtau, îşi îndesau în gură plăcinţele sau sorbeau din vin. Dar erau aici să se distreze, să savureze compania celorlalţi, să flirteze. Toţi, cu excepţia ei.

Domnişoara Minerva Dodger.

Nu se grăbea, studiind fiecare fotografie pe care el o crease cu umbre şi lumini, ca şi cum o înţelegea, ca şi cum îi vorbea. La un moment dat, chiar o văzu cum îşi ridică

mâna de parcă voia să mângâie fiinţa pe care el o imortalizase. Fotografia era mai mult decât un hobby pentru el; era o pasiune. Cu toate astea, prea puţini apreciau asta. Nu că el ar fi făcut-o pentru răsplată publică. Totuşi, dintr-un oarecare motiv, voia ca aceste imagini să fie admirate. Poate pentru că aproape că plătise cu viaţa pentru ele.

Aşadar, când soţia lui Grey îşi exprimase dorinţa de-a găzdui o mică petrecere pentru a le putea expune, el fusese cât se poate de bucuros să-i facă pe plac. Doar că acum se simţea destul de jenat şi dorea să-i dea cu împrumut fotografiile şi să evite toată povestea asta plictisitoare. Spre deosebire de Edward, nu tânjea după atenţie, ba chiar o detesta. Ar fi făcut orice să scape de doamnele prezente aici care-şi fluturau evantaiele şi îi gângureau că fusese remarcabil de curajos şi incredibil de puternic. O doamnă chiar reuşise să-i prindă cu discreţie antebraţul, pipăindu-i muşchii, cu ochii îmbietori lansând o invitaţie. Fără îndoială că putea găsi un loc izolat unde s-o ducă pentru a putea strânge după pofta inimii orice parte a lui ar fi dorit…

Doar că acum era intrigat de faptul că domnişoara Dodger îi cerceta lucrările. Ea zăbovea, poate pentru că dispreţuia chestiunea. N-ar trebui să se simtă deranjat, n-ar trebui să-şi facă griji de părerea ei. Fără îndoială că i-ar prezenta-o deschis dacă el i-ar cere-o. Asta era problema cu ea – întotdeauna era al naibii de directă. Nu că ar fi discutat de mai mult de şase ori, dacă discutaseră chiar şi atât, dar cu siguranţă nu era vreo prefăcută. Ceea ce era, fără îndoială, cauza pentru care încă nu se măritase. Banii nu reprezentau o problemă. Tatăl ei, fost proprietar de club pentru bărbaţi, o scăldase în bani, dar înclinaţia ei de a spune lucrurilor pe nume o făcuse să fie dificilă şi aproape deloc o viitoare bună soţie. Nu că el ar fi fost în căutare de soţie sau că şi-ar fi dorit una. Se bucura prea mult de libertate. Grey şi-o pierduse complet pe a lui când se însurase cu Julia.

Da, Ashe ar fi trebuit pur şi simplu să se scuze şi să plece, să meargă la clubul Nightingale şi să vadă dacă avea mai mult noroc în seara aceea să obţină fotografia pe care o dorea. În schimb…

— Scuzaţi-mă, dar trebuie să mă ocup de ceva, le spuse el celor trei doamne ce se luptau pentru atenţia lui. Înainte ca ele să poată protesta sau să-i capteze mai mult atenţia, se furişă de lângă ele şi se apropie de domnişoara Dodger, pantofii săi abia scoţând vreun sunet pe când se apropia. Uitându-se pe deasupra umărului ei, zâmbi. Ah, cimpanzeii. Una dintre preferatele lui. Fusese foarte satisfăcut de felul în care ieşise. Vă place? întrebă el, apoi îşi dori să-şi fi muşcat limba.

Se simţea ca şi cum el era expus la fel de mult ca fotografiile.

Ea nici măcar nu-şi întoarse capul când spuse:

— Foarte mult. E profund. Nu sunt sigură că am văzut fotografii care să reuşească să surprindă atât de mult.

— Lumini şi umbre, felul în care le folosesc. E o tehnică relativ nouă, aduce un aer artistic metodei, dacă vreţi, ce înalţă lucrarea spre ceva dincolo de o simplă fotografie.

— Sunt îndrăgostite, spuse ea cu profundă convingere.

— Maimuţele?

— Da. Se uită la el. El nu-şi amintea ca ochii ei să fie atât de negri, de arzători. Şi fu izbit de amintirea altor ochi negri, arzători. La acest gând, deveni conştient de mirosul de verbină ce-l învăluia. Îi trebui tot controlul pe care-l avea ca să nu reacţioneze, să n-o întoarcă spre el, să n-o cerceteze şi să nu catalogheze fiecare părticică din ea. Ar putea avea înălţimea corectă, asta depinzând de înălţimea tocurilor, corpul avea silueta potrivită, dacă înlătura toate căptuşelile, jupoanele şi corsetul. Îşi dori să-i poată vedea părul la lumina pâlpâindă a lumânărilor. Îşi amintea că era mai negru, fără şuviţe roşietice. Aici, în lumina mai puternică, era nuanţa incorectă. Fără îndoială nu era

femeia care trebuia. Era atât de disperat s-o găsească pe Lady V., că şi-o imagina în fiecare femeie cu care vorbea. Dar de ce nu şi-o imaginase ca fiind oricare dintre celelalte femei care-i dăduseră atenţie până atunci în acea seară?

— Spuneţi o poveste aici, zise ea. Sunt fideli unul altuia.

Nici vocea nu se potrivea. Nu era răguşită şi aspră, semănând a şoaptă. Ar putea să şi-o prefacă? Să nu greşească niciodată? Dar era mai mult decât timbrul vocii ce-l făcea să aibă îndoieli. Vorbea ca şi cum erau doi străini în trecere, ca şi cum n-ar fi petrecut o oră împreună, ca şi cum nu s-ar fi sărutat niciodată.

— Sunt animale, domnişoară Dodger.

— Sunt suflete-pereche.

Ar fi putut să râdă, doar că ea era afurisit de serioasă. Şi ar putea fi Lady V. Nu, era prea realistă pentru asta. Apoi îi trecu prin minte că poate era suficient de realistă pentru a voi să ştie despre ce se făcea atâta caz. Suficient de îndrăzneaţă ca să afle. Deşi nu petrecuse prea mult timp în compania ei, o ştia după reputaţie, o observase de la distanţă la baluri, dansând cu un bărbat sau cu altul, în ultimul timp părând a-şi petrece mai mult timp stând cu fetele bătrâne, deşi separat de ele. Niciodată nu avea să fie asemenea celorlalte. În vreme ce majoritatea doamnelor s-ar încrunta şi ar bate în retragere dacă nu ar avea pe nimeni înscris în carneţelele lor de dansuri, ea îi lăsase întotdeauna impresia că nu-i păsa absolut deloc, că aştepta ca ea, personal, să lanseze o provocare dacă se ivea ocazia.

— Spuneţi-mi că nu credeţi în astfel de prostii.

— Spre deosebire de tovarăşul Domniei Voastre într-ale poveştilor, eu nu sunt genul care minte, Excelenţă.

— Edward? Despre ce minciuni vorbiţi?

Ea îşi arcui o sprânceană frumos formată.

— A mărturisit că n-aţi învins leul fără ajutor. Făcu semn din cap spre altă fotografie. Acela e cel pe care l-aţi omorât?

În vocea ei nu se putea auzi critică, ci o tristeţe înăbuşită. El îşi dori să nu fi adus acea fotografie. Fusese cât pe ce să nu o aducă, îl întrista şi pe el, dar totuşi era remarcabil de mândru de ea.

— Da.

— S-a crezut egalul dumneavoastră. S-a înşelat.

— Mulţi o fac.

Cu o grimasă, se întrebă de ce dracu' dezvăluise acea informaţie, în special ei. Nu-şi putea aminti niciuna dintre conversaţiile lor anterioare. Cu toate astea, turna verzi şi uscate ca şi cum limba i s-ar fi separat de creier, înclinându-şi puţin capul într-o parte, ea îl studie.

— Găsesc lucrările dumneavoastră absolut uimitoare.

— E pasiunea mea.

— Serios? Bazându-mă pe zvonuri, am fost convinsă să cred că femeile sunt.

Nici măcar nu roşi. Majoritatea femeilor ar fi făcut-o. Nu, majoritatea nici n-ar fi rostit cuvintele astea. Nu era o domnişorică timidă, dar era ea oare suficient de îndrăzneaţă pentru clubul Nightingale? Era intrigat de această posibilitate.

— Una n-o exclude pe cealaltă, dar aveţi dreptate. Femeile sunt în primul şi în primul rând cea mai iubită pasiune a mea.

— Şi, cu toate astea, aici n-aveţi niciuna în colecţia dumneavoastră. Aveţi doar bărbaţi şi copii, dar nicio femeie.

— Destul de multe femei băştinaşe şi-au descoperit sânii. Spera s-o facă să se îmbujoreze cu francheţea lui, dar ea se uită drept la el, fără a roşi, fără a-şi feri privirea. Nici Lady V. nu-şi ferise privirea.

— Mă tem că gazda noastră a fost mai degrabă ofensată de expunerea lor şi a refuzat să mă lase să le las la vedere. N-am reuşit s-o conving că frumuseţea corpului uman nu e ceva ce trebuie ascuns. Poate că aţi dori să le vedeţi cândva.

Acum se îmbujoră, o culoare intensă ce-i cuprinse

obrajii şi cumva reuşi să ajungă la sufletul lui. Roşise ea la posibilitatea de a vedea sâni goi, sau discuţia lui despre frumuseţea corpului uman îi stârnea amintiri din seara trecută?

— Nu cred că s-ar cuveni, spuse ea. Par destul de îndrăzneţe.

— Nu se îmbracă aşa cum o fac pentru a excita. Mai degrabă, ele au fost crescute în preaslăvita libertate de a nu simţi ruşine faţă de ceea ce le-a fost dăruit de la Dumnezeu. Le invidiez îmbrăcămintea simplă. Presupun, având în vedere cât de grele sunt probabil hainele dumneavoastră, că aţi face la fel.

— Presupuneţi prea multe. Se uită în jur. Unde e Lord Locksley?

Interesul ei faţă de prietenul lui îl lovi aproape fizic, ceea ce n-avea niciun sens, pentru că n-o dorea, nu voia s-o ia de aici şi s-o ducă sus în pat – totuşi, nu putea să nege că nici nu voia să plece.

— A plecat să lupte cu demonii lui.

Ea clipi, cu buzele uşor depărtate, şi el se întrebă dacă, de ar săruta-o exact în acel moment, ar putea să-şi dea seama dacă o sărutase cu o noapte înainte. Poate că era vorba despre dorinţă, la urma urmei.

— Nu vă uitaţi mirată. Cu toţii avem demonii noştri, chiar şi dumneavoastră, domnişoară Dodger. Poate că ăsta e motivul pentru care v-am văzut la Twin Dragons aseară, imediat după miezul nopţii.

Capitolul 6

Oh, Dumnezeu s-o ajute, o descoperise!

Inima Minervei bătea atât de tare în piept, încât era sigură că auzise cum îi pârâiau coastele. Primul ei impuls fu să-l certe aspru pentru că nu-şi ţinuse promisiunea de a nu-l întreba pe vizitiu de adresa ei. Ăsta trebuia să fie motivul

pentru care pomenise despre Twin Dragons. Ştia unde fusese lăsată – şi i se interzisese să menţioneze clubul Nightingale.

Fiind crescută de cineva care primise educaţia străzii, era învăţată să ia în considerare toate variantele înainte de a răspunde. Faptul că el se dusese la Twin Dragons putea fi o coincidenţă, dar se îndoia de asta. Vizitiul lui îl informase despre locul unde fusese lăsată. Sau el o urmărise.

Dar, chiar şi aşa, intrase în tripou şi trecuse rapid în partea din spate a încăperilor separate şi a birourilor. Intrarea acolo necesita o cheie, pe care ea o avea. Fugise prin interiorul localului şi ajunsese la o altă uşă încuiată, iar o altă cheie îi facilitase accesul la strada din spate. Mersese puţin pe jos înainte de a o coti pe o stradă, unde angajase o birjă s-o ducă acasă.

În afară de cazul în care Ashebury fusese iute ca gândul, n-ar fi putut s-o vadă la Twin Dragons. Bănuind că ea ar putea fi Lady V., încerca să adune informaţii şi voia o confirmare. Dar ce o dăduse de gol? Forma gurii? Doamne, Dumnezeule, era chiar atât de deosebită? Bărbia? Era mai pătrată decât i-ar fi plăcut ei, dar nu era prea neobişnuită. N-avea aluniţe sau negi cu fire de păr crescute din ele ca să fie observate de cineva. Nu putea să ştie cu certitudine că ea era femeia pe care o întâlnise la Nightingale. Poate că spunea aceleaşi cuvinte fiecărei femei cu care vorbise, în încercarea de a o găsi pe Lady V. Trebuia să admită că era flatată că el voia s-o găsească, dar nu era pe deplin sigură de motivul din spatele acestui efort. Ce voia? Ce spera să realizeze? Cocheta cu ideea de a intra în jocul lui, de a urmări să vadă unde ar conduce-o – dar nu intenţiona să-i dea satisfacţia de a o avea cu ceva la mână. Mai bine să înăbuşe în faşă toată treaba, înainte de a scăpa de sub control. Trebuia să-şi ticluiască răspunsurile pentru a-i spulbera bănuielile, pentru a se asigura că el se îndoia de ceea ce probabil suspecta.

— Nu văd cum aţi fi putut, spuse ea calm. N-am fost acolo aseară.

— Dar aveţi un card de membru.

Aşa cum aveau şi multe alte femei de când localul îşi deschisese uşile şi pentru sexul frumos.

— Tata a fost proprietarul localului înainte de a-l vinde. O parte a condiţiei de vânzare a fost ca el şi toţi urmaşii lui să fie membri pe viaţă. Deci, da, sunt membră şi îl frecventez în multe ocazii. Dar nu aseară.

El îşi înclină capul gânditor.

— Aş fi putut jura că eraţi dumneavoastră.

— Ducesa de Lovingdon ar putea jura că luam cina la reşedinţa ei, dacă s-ar ajunge să fie nevoie să dovedesc unde mă găseam. Deşi trebuie să mărturisesc că mă simt mai degrabă ca un suspect de crimă într-unul dintre cazurile analizate atât de exagerat în ziare. Deşi era deranjată de nevoia înaltei societăţi de a şti în detaliu amănunte despre crime îngrozitoare, părea incapabilă să nu citească fascinată relatările.

— Scuzele mele, domnişoară Dodger, pentru că v-am pus într-o situaţie delicată. Privind în urmă, văd că am greşit. Femeii pe care o urmăream îi lipsea… hai să spunem… vivacitatea dumneavoastră?

— N-am vrut să vă ofensez, Excelenţă. Doar că ştiu unde am fost şi unde n-am fost.

— O calitate admirabilă, fără îndoială.

Ea îşi muşcă limba pentru a se împiedica să reacţioneze la tonul lui batjocoritor – nemernicul de el! Nu era nici pe departe atât de fermecător cum fusese cu o seară înainte, dar atunci, la Nightingale, flirta cu Lady V, nu cu Minerva Dodger. Fu surprinsă că o abordase. Sigur că sperase să găsească pe cineva mai ispititor, cu trăsături mai plăcute. Acum, avea să plece, era foarte sigură de asta. Se apropiase în încercarea de a-şi da seama dacă ea era Lady V. Ea îi zădărnicise eforturile.

Fusese nebună să vină aici, să iasă în calea lui. Deşi gândurile nu i se oglindeau pe faţă, el o sfredelea cu privirea ca şi cum voia neapărat să ştie la ce se gândea. În afară de seara trecută, bărbaţii n-o studiau cu atâta

intensitate. Se sili din răsputeri să nu se simtă măgulită. El n-o abordase pentru că se simţea atras de ea, ci mai degrabă pentru că crezuse că-i descoperise misterul. Ceea ce o făcu să se întrebe cum ar fi folosit acea informaţie dacă ea i-ar fi confirmat bănuielile. Poate că voia doar satisfacţia de a fi rezolvat un mister. Regulile clubului Nightingale îi interziceau să declare că ea fusese acolo.

— Noi n-am discutat cu adevărat niciodată, nu-i aşa? întrebă el încet.

— Nu. Oricum, nu într-o situaţie perfect acceptabilă.

— O omisiune pe care ar trebui…

— Duce?

Se întoarse la vocea piţigăiată nepoftită, una ce îi zgâria în mod deosebit urechile Minervei, deşi poate doar pentru că doamna fusese în stare să-i atragă lui atenţia atât de uşor. Minerva dispreţuia păcatul invidiei, înăbuşindu-şi întotdeauna acest sentiment când îşi scotea capul hidos.

El zâmbi cu căldură, ca şi cum imaginara femeie îşi făcuse brusc apariţia în faţa lui.

— Lady Hyacinth. Vai, dar sunteţi întruchiparea drăgălăşeniei, ce să zic?

Minerva simţi nevoia să-i tragă un pumn în umăr. Ăsta era motivul pentru care nu discutaseră cu adevărat niciodată. Ea nu era întruchiparea drăgălăşeniei. Da, să-l lase nemulţumit cu o seară în urmă fusese cea mai înţeleaptă decizie pe care o luase vreodată. Ce nesăbuit din partea ei să aibă regrete mai devreme. Nu se gândise cât de greu ar fi să vadă flirtând cu alte doamne un bărbat cu care ar fi putut să fi avut şi ea relaţii intime. Cumva, crezuse că ar putea fi imună la astfel de accese de gelozie meschină, că ar putea să petreacă o noapte cu un bărbat şi să meargă mai departe. Cum de bărbaţii reuşesc să facă asta cu atâta uşurinţă?

Lady Hyacinth roşi într-un mod cuvenit şi flutură din gene înainte de a o băga în seamă pe Minerva cu un firav salut din cap, întorcându-şi apoi privirea de smarald spre

Ashebury.

— Speram să luaţi un apetitiv împreună cu mine dacă domnişoara Dodger a terminat să vă acapareze timpul.

Minerva îşi ţinu gura, refuzând să se lase afectată de atitudinea răutăcioasă la care recurg adesea alte doamne. Era atât de nepotrivită, cel puţin pentru ea. Bărbaţii păreau s-o accepte nesăţios.

— Mă tem că eu i-am acaparat timpul, spuse Ashebury, spre surprinderea Minervei. Nu-i de mirare că doamnele din Londra se călcau în picioare să-i atragă atenţia. Reuşise s-o apere cu atâta uşurinţă, fără a o ofensa totuşi pe Lady Hyacinth. Dar aveţi perfectă dreptate. O să devenim subiect de bârfe dacă o să mai rămân multă vreme aici. Luă mâna înmănuşată a Minervei, se aplecă peste ea uşor şi depuse un sărut pe încheietură. Ea simţi căldura gurii lui până în degetele de la picioare, acelea care-i atinseseră lui coapsa.

— Mulţumesc mult că mi-aţi apreciat modestul efort, domnişoară Dodger. Dacă veţi dori vreodată să vedeţi fotografiile pe care Lady Greyling le-a considerat ofensatoare, trebuie doar să-mi daţi de ştire.

Dintr-odată, vocea o părăsi. Privirea lui deveni languroasă, ca şi cum de abia se trezise. Ceva la ochii lui era cu siguranţă senzual.

— Apoi mai este şi colecţia mea privată, murmură el pe un ton jos, pe care probabil că-l deprinsese de la vreo felină uriaşă din sălbăticie.

După asta, se îndepărtă, însoţind-o pe Lady Hyacinth în mijlocul veseliei generale de lângă masa cu apetitive. Minerva ar fi trebuit să răspundă comentariului despre colecţia lui privată, ar fi trebuit ca măcar să dea de înţeles că habar n-avea despre ce vorbea, chiar dacă înţelesese perfect la ce se referea. Ştia el că ea ştia? Fuseseră cuvintele lui de despărţire o ultimă încercare curajoasă de a se convinge dacă ea era femeia a cărei gleznă o ţinuse în mâinile lui mari? Sau îi crezuse minciunile?

— Doamne, Dumnezeule, era Ashebury.

Auzind vocea familiară, Minerva se întoarse în loc întrebându-se când anume se apropiase Grace, de cât timp o observase şi ce ar fi putut citi ea pe faţa Minervei, ceva ce o persoană care n-o cunoştea cel puţin la fel de bine n-ar fi fost niciodată în stare să desluşească.

— Ce tot spui tu acolo? întrebă ea cât de arogant putu.

— Ai fost cu Ashebury la clubul Nightingale. El a fost cel care ţi-a dat atenţie.

Minerva înghiţi cu greu, deloc încântată să o mintă pe iubita ei prietenă, dar existau câteva lucruri pe care o femeie le ţinea pentru ea, fiindcă erau prea adorabile pentru a fi împărtăşite. Momentele ei cu Ashebury, de exemplu.

— Nu fi ridicolă! Discutam doar despre fotografiile lui. Eu le găsesc absolut remarcabile.

— Am văzut cum te uitai la el. Eşti mai mult decât topită după el.

— Poţi să mă condamni? E un specimen foarte arătos, dar asta nu înseamnă că el era cel cu care am fost aseară. Să nu tragi concluzii pripite, Grace. E de prost gust.

— Protestezi prea mult. Se apropie şi şopti: Dacă el era acela, ai fost înţeleaptă să nu permiţi ca lucrurile să meargă mai departe decât era cazul. Nu s-ar fi purtat onorabil cu tine.

— Nu căutam un bărbat care să o facă, spuse ea cu voce joasă. Voia un bărbat care să-i ofere amintiri frumoase. Nu sunt nici momentul, nici locul potrivite pentru această discuţie. Admiră fotografiile, Grace.

Cu îndoială în priviri, Grace se întoarse şi dădu atenţie lucrărilor lui Ashebury.

— Bazându-mă pe reputaţia lui, nu mă miră că e ceva senzual la ele.

Da, senzual. Lumina şi umbrele ce se jucau împreună. Cum le-ar fi folosit el s-o imortalizeze pe ea? Încercând să-şi abată gândurile, spuse:

— Sunt portrete de animale, bărbaţi muncind şi copii

jucându-se.

— Dar leul, spuse Grace cu voce joasă, plină de respect. E ca şi cum se uită la femela pe care vrea s-o posede. Se pregăteşte s-o revendice, nu se grăbeşte, aşteptând momentul perfect să-şi declare intenţiile.

— Cred că se gândea că o să-l aibă pe Ashebury drept cină.

— Oh, Minerva, nu fi naivă! Am văzut exact aceeaşi privire în ochii bărbaţilor, nu numai o singură dată. Crede-mă, e dorinţă.

Minerva văzuse acea privire doar o dată: cu o seară în urmă, într-un dormitor, cu Ashebury. Şi o ignorase.

În ciuda tuturor motivelor de mai devreme, nu putea să nu simtă că fusese neghioabă că plecase.

*

În vreme ce doamnele, una după alta, se chinuiau să-i câştige atenţia, Ashe nu ştia de ce privirea îi rătăcea necontenit spre domnişoara Dodger, rotindu-se prin încăpere căutând-o dacă se mutase de unde fusese ultima dată. Domnii se apropiau de ea, dar era evident după mina lor plictisită că o făceau doar de politeţe sau poate că interesul pentru zestrea ei îi împingea să îi dea târcoale. Era la fel de evident că ea nu era încântată de atenţia lor. Nu scăpăra nicio scânteie, nu se schimbau priviri înflăcărate.

Nu-şi putea explica interesul neaşteptat în ce-o privea. Dacă ea chiar cinase la ducesa de Lovingdon, atunci nu putea fi Lady V. Pe de altă parte, cât de mult ar fi putut dura cina?

Roşise când el vorbise despre frumuseţea trupului uman, când o invitase să vadă ceea ce era interzis în lumea bună. Avusese impresia că ea ştia exact ce fel de fotografii îl interesau cel mai mult. Crezuse că o prinsese, crezuse că ea avea să-i dea un indiciu că într-adevăr fuseseră împreună cu o noapte înainte.

Era disperat să descopere identitatea lui Lady V. pentru că nu putea să şi-o scoată din minte. Nici chiar când una dintre cele mai frumoase debutante ale Londrei, Lady Regina, îi acorda întreaga ei atenţie, aşa cum o făcea în acel moment. El se strădui să fie atent la plictisitorul ei monolog despre privighetori...

Îi trecu prin minte ideea că ea făcea eforturi de a-i da indicii. O scrută cu privirea. Părul nu era cel potrivit. Nuanţele ochilor ei, forma prea suplă a trunchiului nu erau cele potrivite. Felul în care continuase cu micile aluzii şi îl privise cu un evident interes sexual îl făcuse să fie aproape sigur că o putea ispiti să-i pozeze. Dar pur şi simplu nu reuşise să nască niciun pic de entuziasm în el.

O voia pe cea care dispăruse.

Pentru că dispăruse? Sau aici se ascundea mai mult? N-avusese chef să-şi analizeze motivele. Era puţin probabil că aveau a se mai întâlni vreodată. Trăncănise verzi şi uscate cum că ea trebuia să nu-şi ofere virginitatea chiar oricui. Era puţin probabil să o revadă la Nightingale.

Speranţa lui cea mai mare s-o găsească era să meargă la Twin Dragons.

*

— Vezi ce-ai pierdut? îl întrebă Edward pe fratele lui pe când se uita peste fotografii.

— O experienţă în pragul morţii?

Moartea părinţilor lor îi afectase în mod deosebit. Pe Grey îl făcuse mai precaut, ca şi cum se temea că moartea bântuia la fiece colţ. Pe Edward îl încurajase, aproape până în punctul în care o provoca pe Doamna cu Coasa să-şi încerce puterile cu el. Dumnezeule, dacă era să moară de tânăr, avea să profite la maximum de anii ce i se dăduseră.

— Aventura, afirmă Edward scurt.

— Mi se pare că-mi amintesc de una dintre scrisorile tale în care bombăneai despre căldură şi insecte, precum şi despre lipsa unui scotch bun.

— Cred că la vremea aia aveam febră.

Îşi aminti frisoanele, căldura copleşitoare, durerea din tot corpul.

— În vreme ce eu savuram un scotch bun, confortul modern şi o seară în compania soţiei mele.

Edward se abţinu să-şi dea ochii peste cap, dezgustat de plictiseala asigurată de asemenea lucruri.

— Nu vrei să-ţi trăieşti viaţa cu intensitate? Ai făcut-o cândva.

— Presupun că vrei să spui până la Julia. Dragostea îl schimbă pe om.

Edward bombăni încet.

— Te-a făcut un papă-lapte.

— Dar unul fericit. Este din nou însărcinată. Mă rog ca pe ăsta să nu-l piardă. Data trecută, am crezut c-o pierd şi pe ea.

Deci poate că asta îl făcuse precaut. Se temea să nu-i supere pe zei. În răstimp de doi ani, soţia lui pierduse trei bebeluşi.

— Mi-ar plăcea doar să mergem undeva, să facem ceva aventuros împreună. Ca pe vremuri…

— Nu mai suntem copii, Edward. Trebuie să ne maturizăm.

— Vorbeşte pentru tine.

— Cred că exact asta fac.

— Îmi vine să-ţi dau un pumn.

Grey rânji.

— Ai cel mai ciudat mod de a-mi arăta că mă iubeşti.

Edward se încruntă, dar nu-l contrazise. Chiar îşi iubea fratele mai mult decât iubise pe cineva vreodată. La şapte ani, ar fi putut să nu mai existe dacă n-ar fi fost Albert care să-l susţină când primiseră vestea că părinţii lor muriseră, dacă ar fi fost lăsat complet singur. Nu-şi putea imagina cum fusese pentru Ashe, care n-avea fraţi cu care să-şi împărtăşească supărarea şi durerea.

— Apropo, spuse Grey, nu l-am văzut pe Locksley de când v-aţi întors. E încă în Londra?

Edward scutură uşor din cap.

— Aplecat să-şi viziteze tatăl.

— O treabă urâtă acolo. Îţi aduci aminte cum călărea prin conac?

Edward chicoti amintindu-şi.

— Urca pe blestematele alea de scări în toiul nopţii, urmărind fantoma soţiei lui. Când am plecat de la Havisham, mi-a trebuit o veşnicie să mă obişnuiesc cu ticăitul ceasurilor.

Marchizul de Marsden cel nebun oprise toate ceasurile din casă în aşa fel încât să arate ora morţii soţiei lui, ca şi cum tot universul ar fi încetat să meargă înainte.

— Pe atunci nu înţelesesem, dar acum îi înţeleg intensitatea durerii. Cred că şi eu aş înnebuni dacă aş pierde-o pe Julia. Ştiu că voi doi nu vă înţelegeţi, dar e o femeie remarcabilă.

Remarcabilă în a înăbuşi distracţia.

— Te cred pe cuvânt.

— Ar trebui să încerci s-o cunoşti mai bine.

— E cam greu s-o fac, când m-a dat afară.

— Cu binecuvântarea mea. Eşti un beţiv insuportabil.

— N-ai băga de seamă dacă ai fi şi tu pilit. E proastă creştere să nu mi te alături la un pahar sau două.

— Sunt mai multe decât două, şi o ştii al naibii de bine. În afară de asta, trebuie să mă ocup de moşie. Nu pot să mă răsfăţ aşa cum o faci tu. Îşi frecă urechea dreaptă. Vrea să-ţi reduc alocaţia.

— Fă-o dacă asta îţi păstrează armonia conjugală. Tai-o cu totul.

— Nu fi absurd! N-o să fac aşa ceva. Nu sunt nici momentul, nici locul să discutăm despre asta. N-ar fi trebuit să aduc vorba.

Edward ura când se certau. Poate că ar trebui s-o lase mai moale cu băutura, dar în el avea un hău întunecat ce trebuia umplut şi nu ştia cu ce să-l umple. Totuşi, recunoscu:

— Îmi pare bine că o ai pe ea, că o iubeşti.

— O iubesc. Foarte mult. E potrivită pentru mine.

Dar nepotrivită pentru Edward. Poate că n-ar fi trebuit să-i fure un sărut pretinzând că era Albert. Fusese doar o glumă nevinovată, dar ea se supărase atât de tare, că s-ar fi putut crede că-i ridicase fustele şi îi văzuse gleznele. Singura consolare în ce-i privea pe Edward era că – din câte ştia el – nu-i spusese niciodată lui Albert despre întâmplare.

— Domnilor, spuse Ashe pe când se apropia. Lady Greyling începe să poftească lumea spre uşă, aşa că am plecat la Twin Dragons. Vii şi tu?

— Absolut, răspunse iute Edward.

— Eu nu, spuse Grey.

— Da, ce mare surpriză, răspunse Edward.

— Într-o zi o să te însori şi o să apreciezi timpul petrecut între patru ochi cu soţia ta.

— Eu nu sunt conte. N-am nevoie să asigur un moştenitor. Nu văd niciun motiv să iau nişte măsuri atât de drastice ca a mă însura.

— Dragostea e un motiv suficient. Nu eşti de aceeaşi părere, Ashe?

— Găsesc că dragostea e schimbătoare. Iubesc o femeie cu care sunt până când ne despărţim. Încă aştept să întâlnesc una care să mă atragă într-atât încât să n-o părăsesc.

— N-o să renunţ la niciunul din voi. Într-o zi, amândoi veţi găsi o femeie care vă va schimba universul.

Capitolul 7

Minerva nu putea să spună de ce se hotărâse să meargă la Twin Dragons în seara aceea. Poate pentru că avea de gând să se ducă din nou la Nightingale, dar se temea că, dacă s-ar întâlni cu Ashebury acolo, bănuielile aveau să i se confirme. La naiba cu simţul lui ascuţit de observaţie! Văzându-i fotografiile, ea înţelesese că el era

cea mai proastă alegere posibilă pentru un amant de o noapte. El era unul care studia, examina şi se concentra prea intens asupra obiectelor, prea aproape de ea. Deşi, după ce văzuse fotografiile, regreta întrucâtva că plecase de lângă el cu o seară înainte. El încercase să-i explice ce era gata să facă, dar, până când nu văzuse dovada îndemânării lui, nu reuşise să înţeleagă pe deplin nivelul talentului lui. Îşi imagină că stătea culcată pe pat cu umbrele şi lumina jucându-se pe corpul ei, în vreme ce el se uita prin lentilă, stătea să aştepte imaginea perfectă pentru a o imortaliza. Să o studieze cu atâta intensitate…

Doar gândul la ochii lui albaştri aţintiţi asupra ei o făcu să se încălzească.

Deşi, dacă ar fi mers la Nightingale, nu s-ar fi întâlnit cu el, n-ar fi avut ocazia să fie fotografiată, pentru că el era aici, la Twin Dragons.

În vreme ce ea prefera un joc de cărţi privat cu mize mai mari, după ce-l spionase, alesese o masă ce nu era chiar plină, în speranţa că ducele i s-ar putea alătura.

El însă părea a prefera ruleta.

Minerva găsea jocul plictisitor, pentru că nu cerea vreo îndemânare, n-o punea faţă în faţă cu vreun adversar. Ei îi plăceau jocurile ce implicau mai mult decât noroc. Poate că asta mai mult decât orice o împinsese să ia decizia de a merge la Nightingale. Să fie acolo îi provocase o oarecare emoţie, multe necunoscute şi ceva pricepere pentru a se asigura că nu era descoperită.

Dar acum, că el era aici, ar fi fost nesăbuită dacă rămânea în zona obişnuită de joc, riscând ca el să-şi dea seama că ea era Lady V. Ar putea s-o şantajeze, să ameninţe că-i distruge reputaţia dacă ar refuza să pozeze pentru el, dacă n-ar face orice i-ar cere el. Ca şi cum ea ar fi dat vreodată unui bărbat atâta putere asupra ei. Pur şi simplu, ar pufni batjocoritor…

— Ce-ai spus? întrebă Lord Langdon.

Doamne, Dumnezeule, pufnise cu glas tare? Zâmbi spre domnii din jurul mesei.

— Cărţile nu sunt binevoitoare în seara asta. Cred că o să încerc la ruletă.

— Dar urăşti ruleta, spuse Langdon, demonstrând dezavantajul de a avea de-a face cu prieteni din copilărie. Ştiau prea multe.

— Am chef de ceva diferit.

Ceva diferit, ceva cu mult mai incitant – un cu totul alt joc, diferit de cărţi, zaruri sau rulete. Unul ce se baza pe isteţimea ei. Poate că el o fi bănuit că ea era Lady V., dar reuşise să-l deruteze. Ce era rău în a-l pune din nou pe urmele ei, în special fiindcă o intriga în aşa măsură?

— Dacă vreţi să mă scuzaţi, domnilor…

Lăsându-şi cărţile – două dame şi doi decari despre care era aproape sută la sută sigură că ar bate orice mână de la masă chiar şi după ce domnii îşi schimbaseră cărţile rele –, chemă un băiat în livrea să-i adune ce-i mai rămăsese din jetoane. Urma să i le schimbe pentru ea şi să-i aducă o chitanţă, în vreme ce ea se îndreptă spre ruleta unde stătea Ashebury, părând extraordinar de plictisit, deşi Lady Hyacinth era aproape înfăşurată pe el.

N-o observase înainte, dar acum Minerva îşi regândi destinaţia şi fu cât pe ce să treacă pe lângă ei, când privirea lui Ashebury se opri asupra ei, şi brusc nu mai părea deloc plictisit. În ochii lui albaştri lucea interesul. Sau era doar o iluzie deşartă din partea ei?

Se strecură spre masă, până când ajunse faţă în faţă cu Ashebury. După ce-l salută dând uşor din cap, schimbă nişte bani din poşetă pentru jetoane. Fără a ezita, plasă jumătate dintre ei pe douăzeci şi cinci negru. Aşteptă până când ceilalţi îşi plasară pariurile. Aşteptă până când crupierul anunţă că jocurile erau făcute şi cu o mişcare exersată din încheietură puse roata în mişcare şi aruncă bila, iar aceasta sări, zornăi de jur-împrejur, căzu…

În tot acest timp, privirea lui Ashebury rămăsese aţintită asupra ei, şi ea nu putu decât să spere că el nu şi-o imagina purtând o mască de domino albă cu pene şi paiete. Poate că fusese totuşi nesăbuită să-i ofere o altă ocazie s-o

studieze. Nu era atât de vanitoasă încât să creadă că ea – Minerva Dodger – era în măsură să-i menţină interesul pentru prea mult timp, deşi cu siguranţă visase să facă asta.

— Douăzeci şi cinci negru, anunţă crupierul.

Ceilalţi oameni de la masă mormăiră. Ashebury îşi miji ochii.

— Stau aici de două ore şi nici măcar o dată n-am nimerit corect.

— Am noroc extraordinar la jocuri, spuse ea cât de umil putea.

— Dar nu la bărbaţi, afirmă Lady Hyacinth, mai degrabă sarcastic.

Bărbaţii care stăteau în jurul mesei îngheţară.

Unul dintre lucrurile la care Drake Darling nu se gândise atunci când deschisese uşile stabilimentului său pentru femei era că uneori cele răutăcioase îşi scoteau ghearele într-un mod extrem de nepotrivit.

— Nu, recunoscu Minerva, nu când e vorba despre bărbaţi. Deci cred că e bine că nu alerg de colo-colo înfăşurându-mă în jurul lor ca şi cum aş fi un obiect de îmbrăcăminte.

Lady Hyacinth clipi repetat, deschise gura, o închise, ca şi cum avea dificultăţi în a descifra cuvintele, dar bănuia că erau insultătoare.

— Cred că vorbele dumneavoastră au fost un afront direct la adresa mea.

— Doar o simplă observaţie. Totuşi, aţi vrea să mergem jos în sala de box?

— Oh, aş plăti să văd asta, spuse Edward Alcott, afişând un zâmbet larg.

— Îmi pun toţi banii pe domnişoara Dodger, anunţă Ashebury.

Trăgând şuierător aer în piept, Lady Hyacinth se depărtă de el, apoi se uită spre Minerva.

— Doamnele nu-şi reglează problemele într-un ring de box. Ar fi trebuit să te naşti bărbat, să porţi pantaloni.

Încerca oare s-o jignească? Minerva ar trebui să înceteze s-o ia peste picior. În schimb, ea spuse:

— Cine spune că nu pot să-i port acum? Am două picioare. Şi pantalonii au doi craci. Mi se pare că ar merge. Poate o să încerc. O să-ţi spun.

— E cumva de mirare că eşti fată bătrână, că niciun bărbat n-a vrut vreodată să se însoare cu dumneata?

În vreme ce Minerva cugeta dacă era ceva de câştigat subliniind că bărbaţii o ceruseră totuşi în căsătorie, un tip solid se apropie şi o înşfăcă pe Lady Hyacinth de braţ cu o mână cărnoasă.

— Milady, trăsura dumneavoastră vă aşteaptă.

— N-am trimis să-mi fie adusă trăsura.

— Cu toate astea, vă aşteaptă.

— E în regulă, Greenaway, spuse Minerva, adresându-i-se pazniculuI. M-am plictisit de jocul ăsta.

Făcu semn băiatului care îi adunase jetoanele la masa de joc. El se apropie repede, îi întinse chitanţa pe care o obţinuse mai devreme şi începu să-i pună jetoanele de la ruletă în cupa lui. Aplecându-se, ea şopti:

— Totul e al tău.

El făcu ochii mari.

— Mulţumesc, domnişoară Dodger.

Îndreptându-şi spatele, ea zâmbi spre cei din jurul mesei.

— Domnilor, doamnă. Sper să aveţi mai mult noroc.

După ce se îndepărtă vreo zece paşi, lăsă jos garda şi simţi cum răutatea lui Lady Hyacinth o lovi profund. În ciuda ofertelor de căsătorie, ştia că bărbaţii n-o doreau. Îi doreau banii. Majoritatea fuseseră politicoşi. Unii chiar se prefăcuseră vag interesaţi. Alţii fuseseră sinceri. Ea îi prefera pe cei sinceri, îi plăcea să ştie unde se situa şi asta îi uşura sarcina de ai refuza, fără să jignească sau să se îngrijoreze că ar leza mândria cuiva.

Deşi a ei era în prezent lezată. Ashebury se arătase oarecum interesat cu o seară în urmă, dar nu ştiuse cine era. Fusese misterioasă, provocatoare, interesantă. Poate

că ar fi vrut să parieze pe ea în seara asta şi, deşi în primul moment se gândise că o făcuse ca s-o ajute, în următorul îl trimise direct la dracu'. El paria ştiind că sorţii de izbândă erau în favoarea lui, că banala domnişoară Dodger avea o lovitură grozavă cu pumnul drept. De fapt, cu stângul, dar totuşi. Odată îl doborâse ia pământ pe fratele ei mai mic. Tatăl ei nu era nobil, ci fost proprietar de tripou, şi ea ştia toate dedesubturile acelei vieţi ca pe propriul buzunar.

— N-aş crede că te îndreptai spre sala de bal, nu-i aşa? o întrebă o voce familiară din spatele ei.

Oprindu-se brusc, ridică garda înainte de a se întoarce spre Ashebury.

— Excelenţă, nu m-am decis la ce joc de noroc să particip. Dar nici nu mă gândeam să mă duc în sala de bal.

— Mi-aş fi dorit să te duci, şi, odată ajunsă acolo, să îmi acorzi onoarea unui dans.

Minerva rămase cu gura căscată.

— După ce m-am dat aşa în spectacol? N-am nevoie de mila dumneavoastră.

— Nu e milă, ci admiraţie. Ea a băut prea mult şi oricum nu-i prea isteaţă. Dumneata, pe de altă parte, eşti isteaţă brici şi ai fi putut s-o faci bucăţi. Totuşi, n-ai făcut-o.

Doamne, Dumnezeule, ce fel de femei răutăcioase seducea el? Deşi era flatată că o considera inteligentă. Mintea ei îi intimida pe mai toţi bărbaţii, dar, pe de altă parte, Ashebury nu era ca toţi bărbaţii.

— Nu-i nimic de câştigat provocând o astfel de durere. Era sub demnitatea mea chiar şi s-o iau peste picior.

— Aş spune că ea era cea care făcea asta.

— Oricum ar fi, de abia a fost prezentată reginei. E tânără. Eu sunt matură. Mi-ar fi fost mai de folos dacă mi-aş fi ţinut gura.

— Chiar mă bucur că n-ai făcut-o. Cred că fiecare bărbat de la ruletă îşi imaginează acum doamne în pantaloni. Aruncă spre fustele ei o căutătură lungă şi tacticoasă ce o făcu să i se usuce gura. El o făcea să se simtă ca şi cum ar fi avut abilitatea de a vedea pe sub fuste

şi ştia precis cum îi arată picioarele. Nu doar gleznele şi tălpile, ci şi mai sus, până la şolduri.

— Ai purtat?

N-ar trebui să mărturisească, şi totuşi, în ce-l privea, ea se surprindea făcând lucruri pe care n-ar trebui să le facă.

— La moşia fratelui meu vitreg.

El se încruntă.

— Ducele de Lovingdon?

— Drăguţ din partea dumneavoastră. Arborele genealogic al familiei noastre e puţin derutant.

— Poţi să mi-l desluşeşti în timp ce dansăm.

I se umeziră brusc palmele, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Gândul de a valsa cu acest bărbat îi născu imagini cu ei făcând altceva împreună, lucruri pe care le-ar fi făcut dacă n-ar fi plecat cu o seară în urmă.

— Bănuiesc că m-aş putea îndrepta spre sala de bal.

— Permite-mi să te însoţesc.

Aşa cum făcuse şi în noaptea trecută, îi oferi braţul şi ea îl găsi la fel de ferm şi de musculos. Doar că acum şi-l imagina chinuindu-se să înainteze prin junglă, bătându-se cu un leu.

— Ce umăr? întrebă ea.

El îşi întoarse privirea spre ea şi, cu toate că era cu mult mai înalt, nici măcar nu se uită în jos spre ea, cât reuşi s-o examineze. O făcea să se simtă delicată când, de fapt, era probabil cea mai puţin delicată lady din Londra. Cu toate astea, îi plăcea senzaţia pe care el i-o provoca, una pe care niciun alt bărbat nu reuşise să i-o provoace.

— Poftim?

— Leul. În ce umăr şi-a înfipt dinţii?

— Aha. În cel stâng. Mai mult o zgârietură decât o muşcătură. Edward are tendinţa de a fi dramatic. Îl face să fie atât atrăgător, cât şi enervant, asta dacă e să judecăm după starea de spirit a celor care-l aud când le înfloreşte.

— Totuşi, e prietenul dumneavoastră.

El îi aruncă o privire autocritică.

— Necazul te face să-ţi găseşti tovarăşi mai ciudaţi.

„La fel şi a fi fată bătrână” – deşi ea nu-şi exprimă acest gând cu voce tare.

— Masa de ruletă e măsluită? întrebă el.

— Poftim?

— După cum am mai spus, am petrecut două ore pierzându-mi banii. Vii dumneata la masă, pariezi şi câştigi. Pare puţin dubios, având în vedere legătura dumitale cu acel local.

Intrară în sala de bal cu pereţii acoperiţi de oglinzi. Minerva crezuse întotdeauna că era un spaţiu inutil, pentru că acolo era puţină lume şi pentru că nu aducea bani. Moştenise fierul tatălui ei la afaceri şi tendinţa de a analiza fiecare situaţie – fiecare domn care manifesta interes. Nu se lua niciodată după aparenţe, nu se lăsa pradă flirtului şi linguşelilor.

— Nu prea ştiu cum ar putea s-o măsluiască. În afară de asta, n-are sens să mă lase în mod deliberat să câştig când locul ăsta l-a îmbogăţit pe tata.

— Poate din sentimentalism?

— Nu. Drake Darling se pricepe bine la afaceri şi nu şi-ar permite aşa ceva. Asta e motivul pentru care tata i-a vândut localul. I l-a încredinţat, ştia că o să-l menţină profitabil. În plus, personalul mă cunoaşte destul de bine ca să ştie că n-aş fi deloc bucuroasă dacă mi-ar fi aranjat să câştig. Îmi place o provocare bună. N-are sens să joci dacă lucrurile sunt măsluite în favoarea ta.

Spunând astea, îi trecu prin minte că poate de asta hotărâse să renunţe la încă un sezon. Cu zestrea ei, şansele de a găsi un soţ erau măsluite în favoarea ei. Dar nu un soţ voia ea. Voia un bărbat care s-o iubească.

— Erai pur şi simplu atât de sigură jucând, spuse el. N-ai ezitat deloc când ţi-ai plasat pariul.

— La ruletă, merg după instinct, nu mă gândesc deloc unde îmi pun pariul. Totul ţine de noroc.

— În cazul ăsta, stai cot la cot cu bărbaţii, nu te sclifoseşti şi nu ceri sfaturi.

— Practic, eu am fost crescută între aceste ziduri. Ar fi foarte nesincer să pretind că nu ştiu nici cum funcţionează jocurile şi nici propria mea minte. Cred că o persoană trebuie să-şi asume responsabilitatea pentru acţiunile ei. Aş fi acceptat cu eleganţă o pierdere.

— Dar întotdeauna e mai distractiv să câştigi. Ah, începe valsul. Să mergem, da?

Abia dacă încuviinţase din cap, când el o atrase în zona de dans, ţinând-o scandalos de aproape, provocând-o cu privirea lui intensă să protesteze. Erau într-un loc al viciului şi al păcatelor. Nu avea de gând să fie ipocrită în legătură cu asta. Pe deasupra, îi plăcea să fie atât de aproape de el, să-i miroasă parfumul de santal ce se amesteca cu aroma de scotch.

— Nu v-am observat niciodată la masa de joc de cărţi, Excelenţă.

— Cărţile sunt prea complicate. Trebuie să te gândeşti fără încetare, să încerci mereu să-i păcăleşti pe ceilalţi. Îmi place ruleta pentru că e un joc simplu ce îmi dă libertatea de a mă concentra asupra unor lucruri mai *interesante.*

Atenţia lui nu se abătea niciun moment de la ea, şi ea era tentată să creadă că o găsea interesantă.

— Cum ar fi Lady Hyacinth?

— Nu. Cum ai fi dumneata.

*

Domnişoara Minerva Dodger intrase de ceva vreme în sfera de interes a lui Ashe, dar, până când Lady Hyacinth nu o catalogase drept fată bătrână, el nu băgase de seamă de cât timp intrase ea acolo. Se considera matură, şi o femeie matură fără perspective de măritiş şi-ar asuma, probabil, responsabilitatea de a se duce la clubul Nightingale.

Dacă ar întreba-o direct, ar nega. Era convins de asta. Era la fel de convins că ea *era* Lady V.

Sala de bal de aici nu era la fel de bine luminată ca

salonul lui Lady Greyling, şi flăcările pâlpâitoare din candelabre evidenţiau părul domnişoarei Dodger într-un fel ce îl făcea să fie foarte asemănător cu al lui Lady V. Cu ea în braţele lui, putea să-şi dea mai bine seama de silueta ei. Deşi, la naiba, visa la pantalonii aceia la care ea făcuse aluzie pe când erau la ruletă. Atunci, n-ar mai fi existat niciun dubiu. Deşi îndoiala pe care o simţea acum era minusculă. Încă o dată fu izbit de mireasma de verbină.

Se întrebă dacă exista vreo cât de mică şansă ca ea să se reîntoarcă la Nightingale şi să permită altcuiva s-o conducă într-un dormitor…

Se încordă la acest gând, trebui să-şi înfrâneze corpul să nu reacţioneze şi s-o strivească de el. Dacă un alt bărbat ar atinge-o, ar fi capabil de crimă. Nu ştia să fi cunoscut vreodată o femeie aşa îndrăzneaţă, puternică şi care ştia ce voia. Nu bătea în retragere. I-ar fi plăcut s-o privească luptându-se în ringul de box.

— Te-ai fi putut descurca de minune acolo, jos, nu-i aşa? întrebă el.

— În ringul de box? Categoric. Tata nu era dintre aceia care să mă lase să cresc în ignoranţă. De mică, m-a învăţat cum să mă descurc. Cum să aplic o lovitură care să nu fie în zadar. M-a lăsat să exersez cu fraţii mei. Niciodată n-a trebuit să-i pedepsesc că mă tachinau, aşa cum fac unii fraţi. Mai degrabă le era teamă de mine. Chiar şi în ziua de azi, de fapt.

Unei femei cu astfel de talente nu i-ar fi frică să meargă la Nightingale. Şi Lady V. menţionase că ar prefera să-l omoare decât să-l lase pe tatăl ei s-o facă, dacă Ashe s-ar fi comportat urât. Era o luptătoare, şi una care trebuia luată în serios, una care nu putea fi trecută cu vederea, deşi părea că majoritatea bărbaţilor o făcuseră. El era printre aceştia.

— Îmi imaginez o fotografie a dumitale stând între corzi, cu pumnii ridicaţi, cu pielea lucind de transpiraţie.

— N-aş fi aşa slab pregătită încât să năduşesc. Poate că aş fi doar uşor acoperită de picături de transpiraţie.

— Chiar mai bine. Părul în dezordine, cu şuviţe nelalocul lor. Ai roşu în păr?

— Depinde de lumină. Poate că e singurul lucru moştenit de la mama. Restul, mă tem, e în mare parte de la tata, ceea ce mă face o femeie chipeşă – aşa cum a spus un domn care şi-a dorit să-mi câştige interesul. N-am găsit termenul deosebit de măgulitor, probabil pentru că tonul lui arăta că nu voia să sugereze asta. Părea a spera ca Dumnezeu să fie milostiv când avea să se ajungă la înfăţişarea copiilor noştri. Şi nici măcar nu ştiu de ce v-am spus toate astea.

— Pare să fi fost un tâmpit.

Zâmbetul îi făcu chipul să pară de-a dreptul extraordinar. Îşi dorea să imortalizeze asta într-un amestec de umbre şi lumini.

— Îndrăznesc să spun că aşa am considerat şi eu, spuse ea. Poate că am trăsăturile banale, dar nu sunt oribilă.

— Nu eşti banală.

— Sunteţi amabil că spuneţi asta.

Dar nu-l credea. El găsi asta interesant.

— Dacă discutai despre copii cu tâmpiţii, atunci presupun că era un pretendent serios.

— Era. Cu toate astea, când i-am refuzat cererea în căsătorie, m-a avertizat că o să rămân toată viaţa fată bătrână. La care eu am răspuns că prefer să fiu fată bătrână decât soţia lui. Evident că nu stăpânesc arta pretenţioasă de a flirta.

Poate că nu, dar totuşi el se trezi fascinat de ea. Îi plăcea că nu recurgea la niciun artificiu. Era cinstită, într-un mod pe care el nu credea să-l mai fi întâlnit la vreo femeie. Era reconfortant. Provocator. Nu ştia la ce să se aştepte de la ea.

— Nu arăţi într-atât de în vârstă încât să fii catalogată drept fată bătrână.

— Ei bine, sunt. Mă îndoiesc că voi merge la multe baluri în sezonul ăsta.

— În acest caz, sunt recunoscător că am avut ocazia să dansez cu dumneata în seara asta.

— Îmi imaginez că Lady Hyacinth a regretat că aţi părăsit-o.

— Fratele ei a apărut imediat ce ai plecat şi a condus-o afară. Asta, îşi dădu el seama, însă abia după ce rostise cuvintele. Era insultător pentru ea, în special pentru că văzuse o notă de dezamăgire înainte de a-şi ridica privirea spre orchestra de la balcon. Dar aş fi părăsit-o oricum, adăugă el grăbit, atrăgându-i din nou atenţia asupra lui. Nu prea îmi plac cei tineri, poate şi pentru că m-am maturizat atât de repede.

— Ştiu că au trecut nişte ani, dar regret că v-aţi pierdut părinţii. Nu-mi pot imagina suferinţa prin care voi trece când mă vor părăsi ai mei.

— Încă îi plâng. E ciudat să nu îi fi avut alături decât opt ani. Există aspecte în legătură cu ei de care abia dacă-mi amintesc şi câteva lucruri care sunt atât de exacte, de clare, de parcă aş fi fost cu ei ieri. Dar nu mă întristează să vorbesc despre ei, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji în această privinţă.

— E adevărat ce se spune despre marchiz?

— Că e nebun?

Ea încuviinţă din cap.

— Foarte adevărat.

O spuse atât de simplu. Fără prejudecăţi, teamă sau dezaprobare.

— Trebuie să fi fost incredibil de dificil, zise Minerva.

— Nu neapărat. Nu era crud. Nu ne bucuram mereu de atenţia lui, dar ne aveam unul pe celălalt, aşa că nu ne păsa. Cred că pur şi simplu s-a prăbuşit atunci când i-a murit soţia.

— Atât de mult a iubit-o, afirmă ea cu admiraţie, deşi bănuia că oricare din părinţii ei ar putea reacţiona cam în acelaşi fel dacă unul din ei ar muri. Nici nu voia să se gândească la asta.

— Cred că da, spuse Ashebury.

— Asta v-a făcut să doriţi a găsi o dragoste asemănătoare?

— Dimpotrivă. M-a determinat s-o evit.

Atunci, de ce o ţinea aproape, făcând-o să lunece prin încăpere cu atâta uşurinţă? Din dorinţă, poate. Aproape că izbucni în râs. Când o mai dorise vreodată un bărbat?

Poate aseară, doar puţin. Sărutul lui sugerase, cu siguranţă, măcar un strop de dorinţă.

El îşi coborî privirea spre buzele ei, care zvâcniră, ca şi cum aveau puterea de a-şi reaminti de apăsarea buzelor lui, de catifelarea limbii lui când le trasase conturul. Avea o gură atât de frumoasă. Mare şi plină, menită pentru a păcătui, îndeajuns de pricepută cât să facă o femeie să-şi piardă capul. Bănuia că nenumărate femei o făcuseră. Era cât pe ce să fie şi ea una dintre ele.

Puţin alarmată, îşi dădu seama că privirea lui alunecase mai jos şi părea ai studia forma maxilarului. Era un bărbat care aprecia formele puternice, pline. Oare ar recunoaşte-o? Cât de groaznic ar fi ca forma pătrată a bărbiei s-o dea de gol!

Dar apoi, ochii lui reveniră spre ai ei, şi părea să nu ştie nimic mai mult ca înainte, deşi ea putea să jure că avea aceeaşi expresie de dorinţă ca a leului. Ce gânduri fanteziste!

Muzica se stinse. Ei se opriră, dar el o ţinu încă strâns lângă el.

— Încă nu-mi vine a crede că n-am discutat cu adevărat cu dumneata până azi, spuse el.

— N-aţi dus niciodată lipsă de femei linguşitoare.

— Dumneata nu linguşeşti, nu-i aşa, domnişoară Dodger?

— N-am cunoscut niciodată vreun bărbat care să merite asta. Lăsă să-i scape un râs uşor. Poate că ăsta e motivul pentru care sunt fată bătrână.

— Sau poate e doar pentru că bărbaţii sunt nişte idioţi.

— Asta se înţelege de la sine, nu-i aşa?

El chicoti încet.

— Ar trebui să mă simt insultat.

— Dar nu e aşa.

— Nu. Îşi trecu degetul înmănuşat de-a lungul maxilarului ei, şi ea îşi dori al naibii de tare să nu existe nimic între pielea lui şi a ei.

Oh, cât de nebună era să fie atrasă de el la fel de uşor ca oricare dintre femeile din Londra. Îşi drese glasul.

— Mulţumesc pentru dans, dar trebuie să plec. A fost o seară destul de lungă.

— Vei fi aici mâine?

Inima i se zbătu în piept auzind întrebarea; poate că exista un interes din partea lui.

— Nu, trebuie să fiu în altă parte.

— Poate că nu vei evita toate balurile sezonului şi vom avea în curând ocazia unui alt dans.

— Poate. Noapte bună, Excelenţă!

Ducându-i mâna la buze, el se uită ţintă în ochii ei.

— Noapte bună, domnişoară Dodger.

Apoi, câtă vreme o mai ţineau genunchii, se îndepărtă pe cât de calm putea, deşi în timpul acesta se imagina întinsă pe un pat, fiind fotografiată de el.

*

După ce domnişoara Dodger plecă, Twin Dragons îşi pierdură atracţia. Ashe rătăci fără ţintă prin sălile de joc pentru vreo jumătate de oră înainte de a se îndrepta spre salonul privat pentru domni şi de a se aşeza într-un fotoliu de lângă şemineu. După mai puţin de un minut de când ajunsese acolo, Thomas îi aduse două degete de scotch. Ashe nu-l recunoscu pe lacheu, căci pe toţi îi chema Thomas – astfel îi scutea pe membrii clubului să-şi bată capul cu învăţarea numelor. Şi se cunoştea şi preferinţa în materie de băuturi a fiecărui membru al clubului, fără îndoială notată de lacheul-şef. Sorbind uşor din băutura fină, Ashe îşi lăsă gândurile să zboare înapoi spre

domnişoara Dodger.

Mireasma ei de verbină încă zăbovea în jurul lui. Dacă ea nu era Lady V., să nu-i spună lui pe nume. Îi ştia conturul trupului, îşi înfăşurase degetele în jurul gleznei ei delicate, încă-i putea simţi urma piciorului mic pe coapsă. Dar acum era fermecat de mai mult decât ceea ce aflase cu o seară în urmă. De vină era ceea ce aflase despre ea în seara aceasta.

Să danseze cu ea fusese fermecător. Să discute cu ea se dovedise chiar mai fermecător. Se surprinse atras de ea în feluri în care nu mai fusese atras de nicio altă femeie.

— Domnişoara Minerva Dodger are cea mai neatractivă gură din Londra. Afirmaţia întrucâtva îngânată stârni murmure de acceptare. Ashe îşi întoarse uşor capul spre un grup de fotolii ocupate de câţiva bărbaţi care, având în vedere roşeaţa de pe feţele pe care le putea vedea, erau ameţiţi bine de tot. Gură neatractivă? Nu ştia dacă văzuse vreuna mai atractivă. Buzele ei perfect arcuite erau rotunde, pline. Îşi imagină cum erau seara trecută, evidenţiate de blestemata de mască, felul în care le întâmpinase pe ale lui când îşi lipise gura de a ei, felul în care se despărţiseră într-un oftat…

— Ţi-am spus că n-o să accepte să o curtezi, Sheridan, spuse Lord Tottenham. Acuma, onorează-ţi pariul!

— Hai, cară-te de aici, Tottenham! Sunt încă în joc. Dar s-o ia naiba pe femeie pentru obrăzniciile pe care le debitează.

Aşadar, nu forma acelor buze delicioase era ceea ce Sheridan găsea neatractiv, ci cuvintele ce ieşeau printre acele buze. Nici cu asta Ashe nu putu fi de acord; nu îi venea în minte o altă femeie cu care să fi avut o conversaţie mai interesantă. Îşi aminti concluzia fermă că cimpanzeii erau îndrăgostiţi. În ciuda sincerităţii ei, avea şi blândeţe, şi fantezie.

— Ştiai că fata a avut îndrăzneala să-mi spună că nu suntem potriviţi? întrebă Sheridan.

Ashe aproape că strigă „Bravo ei!” Nu şi-o putea imagina cu licheaua asta arogantă. Amândoi ar fi fost nefericiţi. Apoi se gândi cum Sheridan s-ar strecura în pat cu ea şi trebui să-şi lase paharul deoparte, înainte de a-l strivi în mână, din cauza imaginii dezgustătoare ce-i apăru în minte şi-l făcu să se crispeze.

Lacheul apăru deodată lângă el, reumplându-i paharul. Când băiatul se retrase, Ashe îl strigă încet:

— Thomas?

Când privi înapoi, Ashe bătu în pahar. Thomas îi mai turnă. Ashe bătu din nou în pahar.

— Până sus, băiete.

— Ar fi fost contesă, mult mai mult decât merită, având în vedere ce-i tatăl ei.

Remarca asta fu întâmpinată de o linişte apăsătoare şi densă. Oamenii care voiau să ducă o viaţă lungă şi sănătoasă nu-l vorbeau de rău pe Jack Dodger, cu atât mai puţin în tripoul care odată îi aparţinuse. Sheridan nu era suficient de isteţ pentru domnişoara Dodger. Respectul lui Ashe pentru ea crescu încă puţin. Multe femei erau interesate doar de titlu. Se părea că domnişoara Dodger era interesată de mai mult de atât.

— N-ar fi contat cine e tatăl ei, mormăi Sheridan în liniştea lăsată. N-are nicio fărâmă de blândeţe în ea. Nimeni n-o s-o vrea. Practic, e fată bătrână, ar fi trebuit să-mi cerşească atenţia femeiuşcă asta.

— N-o lua personal, Sheridan, spuse Lord Whittaker. Ne-a refuzat tuturor şansa la zestrea ei. Ea vrea dragoste.

— N-o s-o găsească scorpia asta mică, nu-i aşa? De ce ar vrea vreun bărbat să fie împovărat cu o femeie care-şi afirmă propria ei părere în fiecare chestiune, mai degrabă decât să fie de acord cu el? Asta o face al dracului de agasantă.

— Aici ai dreptate, spuse Tottenham. Când i-am făcut o vizită, a îndrăznit să mă contrazică la fiece vorbă pe care am spus-o. Însoară-te, culcă-te cu ea şi expediaz-o la ţară. Asta spun eu. Ăsta e singurul mod în care un bărbat o să

aibă linişte dacă se însoară cu ea.

Ashe se ridică…

— N-am cunoscut niciodată vreo muiere mai respingătoare, spuse Sheridan.

…îşi luă paharul de pe masă…

— Aşa-i trebuie, o să se vadă fată bătrână.

…făcu cinci paşi mari până la grupul de bărbaţi.

— Blestemată să fie zestrea ei!

— E o zestre impresionantă, spuse Whittaker.

— În schimb, ea nu e nici pe departe impresionantă, comentă Sheridan. Nu-i vreo frumuseţe. Şi, după cum am spus, când deschide gura aia…

Ashe îşi azvârli tot paharul plin de scotch în mutra urâtă a lui Sheridan. Bărbatul se ridică din fotoliu, scuipând şi peste poate de mânios.

— Ce dracu', Ashebury?

— Scuze, milord! Se pare că m-am împiedicat. Un lacheu luă discret paharul dintre degetele încleştate ale lui Ashe. Dacă o mai ponegreşti pe domnişoara Dodger, mă tem că o să vezi cum mă împiedic din nou, doar că de data asta va ţâşni pumnul, nu apa.

— De ce dracu' îţi pasă? Muieruşca aia…

Şi veni pumnul. Direct în falca lui Sheridan. Capul bărbatului zvâcni spre spate, urmat de corp, pe când se împletici şi căzu la podea. Păşind înainte, Ashe se aplecă asupra lui.

— E o *lady.*

Cu mâna la falcă, Sheridan îl privi.

— Nu-i nicio lady. Tatăl ei n-are vreun titlu.

— Chiar şi aşa, se comportă ca o lady, în vreme ce despre tine nu se poate spune că te comporţi ca un gentleman. Mai degrabă, te porţi ca o spălătoreasă clevetitoare. Dă dovadă de puţină demnitate, omule, şi păstrează-ţi eşecurile pentru tine.

Ashe se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere. Nu ştia de ce reacţionase aşa. Deşi, dacă Lady V. era de fapt domnişoara Dodger, începea să înţeleagă care îi erau

motivele pentru care aceasta se dusese la clubul Nightingale, în special dacă avusese de a face cu asemenea infatuaţi. Poate că se înfuriase pentru că simţise că Sheridan îi discreditase judecata.

În vreme ce dansa cu domnişoara Dodger, aproape că o ademenise în întuneric, o atrăsese într-un sărut, dar nu era sigur că ar fi avut puterea să se oprească la asta. Pe de altă parte, dacă avea dreptate în ce privea identitatea ei, ea ar fi putut dori să meargă mai departe. Poate că ar fi vrut să meargă mult mai departe, poate că ar fi plecat acasă cu el.

Ce aventurier mai era şi el de nici măcar n-o întrebase! Dar instinctul îi spunea că n-ar fi mers precum îşi imagina el. Era prea devreme. Ea nu era pregătită pentru mai mult.

Dar, cu puţină muncă de convingere, ar fi. Şi el, care jurase că urma să aibă doar o singură virgină în viaţa lui – femeia cu care avea să se însoare –, recunoscu acum că poate se cam grăbise cu jurământul acela.

Capitolul 8

— Eşti tăcută în dimineaţa asta.

Lăsând jos ziarul, Minerva se uită la tatăl ei, care stătea lângă ea, ţinând în mână propriul ziar. Din clipa în care copiii lui învăţaseră să citească, el insistase ca majordomul să pregătească câte un exemplar al ziarului *Times* pentru fiecare din ei şi să-l pună la locul lor de la masă, aşa încât să fie gata de citit atunci când ei coborau la micul dejun. Trebuiau să ştie ce se întâmpla în lume. Nu vremea sau ultimele bârfe mondene. Mai degrabă, se cerea de la ei să discute despre ce ar putea avea vreo influenţă asupra afacerilor, asupra economiei şi asupra ţării. Acest demers cerea să fie bine informaţi. Poate că el cucerise partea întunecată a Londrei, dar era hotărât ca

progeniturile lui să se dezvolte şi să cunoască succesul mai departe de acel mediu.

— Citesc ziarul, răspunse ea.

Regula lui de bază era să nu se vorbească în timp ce citeau.

— Nu, nu citeşti.

Nimic nu-i scăpa. Ăsta era motivul pentru care Jack Dodger supravieţuise pe străzi, îşi construise o afacere prosperă şi se zvonea că era *cel mai* bogat om din toată Anglia. Nu că el ar confirma sau ar nega presupunerea. Tatăl ei era un om căruia îi plăceau secretele, avea multe şi le păstra cu pricepere.

Acum avea şi ea unul al ei, care fără doar şi poate că rivaliza în indecenţă cu ale lui. Oh, mai avea şi altele. Să-i şterpelească trabucurile şi băutura. Să folosească obscenităţi – dar niciodată în faţa părinţilor. Dar aceste secrete păreau copilăreşti şi prosteşti în comparaţie cu ultimul dintre ele. Acela care o ţinuse trează aproape toată noaptea, gândindu-se la Ashebury, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar îndrăzni să-şi facă iar apariţia la Nightingale. Dacă s-ar întâlni din nou cu Ashebury acolo, n-ar mai putea să dea înapoi şi a doua oară. Mândria, mai mult decât orice altceva, nu i-ar îngădui asta.

Hârtia foşni când tatăl ei îşi închise ziarul şi îl puse deoparte.

— Aşadar, ce te supără?

Hotărârea lui stăruitoare ce îi fusese mereu de folos le permitea arareori copiilor să scape privirii lui cercetătoare când el bănuia că ascundeau ceva. Cu toate că era o trăsătură admirabilă, când ea era cea luată în vizor, nu prea îi plăcea. Cu toate astea, ştia că el nu renunţa până când nu-şi primea răspunsul.

— Cred că e timpul să admit că nu sunt genul cu care bărbaţii se însoară.

Cu privirea neclintită aţintită spre ea, stătu nemişcat şi tăcut pentru o clipă.

— Să îţi măresc zestrea?

Ea râse uşor.

— Dragă Doamne, nu, tati. E destul de mare ca să atragă vânători de zestre şi de peste ocean. Nu, are mai mult de-a face cu mine. Nu sunt genul de care bărbaţii se îndrăgostesc nebuneşte. Nu mă găsesc foarte docilă.

— Dacă nu te apreciază, să-i ia dracu'! Să nu te schimbi pentru niciunul.

Şi-ar apăra copiii până în pânzele albe. Îl iubea pentru asta.

— Nici n-aveam de gând. Iată un exemplu totuşi. Aseară, la Twin Dragons, am provocat-o pe Lady Hyacinth la o rundă în ringul de box.

El ridică dintr-o sprânceană stufoasă şi încuviinţă scurt din cap.

— Ai aduna lume acolo. Ce taxă aveai de gând să pui la intrare?

Oricare alt bărbat şi-ar fi bătut joc de ea, dar Minerva îl cunoştea destul de bine ca să ştie că vorbea serios. Niciodată nu refuza o ocazie de a-şi mări averea. Oricare alt tată ar fi fost scandalizat. Dar el aprecia puterea, curajul şi tăria de caracter.

— N-aveam de gând să pun vreo taxă. Era o provocare iluzorie şi n-aveam de gând s-o duc până la capăt. Ea a spus ceva răutăcios, iar eu am reacţionat foarte prost.

— O să am o discuţie cu tatăl ei în această dimineaţă. O să-ţi ceară scuze în după-masa asta.

Influenţa lui era de aşa manieră încât orice confruntare dădea rezultate. Pe unii îi înfricoşa când Jack Dodger le apărea la uşă.

— Nu e nevoie. Am rezolvat eu.

El o studie pentru un moment, încercând, fără îndoială, să înţeleagă dacă rezolvarea fusese una care să-l mulţumească.

— Ce a spus?

— Nu-mi aduc aminte exact. Ceva în legătură cu motivul pentru care sunt fată bătrână. N-are importanţă. Ce

contează e că doamnele nu se angajează în dispute cu pumnii, şi totuşi eu am lansat această posibilitate acolo, ca şi cum ar fi perfect normal şi acceptabil. Am părut bărbătoasă, un băieţoi, nicidecum gingaşă şi feminină.

— Ai părut o femeie cu mijloacele necesare să-şi poarte de grijă.

— Nu toată lumea apreciază asta la o lady.

— Nu vrei pe cineva care să nu aprecieze asta.

— Şi aici e problema. Nu cred că există un bărbat care poate să mă accepte aşa cum sunt. Cel puţin nu dintre aristocraţi. Nu într-o lume în care se ţine atât de mult cont de o comportare cuviincioasă şi se aşteaptă de la doamne să fie supuse soţilor în orice privinţă. N-am deloc talent la a fi supusă.

— Atunci, nu te mărita cu un nobil.

Până în acest moment, să se mărite cu un om de rând nu era ceva la care măcar să se fi gândit.

— Dar n-ai fi dezamăgit? Te-ai putea împăuna cu asta – un fiu al străzii a cărui fiică se mărită cu un aristocrat.

— Nu mi-au plăcut niciodată prea mult penele, îi aruncă un surâs înţelegător. Mărită-te cu un măcelar, cu un brutar, cu un lumânărar. Nu te mărita deloc. Nu-mi pasă. Nici mamei tale nu-i păsa. Tot ce-am vrut noi vreodată pentru tine a fost să fii fericită.

Dacă n-ar fi fost atât de realistă, ar fi izbucnit în plâns. Cu toată grosolănia lui, erau momente în care zicea lucruri care, privite mai în profunzime, erau incredibil de sentimentale şi de minunate.

— Şi dacă fericirea mea stă în a face ceva ce n-ar trebui să fac?

— Ca, de exemplu, să-mi furi trabucurile?

Ea făcu ochii mari.

— Ştiai?

— Pot să număr.

— Ar fi putut fi fraţii mei.

El îi aruncă o privire severă.

— N-au fost niciodată aşa îndrăzneţi ca tine.

Asta era destul de adevărat, dar nici nu-l aveau pe tatăl lor la degetul mic, aşa ca ea. Putea să scape cu mai mult de atât, şi erau suficient de isteţi să recunoască.

— Bine, atunci. M-ai prins. Dar să revenim la grija mea iniţială despre a face ceva ce n-ar trebui să fac.

— Mama ta n-ar fi trebuit să se mărite cu mine. Îşi luă ziarul, îl scutură şi îşi îngropă nasul în el. N-a ieşit prea rău.

Acesta, bănuia ea, era felul lui de a spune că ar susţine-o indiferent în ce buclucuri s-ar băga.

*

— Fir-ar să fie, cum adică situaţia mea financiară e disperată? urlă Ashe luându-şi ochii de la numerele din registrul pus în faţa lui de către administrator.

— E vorba despre investiţii, Excelenţă. După cum puteţi vedea, bazându-ne pe ce am subliniat acolo, nu merg atât de bine pe cât am sperat.

Ce subliniase el nu era nimic altceva decât un talmeş-balmeş de cifre. Ashe nu fusese niciodată în stare să stăpânească cifrele, fapt ce avusese drept rezultat nenumărate bătăi peste degete de la preceptorul pe care îl angajase marchizul. Omul n-avea nimic împotrivă să predea unui singur băiat, dar patru erau peste puterile sale. La început, Ashe îl învinovăţise pe bărbat pentru inabilitatea lui de a-l educa sau de a-l face să se descurce cu cifrele. Îndurase aceleaşi suferinţe la Harrow, până când, în cele din urmă, învăţase să trişeze pentru a evita notele mici. După ce mai crescuse, îşi dăduse seama că greşeala era la el, nu la profesori. Pur şi simplu nu putea pricepe matematica. Latina, da. Foarte uşor. Excela la caligrafie. Era un cititor avid. Putea expune fapte din istoria Angliei, inclusiv numele fiecărui rege. Putea scrie o prezentare amănunţită a călătoriilor făcute, fără a scăpa o singură întâmplare. Stăpânea limbi străine. Servea drept interpret pe traseele lor prin străinătate. Dacă dădeau peste un popor a cărui limbă n-o auzise niciodată, nu-i trebuia prea

mult timp pentru a o înţelege şi a se face înţeles. Dar pune-i un şir de cifre în faţă, în speranţa că le va înţelege, şi creierul lui le va considera nimic mai mult decât nişte biluţe cu care se jonglează.

Acesta era adevăratul motiv pentru care evita jocurile de cărţi. Era un adevărat coşmar când trebuia să calculeze valorile asociate cărţilor de joc. Dar ruleta? Nu trebuia să priceapă niciun număr. Pur şi simplu plasa pariul într-un pătrat sau pe o linie.

Sări din fotoliu şi începu să se plimbe în sus şi în jos.

— Cum de s-a putut întâmpla asta? Te plătesc cu un salariu princiar pentru recomandări corecte. Dumneata mi-ai recomandat acele investiţii.

— Aţi dorit profituri mari, ceea ce presupune asumarea unor riscuri mai mari. Desigur, aţi analizat cifrele pe care vi le-am prezentat.

Putea cunoaşte la perfecţie silueta unei femei. Dar cifrele de unu, trei, opt, fiecare blestemat de număr care există îi scăpa înţelegerii dacă trebuia să facă mai mult decât să se uite la ele. Chiar şi atunci, părea că-i joacă sub ochi la fel ca dansatoarele exotice pe care le văzuse în est. Şi tocmai de asta insistase mereu ca Nesbitt să-i prezinte oral rapoartele. Nesbitt, fiind un om care iubea cifrele şi care putea pălăvrăgi despre ele cu orele, îi dădea şi informaţii scrise, pentru a-şi susţine afirmaţiile. Nu că îi foloseau lui Ashe la ceva, în schimb, era silit să se concentreze asupra fiecărui cuvânt rostit de Nesbitt pentru a lua decizii. Înţelesese ca venitul adus de cele trei moşii scăzuse, arendaşii se mutau la oraş să muncească în fabrici, agricultura nemaifiind ce fusese cândva, acum când era mai ieftin să importe din America. Ashe înţelesese că trebuia să îşi diversifice activităţile. Investiţiile păreau modul potrivit de a o face.

Ar fi trebuit să îi ceară sfatul lui Grey sau lui Locksley. Grey îşi administra moşiile destul de bine, în vreme ce Locksley preluase obligaţiile tatălui său cu câtva timp în urmă. Dar ar fi fost îngrozit să recunoască faptul că nu

putea să rezolve treburile de unul singur. Mândria. Blestemata de mândrie.

Putea escalada un munte, putea supravieţui traversând un deşert, putea conduce o barcă pe Nil. Era rapid într-o cursă, nu se dădea înapoi de la o luptă, îşi proteja ce era al lui. Moşiile erau ale lui. Avea de gând să îndrepte lucrurile, să facă orice era necesar pentru a fi stăpân pe situaţie.

Se opri din mers şi se uită drept la bărbatul aflat în spatele biroului.

— Va trebui să vindem acţiunile noastre la aceste companii, cât se poate de repede.

— Nu veţi obţine prea mult pe ele. Poate ar fi mai bine să le lăsaţi, să vedeţi dacă se schimbă lucrurile.

Niciodată să nu joci ce nu-ţi dă mâna să pierzi. Cunoştea destul de bine această formulă sacră. Investiţiile păruseră al naibii de promiţătoare când îi vorbise Nesbitt despre ele.

— Nu sunteţi complet fără fonduri, Excelenţă. Doar va trebui să strângeţi băierile pungii.

Mai degrabă să le sugrume. Ashe ştia prea bine cât de costisitor era să-şi întreţină moşiile. Fuseseră profitabile pe vremea tatălui său, aduseseră venituri de-ajuns pentru a acoperi costurile. Dar acum lucrurile nu mai stăteau aşa. Nu-şi mai putea permite alte investiţii, nu mai putea risca niciun ban. Avea nevoie de un lucru sigur, de un mod de a câştiga venituri care să-i garanteze un profit adecvat. Şi asta curând.

*

După întâlnirea cu Nesbitt, Ashe era neliniştit. Se gândise să meargă la Twin Dragons, dar nu voia să vadă niciun număr în faţa ochilor în seara asta, nici măcar la ruletă. Dacă devenea şi mai încordat, risca să plesnească. Avea nevoie de ceva care să-i aducă o bucurie relaxată – iar asta îl lăsa cu doar două opţiuni: o femeie sau să facă

fotografii. Fiindcă era un ticălos lacom, se dusese la clubul Nightingale, în speranţa că le putea avea pe amândouă.

Sorbind din scotch şi gândindu-se la alegerile pe care le avea de făcut, stătea cu un umăr sprijinit de perete. Studiase doamnele pentru mai bine de o oră, dar nu se putea hotărî asupra uneia care să se potrivească scopurilor lui. Una era prea înaltă. Una prea scundă.

Alta prea durdulie. Prea slabă. Nu era bine proporţionată. Nu avea mişcări prea elegante.

Ce naiba era cu el? De obicei, nu era atât de cusurgiu. Îi plăcea provocarea de a lua o imperfecţiune şi de a o face perfectă. Era maestru la lumini şi umbre, le controla după bunul lui plac, le stăpânea.

Ar trebui să renunţe la fotografiat, să se mulţumească cu sexul.

Femeile îl abordaseră, dar dezinteresul lui fusese evident, şi ele se retrăseseră rapid. Niciuna nu se potrivea. Niciuna… îl lovi cu puterea unui baros în creştetul capului. Avea nevoie ca *ea* să fie la Nightingale în seara asta. Nu ştia de ce. Ştia doar că era adevărat.

Cu sau fără mască. Nu-i păsa. O voia pe Lady V.

Ştia că, alături de ea, pentru puţin timp, şi-ar putea uita necazurile. Ar putea încerca să se pedepsească pentru că făcuse un pas greşit cu moştenirea, cu averea, cu administrarea. Încercase să se asigure că moşiile nu aveau să cadă în paragină, că arendaşii rămaşi aveau să aibă mai puţine griji, că urma să-şi poată păstra personalul – nu atât pentru nevoile lui, cât mai degrabă pentru ale lor. Unii de ei erau acolo de ani buni. Pentru a-şi arăta recunoştinţa faţă de ei, intenţiona să se asigure că nu aveau să ducă lipsă de nimic odată ce se pensionau. După aceea, mai era chestiunea de a avea o soţie, un moştenitor şi alţi copii. Nu voia ca fiul lui să fie copil singur la părinţi. Avusese opt ani de singurătate, pe nimeni cu care să se joace sau cu care să pună ceva la cale. Nu privea cu recunoştinţă moartea părinţilor săi, nu avea să fie niciodată recunoscător pentru asta, dar era bucuros că se alesese cu trei fraţi cu care

putuse face obrăznicii. În mod normal, le-ar fi spus lor veştile proaste aduse de Nesbitt, dar mândria îl împiedica.

Ar fi trebuit să meargă la Twin Dragons, deşi ea îi spusese că nu avea să fie acolo în seara aceea. Căutase printre invitaţii, dar nu era niciuna pentru seara aceea. Aşadar, unde era ea? La teatru, poate la o serată intimă. Dar el avea nevoie de ea aici.

— Excelenţă.

Îşi întoarse capul în silă la auzul vocii blânde. O doamnă purtând o mască de un roşu intens cu pietre negre şi pene îi zâmbea. Întinzând mâna, îi atinse bărbia, urând faptul că doar o mică parte din pielea din jurul gurii era vizibilă. Măştile păreau tot mai mari şi mai complicate. Creatorul lor probabil se îmbogăţise.

— Scumpo.

Le spunea tuturor scumpo, cu excepţia lui Lady V. De ce o întrebase numele? Cum de ştiuse din clipa în care o văzuse că avea să fie diferită de toate celelalte?

Femeia îl atinse cu degete fine pe mână.

— Te-am urmărit de ceva timp, am auzit că eşti foarte priceput în a oferi plăcere. Îşi linse buzele, care însă nu-l ispiteau ca ale lui Lady V. Şi eu sunt. Am fi o pereche minunată.

El nu se îndoia de asta. Ea era aproape tot atât de înaltă ca el, cu o siluetă care te ademenea. Şi picioarele lungi, foarte lungi, dar nu erau cele pe care el le dorea înfăşurate în jurul şoldurilor lui.

— Aştept pe cineva.

Bănuia că avea să aştepte toată noaptea. Ea nu avea să se întoarcă, şi motivele lui pentru a fi aici aveau să rămână din nou nesatisfăcute.

Ea se bosumflă, vizibil nemulţumită. N-avea să fie amabilă, pentru că o refuzase. Femeile refuzate rareori erau. Totuşi, se îndoia că Lady V. n-ar fi fost. Ea n-ar fi făcut mare caz. Înţelegea că anumite lucruri nu erau menite să se întâmple.

— N-o să-ţi mai ofer o altă şansă să faci dragoste cu

mine, spuse femeia, aruncându-i o privire tăioasă de care el n-ar fi avut niciodată parte dacă l-ar fi abordat înainte să ştie de Lady V. N-ar fi trebuit s-o respingă pe această femeie. Totuşi, în acest moment, nu se putea entuziasma la gândul de a fi cu ea şi îl dezgusta să-şi dea seama că înainte s-ar fi mulţumit cu contactul fizic.

— E pierderea mea, spuse el încet.

Ea îşi semeţi bărbia.

— Într-adevăr. Mişcările nu-i erau în mod special graţioase în vreme ce se îndepărta nervoasă. Pe la mijlocul încăperii, deja mergea relaxat, şi, în momentul în care ajunse la Rexton, deborda de seninătate şi de siguranţă. Sigur că nu era dintre cele care-şi pierdeau vremea de pomană.

Ashe nu se supără. Unul dintre scopurile stabilimentului era să permită o varietate de parteneri. Nu voia să se gândească la faptul că Lady V., dacă dăduse de gustul plăcerilor trupeşti, şi-ar lua o sumedenie de amanţi. De ce nu şi-o putea scoate pe vulpoaica aia din minte? Ar fi trebuit să se ducă la Dragons…

Atenţia îi fu atrasă de o apariţie angelică în alb, ce luneca prin salon ca şi cum picioarele nu i-ar fi atins podeaua. Înălţimea perfectă, silueta perfectă, totul era perfect. Îşi puse paharul deoparte şi se îndreptă spre ea înainte de a-şi da seama ce se pregătea să facă. Undeva, în subconştient, în vreme ce tânjea ca ea să apară, spera totuşi să nu vină, spera că era destul de isteaţă să evite acest dezmăţ disimulat în ceva acceptabil. Un loc pentru cei care gândesc la fel, un cerc secret ce se revolta împotriva moravurilor şi a regulilor morale ale înaltei societăţi. Aici, nimic nu era sfânt, cu excepţia privilegiului de a acţiona după bunul-plac.

Adoptase ideea, o considera progresistă, dar nu voia ca ea să facă parte din ce se întâmpla aici. Totuşi, se părea că nu putea să-şi înăbuşe bucuria la vederea ei. Incapabil să-şi ia privirea de la ea, se strădui să n-o înşface cu o mână şi s-o tragă lângă el atunci când fu destul de aproape

pentru a-i inhala parfumul de verbină. Buzele, de cel mai pal roz, se arcuiră în sus foarte uşor atunci când el ajunse lângă ea.

— Lady V.

— Excelenţă.

Vocea ei era la fel de răguşită cum şi-o amintea şi îl învăluia la fel, cuibărindu-se undeva în adâncul sufletului său, umplând un gol pe care-l adăpostea de prea multă vreme. Acesta era singurul aspect al ei ce-l punea pe gânduri, făcându-l să creadă că se înşelase în ceea ce o privea, dar ea putea să-şi prefacă timbrul vocii. Femeia isteaţă ce era ar fi procedat astfel, sperând ca acesta să fie încă un mijloc prin care să-şi ţină secretă vizita aici. Aici unde majoritatea bărbaţilor nu se oboseau să dezvăluie identitatea partenerei lor. Misterul era o mare parte din atracţie.

— Trebuie să mărturisesc că sunt surprins să văd că ai revenit, spuse el.

— Nu e prima dată de la întâlnirea noastră.

El simţi cum i se strânge stomacul şi aproape se chirci.

— Ce ai spus?

Din nou zâmbetul, de data asta mai larg.

— Am fost aici şi aseară.

— Serios?

— Da, dar doar până la miezul nopţii.

Imposibil. Fusese cu el, dansând în braţele lui. Doar dacă el greşea *într-adevăr* în ceea ce privea identitatea ei. Ar putea să întrebe, dar nu voia să atragă atenţia asupra ei. Era, de asemenea, posibil să născocească pur şi simplu o poveste isteaţă în încercarea de a-l conduce pe o pistă greşită. Dar dacă spunea adevărul, dacă el greşea…

Ea nu-i luase în seamă sfatul; avusese un bărbat între coapsele ei…

Brusc, simţi dorinţa iraţională de a turti nasurile câtorva bărbaţi, de a pocni o falcă, de a învineţi un ochi. Dar o dorea mai mult decât dorea orice altceva în viaţa lui.

— Am o cameră, spuse el.

Fără a mai aştepta ca ea să răspundă, o luă de mână şi se îndreptă spre scări.

*

Minerva se gândi că ar trebui să obiecteze la forţa şi hotărârea lui. În schimb, se surprinse fiind mai degrabă flatată că el părea atât de nerăbdător să rămână singur cu ea.

Minţise, desigur. Nu fusese aici cu o seară în urmă, dar trebuia să înăbuşe orice bănuială pe care ar fi putut-o avea el cum că Lady V. Era domnişoara Dodger. Interogatoriul lui acasă la Greyling o lăsase ceva mai neliniştită decât îi plăcea, în special după ce dansase cu ea la Dragons. Ştia că juca un joc primejdios aici, că i-ar fi fost mai de folos să stea deoparte, dar voia să-i ofere fotografia şi poate ceva mai mult.

În timp ce urcau scările, fu surprinsă de cât de calmă era. O urmăreau fotografiile realizate de el în Africa. Frumuseţea deplină din spatele lor, povestea pe care o spuneau. Erau imortalizate pentru eternitate. Chiar dacă nu se considerase niciodată înfumurată – pentru că n-avea cu ce să-şi susţină înfumurarea îi plăcea ideea de a fi o femeie misterioasă contemplată de-a lungul veacurilor.

În capul scărilor, merseră pe acelaşi culoar, el ţinând strâns mâna ei micuţă cu mâna lui mare. Înainte ca noaptea să se sfârşească, poate că el avea să o atingă în altă parte, undeva mai intim. Încă nu se hotărâse dacă să meargă atât de departe. Venise aici doar cu intenţia de a poza pentru el. Mai departe de asta, nu se hotărâse încă.

Nu putea nega atracţia pe care o simţea faţă de el. Avea el o părere proastă despre femeile care-i pozau? Sau le admira? Ce avea să creadă despre ea după ce totul avea să se sfârşească?

O conduse spre aceeaşi cameră din colţ, şi deschise uşa cu cheia. După ce păşi înăuntru, ea se opri chiar

dincolo de pragul uşii, făcându-i loc să vină lângă ea. Uşa se închise cu un mic zgomot.

Fără vreo avertizare, se trezi lipită de uşă, cu gura ducelui prinzând-o lacom pe a ei. Ar fi trebuit să-l împingă deoparte. În schimb, îl luă de gât şi, când el îşi folosi limba insistând să-i deschidă buzele, ea se conformă fără ezitare, acceptând adâncirea unui sărut atât de fierbinte şi de intens, încât nu putu face nimic altceva decât să se piardă în el. După asta tânjise ea întotdeauna: pasiunea nestăvilită, nebunia, dorinţa arzătoare.

Ea simţea cum mâinile lui îi cuprindeau mijlocul, alunecând apoi repede în sus. Nu se opriră când ajunseră la braţele ei, ci continuară să alunece pe ele, până când i le ridică deasupra capului. Cu o mână puternică, el îi prinse încheieturile, înainte de a şi-o strecura pe cealaltă în părul ei, luând-o de ceafă şi acaparându-i şi mai mult gura, ca şi cum ar fi fost lordul şi stăpânul ei, nelăsându-i nicio parte neexplorată.

Ei îi trecu prin minte un gând prostesc, cum că i-ar plăcea să călătorească prin lumea largă împreună cu el, să cunoască diversele ei aspecte, în vreme ce s-ar bucura cu îndrăzneală de tot ce le-ar ieşi în cale. Apoi se concentră din nou asupra prezentului, asupra lui. Gustă aroma intensă a scotch-ului de pe limba lui. Mireasma de santal îi invadă simţurile. Îşi dori libertatea de a-l atinge, dar încă nu-şi putea refuza plăcerea de a fi prinsă aşa cum era, cu trupul lui puternic turtindu-i sânii de pieptul lui. El gemu pe un ton jos şi neîmblânzit, un animal sălbatic ce îşi prinsese prada şi acum îşi îngăduia să se joace cu ea, s-o tachineze, s-o facă să fie recunoscătoare că fusese prinsă.

Gura lui alunecă peste bărbia ei, peste gât, înspre proeminenţa din mătase unde aşteptau sânii.

— Cine? întrebă el cu voce aspră şi în care se simţea o emoţie pe care ea n-o putu identifica.

Cu răsuflarea întretăiată, ea abia putu vorbi:

— Cine ce?

— Aseară. Cu cine te-ai culcat?

Dacă n-ar fi ştiut care era realitatea, ar fi crezut că aude chinurile morţii răsunând în vocea lui, ca şi cum ar fi scos cuvintele printre dinţii încleştaţi. De ce să riposteze cu atâta nervozitate? Totuşi, nu putea nega că o încânta să-i vadă gelozia.

— Cu nimeni. N-am venit aici cu acel scop. Problema la o minciună era că trebuia refăcută în permanenţă, altfel fundaţia ei risca să se prăbuşească. Oare de ce intrase în jocul ăsta? De ce nu putea fi complet sinceră cu el? Dansase cu ea. Totuşi, şi alţi bărbaţi o făcuseră, şi în cele din urmă totul nu fusese nimic altceva decât dezamăgire şi durere.

Se străduise cu atâta înverşunare să ignore durerea respingerii, dar trecuse prin atâtea şi aflase că aceasta refuza să fie ignorată şi la un moment dat avea să dea năvală cu un iureş asemănător unui val mare şi copleşitor.

El îşi ridică iute capul. Ea simţi, mai mult decât văzu, intensitatea privirii lui.

— Atunci, de ce ai venit aici?

— M-am răzgândit în legătură cu propunerea de a-ţi poza. M-am gândit că poate nu mi-a fost prea mult de folos că am fost aşa laşă. Dacă n-am putut să fiu de acord cu o simplă rugăminte a ta, atunci cum îmi imaginam eu că m-aş putea culca cu un străin?

— Şi-o s-o faci. Tu o să te culci doar cu mine.

Primul ei gând fu să obiecteze. Era prea independentă să i se spună ce să facă. Dar deja decisese că, atunci când avea să vină timpul, el era cel pe care-l voia. Faptul că el o dorea doar pe ea pecetluise lucrurile.

— Nu te culci cu virgine, îi reaminti ea.

— M-am hotărât să fac o excepţie. Dumnezeu să mă ajute! N-am putut să-mi iau gândul de la tine. Apoi o sărută din nou, tare şi insistent, ca şi cum era pornit s-o devoreze centimetru cu centimetru.

Ce nebunie să se bucure că era dorită! Nu conta că tot ce dorea el, tot ce ştia despre ea erau doar chestiuni de suprafaţă, trupul şi picioarele. În sfârşit, un bărbat dorea să

se culce cu ea. O dorea. Era disperat s-o aibă.

Nu era desăvârşit sau perfect şi nici definitiv. Dar se rezuma la fierbinţeală şi la foc, la nevoie şi la grabă. Avea să accepte.

Voia să-l îmbrăţişeze, dar el n-o lăsă, menţinând controlul, luând totul fără milă. Când, în cele din urmă întrerupse sărutul, respira la fel de greu ca ea.

— Scoate-ţi masca! Arată-mi cine eşti, îi porunci el.

Încet, ea scutură din cap în semn de negare. În definitiv, nu era complet stăpân pe situaţie.

— Nu.

— De ce?

„Pentru că iluzia perfecţiunii se va sfărâma şi n-o să mă mai vrei”.

— Nu trebuie să afli cine sunt. Asta-i magia acestui loc. Doamnele rămân anonime, aşa încât să nu ne temem de o dezonoare publică sau de pătarea reputaţiei noastre.

— Vreau să ştiu cine eşti.

Ea scutură din cap.

— Nu voi putea face asta dacă o să ştii. N-o să pot face nimic din toate astea. Nici măcar n-o să pot poza pentru tine.

— Ţi-e teamă că te voi judeca?

— Nu. „Mi-e teamă că te vei răzgândi”. Doar că mă simt mai confortabil la adăpostul măştii.

Ea îşi numără bătăile inimii, aşteptând ca el să reacţioneze, să spună ceva, orice.

— Atunci, păstreaz-o, spuse el încet şi mâna lui îi eliberă încheieturile în vreme ce se îndepărtă de ea.

Ea îşi lăsă braţele în jos.

— Eşti mânios?

— Dezamăgit. Dar cu toţii avem secrete; cu toţii avem dreptul să ni le păstrăm.

— Nu-mi pot imagina că ai vreunul.

El zâmbi strâmb.

— În cazul acesta, îţi lipseşte, din păcate, imaginaţia. Se duse spre masă. Scotch sau brandy?

— Brandy.

— Nu-mi păreai o domnişoară timidă, spuse el turnând lichidul de culoarea chihlimbarului în două păhărele.

— Ce facem noi aici... Mă tem să nu fiu expusă, când totul se va fi terminat. Nu-s chiar liniştită la gândul ăsta, dar nu ştiu dacă aş mai putea trăi împăcată cu mine însămi dacă mă dovedesc o mare laşă.

Întorcându-se spre ea, el îi întinse un pahar. Luând o înghiţitură, ea savură căldura ce o cuprindea, dar rezultatul nu era nici pe departe la fel de fierbinte sau de plăcut ca sărutul lui.

— Aşadar, în seara asta ai venit doar pentru a fi fotografiată? întrebă el.

— Aşa mi-am propus. Pur şi simplu nu ştiu dacă sunt pregătită să merg mai departe, ceea ce, îmi dau seama, îmi pune la îndoială decizia de a fi venit aici în prima seară, dar câteodată disperarea ne face să fim nesăbuiţi. Ştiu că e frustrant...

— O să-mi obţin fotografia. O atinse cu degetul sub bărbie, îi ridică puţin capul şi o sărută, nu cu focul de mai devreme, ci cu o intensitate mocnită, Trăgându-se înapoi, se uită ţintă la ea şi îi aruncă un surâs diabolic. Şi poate că o să am parte şi de ceva mai mult.

Când o privea aşa, era imposibil să-i reziste. Era prosteşte să nege atracţia, să se eschiveze, când ea venise aici în prima seară aşteptându-se să se culce cu un bărbat.

El făcu semn din cap spre zona din spatele ei.

— Acum, du-te pe pat!

Şi ea simţi cum i se înmoaie picioarele.

Capitolul 9

Ştia, desigur, că aici avea să se ajungă, dar acum, că momentul sosise, era puţin neliniştitor. Dintr-odată, patul

părea masiv şi la mare distanţă de ea.

— Unde vrei să stau, mai exact? întrebă ea, aproape uitând să-şi prefacă timbrul vocii pentru a obţine acea răguşeală. Nu-i plăcea ca nu deţinea controlul, dar bănuia că în seara asta nu avea să fie decât o marionetă, marioneta lui. Ideea asta ar fi trebuit s-o umple de furie sau de teamă. Ar fi trebuit să-l informeze că nu era un pion şi că putea pleca oricând dorea. El n-ar fi forţat-o şi n-ar fi constrâns-o. Era aproape sigură de asta. Era pur şi simplu un bărbat care ştia ce voia. Găsea această trăsătură a lui foarte incitantă.

El îi cuprinse cu palmele ambele mâini ce ţineau paharul. Ea se întrebă când i se răciseră mâinile şi fu uimită de cât de repede i se încălziseră de la atingerea lui. I-ar fi plăcut să-l simtă lipit de ea pe timpul iernii, când ningea.

— Deocamdată, aşează-te la picioarele patului.

El îi luă paharul şi se întoarse să-l pună undeva, oferindu-i un moment de intimitate.

Ea traversă scurta distanţă spre patul cu baldachin şi se urcă pe marginea saltelei. Odată aşezată cu picioarele atârnând peste margine, îşi ridică privirea şi simţi cum i se taie răsuflarea. Cu ochii aţintiţi asupra ei, Ashebury stătea lângă şemineu, desfăcându-şi încet lavaliera, jacheta fiindu-i aşezată pe spatele canapelei, îşi scoase lavaliera de la gât, o puse deoparte şi începu să se ocupe de nasturii vestei.

— Lucrez cel mai bine dacă mă simt comod, spuse el, ca şi cum înţelesese după mişcarea corpului ei că se simţea stânjenită şi aştepta o explicaţie.

Nevrând să pară tulburată, se abţinu să-l întrebe cât de comod intenţiona să se facă. Pentru numele lui Dumnezeu, mersese neînsoţită prin mahalale şi prin cartiere rău famate, să ajute săracii. Nu era o domniţă sclifosită.

Totuşi, i se făcu tot mai cald în vreme ce el îşi scoase vesta şi desfăcu câţiva nasturi de la cămaşă, până când prin deschizătura în formă de V îi văzu o mică parte din

piept. Urmară manşetele. Începu să-şi suflece mânecile în vreme ce se uita la ea, fără a o slăbi din ochi. Ea avea ciudata impresie că el intenţiona să se năpustească asupra ei şi s-o devoreze cu sărutările lui fierbinţi, revărsându-le asupra fiecărei părţi a trupului ei.

Se opri doar când şoldurile îi ajunseră lângă genunchii ei.

— O să-ţi scot agrafele din păr.

— O să se reverse pe umeri.

Un colţ al gurii i se ridică pentru a forma acel zâmbet senzual ce aproape că-i opri inima în loc.

— Ăsta-i efectul dorit. O să-l folosesc pentru a acoperi masca.

— Pot şi eu să-mi scot agrafele. Îşi ridică mâinile, şi ale lui se încleştară peste ale ei, împiedicându-le să ajungă la destinaţie.

— O s-o fac eu.

Tonul lui era categoric, nelăsând loc de compromis.

Dar gândul că el urma să o ajute într-un mod atât de intim… Ce naiba era cu ea? La început, venise aici aşteptându-se să găsească un bărbat cu care să se implice în ceva cu mult mai intim. Era ridicol să fie atât de temătoare acum.

— Da, în regulă.

Era nevoie de cuvinte, ca măcar să pretindă că avea ceva de spus în această privinţă.

Când el îi eliberă mâinile, ea le lăsă să cadă în poală, când de fapt ar fi preferat să le ducă la pieptul lui. Câtă vreme el era ocupat să-i caute agrafele, degetele lui abia atingându-i părul, ea îşi coborî privirea spre pieptul lui. Nu cunoştea niciun bărbat aşa bronzat ca el. Fără îndoială că nu purtase nici măcar cămaşă să-l apere de soare pe când cutreiera prin Africa, prin Orientul îndepărtat sau pe oriunde se mai aventurase. Era tentată să-i sărute acea porţiune de piele, să-i simtă căldura şi moliciunea buzelor, dar, înainte de a-şi aduna curajul, auzi sunetul metalic al agrafelor care cădeau pe podea.

Îl luă de încheietura mâinii şi fu străfulgerată de privirea lui.

— Dă-mi-le, în loc să le arunci pe jos; altfel va trebui să le căutăm ca să mi le pot pune în păr când vom fi gata.

— O să găsim o panglică să-l ţină strâns. Presupun că nu mai mergi la vreo petrecere după ce pleci de aici.

— La orele acestea mici? Ceva respectabil? Puţin probabil.

— Atunci, nu văd care e problema. Cu excepţia măştii. Şnururile ei mă încurcă.

— Nu mi-o scot.

— Atunci, ţine-o în loc.

Ea îşi puse mâinile pe mască, desfăcându-şi degetele, aşa încât să nu-l piardă din ochi. Cu blândeţe, el trase de fundă. Panglicile căzură în faţă, şi masca alunecă puţin. Dacă n-ar fi prevenit-o, ar fi fost dată în vileag. Ceva ascuţit şi dulce se născu în ea. Nu avea de gând să ia ceea ce ea nu era încă pregătită să-i dea. El îşi reluă munca cu agrafele ei. *Clic*, *clic*, *clic.* Ea simţea cum coafura i se desface, apoi cum greutatea părului i se revarsă peste umeri.

— Sublim, murmură el chiar înainte de a trage de panglicile măştii şi de a le lega din nou.

Lăsând mâinile în jos, ea se uită la el prin micile fante ale măştii de care i se prindeau mereu genele. Poate că ar trebui să renunţe la chestia asta blestemată, dar ochii lui oglindeau atâta admiraţie, că, pentru o clipă nu-şi putu găsi cuvintele, nu putu face nimic. Cu două degete, frecă câteva şuviţe între ele ca şi cum n-ar mai fi atins niciodată părul unei femei.

— Ai fi putut descoperi cine sunt, spuse ea încet.

Atenţia lui se îndreptă de la păr la ochii ei.

— Vrei să rămâi anonimă. Pot să respect această dorinţă. Dumnezeu ştie că au existat momente în viaţa mea când am tânjit după aşa ceva.

— Când?

— Când eram mai tânăr. N-am fost întotdeauna cel

mai deştept dintre elevi. Când nu puteam găsi răspunsul corect, mi-aş fi dorit ca nimeni să nu ştie cine eram. Pariez că ai fost o elevă strălucită.

— De ce crezi asta?

— Ai nişte ochi inteligenţi, expresivi. Întotdeauna eşti atentă, observi, străduindu-te să apreciezi încotro ne îndreptăm, înainte să ajungem acolo.

— Ai dedus toate astea în scurtul timp petrecut împreună?

— Sunt un bun observator, Lady V. Iată de ce sunt atât de talentat la ceea ce fac. Privirea arzătoare din ochii lui îi dădea de înţeles că se referea la mult mai mult decât la fotografiere. Includea săruturi, atingeri şi contacte mult mai intime. Înainte de final, sper că vei avea ocazia să-mi cunoşti toate talentele.

— Nu eşti genul îngrozitor de arogant, nu-i aşa? În fiecare dată când am venit aici, te-am găsit de unul singur. Nicio femeie nu-ţi dădea târcoale.

— Pentru că majoritatea ştiu că eu fac alegerea. Şi o aleg pe fiecare doamnă doar o dată.

— Totuşi pe mine m-ai ales de două ori.

— Se pare că, în ceea ce te priveşte, fac foarte multe excepţii. Totodată, încă nu mi-am atins scopul şi nici tu pe al tău. Aşa că poate este doar o continuare a primei noastre întâlniri. Acum, întinde-te pe spate!

N-avea sens să vrea să vorbească mai mult cu el, să-l cunoască mai bine. Dar Grace, la naiba cu ea, avea dreptate. Cum ar putea să se culce cu un bărbat care era mai mult străin decât prieten? În vreme ce ea venise aici doar să-i pozeze, acum se gândea cum să-i pozeze şi el ei, în vreme ce ea avea să…

— Te-ai răzgândit, Lady V? întrebă el.

— Nu, eu… eram doar uşor agitată, dar mi-a trecut.

Se lăsă pe spate, îşi ridică privirea…

Se săltă brusc.

— Oh, Dumnezeule mare, acolo e o oglindă!

El râse, un hohot adânc, plin, care o făcu să

zâmbească, încântată că avea puterea să nască acea reacţie, chiar dacă el râdea pe seama ei.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să te previn despre asta, spuse el.

— *De ce* e acolo?

— Unora le place să se privească în timp ce se... *împerechează.*

— Ah. Iniţial, plănuise să facă dragoste cu ochii bine închişi, dar, dacă ar proceda aşa, n-ar vedea frumuseţea corpului lui. Totuşi, nu voia să vadă efectiv actul împerecherii. Se gândi la ce ştia despre asta.

— Doamnele, vrei să spui. Doamnelor le place să vadă.

— Şi bărbaţilor în egală măsură.

— Se pare că ar fi destul de dificil, de vreme ce eşti deasupra.

— Nu sunt întotdeauna deasupra.

— Nu eşti?

— Nu. Câteodată sunt întins pe spate. Pe o parte. Sunt renumit pentru faptul că stau în picioare. Se prinse cu mâna lui mare de stâlpul patului. Câteodată îngenunchez. Sunt tot felul de poziţii.

— Le ştii pe toate?

— Mă îndoiesc. Dar ştiu multe. Pot să ţi le împărtăşesc şi ţie când vei fi pregătită.

Nu ştia dacă avea să fie vreodată pregătită pentru toate astea, dar era intrigată de posibilităţi. Îşi imaginase că aveau să fie împreună doar o dată, dar acum se gândea că nu părea să se sature niciodată de săruturile lui, aşa că poate existau la el şi alte lucruri de care nu s-ar sătura vreodată.

Brusc, fără să-şi dea seama că el se mişcase, se trezi în braţele lui.

— Ce faci?

— O să te pun acolo unde te vreau, înainte să-ţi pierzi curajul. De obicei, subiectele mele nu vorbesc atât de mult. E mai bine să continuăm cu asta. O să te ating, dar poţi să

mă opreşti dacă ceea ce-ţi fac te incomodează.

Pe când ocolea colţul patului, ea se simţi delicată, cum nu se simţise niciodată în toată viaţa. Moştenind trăsăturile tatălui ei, se considerase mereu lipsită de feminitate, aproape băieţoasă. Nu ajuta că îi plăcuse să se suie în copaci şi că-i imitase pe fraţii ei.

El o aşează cu blândeţe pe mijlocul saltelei, de parcă ar fi fost din sticlă. Cu mâinile pe umărul şi pe şoldul ei, o învârti uşor.

— Pe burtă, dar nu de tot. Întinde-ţi braţul stâng în sus! Poţi să-ţi pui capul pe el. Mâna dreaptă aici, lângă coaste, să te poţi sprijini pe ea.

Ea făcu întocmai. Apoi, aşa cum promisese, începu să-i aranjeze părul peste faţă, peste masca pe care ea ajunsese s-o urască. Dacă şi-o scotea? Dacă el îşi dădea seama cine era? Avea să mai vrea să se culce cu ea sau urma să fie alungat de perspectiva de a fi cu o femeie pe care n-o iubise niciodată vreun bărbat? Destul de surprinzător, dorea cu disperare ca el să fie cel care îi va lua virginitatea. În picioare, în genunchi, pe o parte, lângă ea, peste ea. Voia să fie prima lui virgină. Voia ca el să fie primul ei iubit. Chiar şi numai pentru o noapte, îl voia.

Prin perdeaua de păr, văzu cum el se duse înapoi la picioarele patului. O apucă de picioare şi, total ilogic, ea le simţi şi pe acestea delicate.

— Piciorul stâng întins, dreptul uşor îndoit de la genunchi. Ţinând-o de glezne, el îi dirija piciorul. Aşa. Perfect!

Un cuvânt ce nu îi fusese asociat până atunci. Îi plăcea.

— Acum, o să trag mătasea în sus, pentru că vreau ca în prim-plan să fie picioarele tale. Cea mai mare parte a ta va fi în umbră. Mă voi opri dacă îmi spui că te simţi incomod. Dar sper că eşti suficient de îndrăzneaţă pentru a mă lăsa să termin ce-am început. Va fi plăcut pentru amândoi.

Asta era o provocare, fără îndoială.

Ridică mătasea, iar mâinile lui rămăseseră în jurul picioarelor şi le mişca uşor peste pulpe, peste genunchi…

O lăsă puţin, doar cât să ridice materialul prins sub picioare. Apoi îşi continuă periplul în sus spre coapse, încet, încet, dându-i timp să protesteze. Doar că ea nu avea de gând. Era fata tatălui ei, un bărbat etichetat drept hoţ în tinereţe, care o învăţase să nu dea înapoi niciodată.

Mâinile lui Ashebury ajunseră să stea chiar sub rotunjimea posteriorului ei.

— Bravo, murmură el, cu admiraţie în glas. Curajoasă fată!

Bucuria care o cuprindea la gândul că-l mulţumea era mai curând derutantă. Să-l facă fericit era fericirea ei.

Aranja ţesătura, ridicând-o mai sus pe o parte.

— Ştii că ai un mic semn din naştere pe şold? Depuse un sărut respectuos acolo, ce îi arse carnea, îi marcă sufletul.

— Să nu mişti un muşchi, îi ceru el.

Apoi plecă, şi ea aproape că izbucni în plâns văzând că el se îndepărta.

Ashe avea o erecţie ca de piatră. Trupul lui nu reacţiona de obicei când aranja o femeie pentru pozat, pentru că era atât de concentrat asupra sarcinii sale, încât toată atenţia era direcţionată asupra găsirii celei mai bune poziţii pentru a revela frumuseţea trupului uman. Dar cu ea era altceva. Totul cu ea era diferit. Nu voise să se oprească la şoldul ei. Când descoperise micul semn din naştere, voise să continue cu explorarea, voise să descopere toate secretele ascunse ale corpului ei.

De abia putând să meargă, se plasă în spatele aparatului, se uită prin lentile. Splendoare, perfecţiune. Şi asta era neobişnuit. În mod normal, trebuia să reaşeze o femeie puţin, ici şi colo. Dar avusese la dispoziţie două zile pentru a visa la ea, pentru a se gândi pe îndelete la ceea ce ar face cu picioarele ei dacă ar avea vreodată şansa de a o fotografia. Tot ce avea de făcut acum era să potrivească lumina.

Aranjând fotolii şi măsuţe, mişcă lămpile mai în faţă, le mări luminozitatea şi zâmbi, devenind stăpânul umbrelor. Mergeau unde voia el.

Fusese de multe ori la un pas de a-şi verifica teoria în ceea ce privea identitatea ei, aproape că o numise domnişoara Dodger. Dar nu voia să o facă să se simtă stânjenită, nu voia să rateze ocazia asta. Nu voia s-o piardă.

Avea de gând să se culce cu ea. Poate că nu în seara asta, dar foarte curând. Nu ştia când devenise atât de sigur de asta, dar n-avea de gând să lase vreun alt bărbat s-o aibă. Nu aici, nicăieri altundeva, nu pentru prima dată. Cu îndrăzneala ei, cu dorinţa ei de a urmări neclintit ce voia, merita mai mult decât un bărbat care o voia doar ca să-şi potolească dorinţa. Deşi Ashe trebuia să recunoască faptul că o dorinţă mai mare decât simţise vreodată era un factor motivant pentru el. Voia ceea ce n-avea dreptul să aibă.

Ea era o contradicţie. O femeie suficient de îndrăzneaţă încât să vină aici pentru a se culca cu cineva, dar destul de rezervată pentru a insista asupra ascunderii identităţii, ca însuşi amantul ei să nu ştie cine era. Pentru că n-avea încredere că el nu avea să îi facă rău? O rănise cineva? Altul decât netotul care sperase ca urmaşii lui să nu semene cu ea? Dacă ea îi dezvăluia numele acestuia, ar putea să se asigure că bărbatul n-avea să aibă niciodată copii. Nu era înclinat spre violenţă, cu excepţia momentelor când supravieţuirea era în joc, dar ea îl făcuse să se comporte aşa cum nu-i stătea în caracter.

Totuşi, avea suficientă încredere în el să fie împreună, să-l lase s-o atingă. Exista un alt motiv pentru reticenţa ei de a-şi scoate masca. Era un mister pe care i-ar plăcea să-l dezlege. Încet, cu timpul, cu momente plăcute şi sărutări pasionale. Se simţea foc dincolo de reţinerea ei. El avea puterea de a dezlănţui focul.

Putea sta aici toată noaptea doar s-o privească întinsă acolo. Îşi dori să-i poată prinde toate nuanţele. Paloarea pielii, castaniul intens al părului. Felul în care umbrele o

mângâiau aşa cum el ar fi dorit s-o facă. Felul *în* care lumina o dezvăluia aşa cum merita să fie văzută.

Dar numai de către el. Nu voia ca altcineva s-o vadă aşa cum i se oferise lui şansa. Nu avea a împărtăşi niciodată cu vreun om contururile fine ale picioarelor ei, curba spatelui, înclinarea şoldului, semnul din naştere. Nimeni nu avea să o cunoască vreodată aşa cum o făcea el în această clipă.

Se îndepărtă de lângă aparat.

— Poţi să te relaxezi. E gata.

Ea se ridică într-un cot, şi el nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că asta era ocazia pentru o altă fotografie deosebită – numai dacă şi-ar scoate masca.

— N-am auzit nimic.

— E ultimul model. Tăcut ca o şoaptă, minţi el. Nu i-ar înţelege motivele pentru care n-o fotografia. Nu era sigur că le înţelegea nici măcar el însuşi.

Ea dădu să se ridice şi mai mult.

— Stai aşa, îi ceru el.

Ea îngheţă, şi nici măcar detestabila mască din mătase şi pene nu-i putu ascunde uimirea din ochi.

— N-am terminat cu tine încă, spuse el.

Minerva se strădui să rămână calmă atunci când unul din genunchii lui ateriză între pulpele ei. Apoi şi celălalt. Mâinile lui se aşezară de-o parte şi de alta a corpului ei; sprijinindu-se pe ele, aproape că n-o atingea pe când se strecura spre ea, până când ajunse cu faţa exact deasupra feţei ei. Asta era tot ce putea ea vedea. Maxilarul cu o umbră de barbă, intensitatea privirii, linia aspră a buzelor foarte uşor deschise. Nu-şi putea vedea reflexia în oglinda de deasupra, nu putea vedea deloc oglinda, Îl putea vedea doar pe el.

Doar pe el, care o făcea să simtă lucruri pe care credea că nu le-ar putea simţi. Doar pe el care o putea face să se simtă apreciată, în vreme ce îi dezvăluia ce ar fi putut avea dacă ar fi fost genul de femeie de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti. Să ştie cum ar fi fost dacă… să cunoască

doar învelişul fără conţinut... era mai bine decât să nu fi ştiut niciodată, mai bine decât nimic.

El îşi coborî gura peste a ei, stând suspendat, aşa încât tot ce simţea ea era o uşoară atingere a pieptului lui de sânii ei. Sfârcurile se umflară dureros, se împinseră în ţesătură. Voia să-l tragă peste ea. În schimb, îşi îngropă degetele în părul lui des şi negru pe când îi cădea pradă. Capitularea era o victorie mult prea dulce.

Să fie dorită astfel era mai ameţitor decât orice şi-ar fi putut imagina. Toate reţinerile ei în ceea ce privea venirea aici se risipiră. Nu mai era un străin. Ştia că mirosea a santal. Îi cunoştea asprimea maxilarului nebărbierit frecându-se de bărbia ei în orele de dinainte de miezul nopţii. Cunoştea sunetul adânc al hohotului său de râs, felul în care îi putea face pielea să se înfioare doar când îşi aţintea privirea asupra ei de la câţiva paşi distanţă. Ştia că aprecia frumuseţea şi că voia s-o imortalizeze. Când era cu el, ştia cum era să se bucure de întreaga atenţie a unui bărbat.

Îşi ridică gura de pe a ei.

— Scoate masca!

Cererea fu rostită într-o şoaptă tainică şi plină de promisiuni. Dar ea nu putea să rupă vraja.

— Nu.

El o sărută sub bărbie. Cum de putea să fie atât de sensibilă pielea acolo?

— În cazul ăsta, n-o să-ţi iau fecioria, dar o să-ţi dăruiesc plăcere, drept mulţumire că mi-ai pozat.

Depuse sărutări pe gât, apoi în jos, peste claviculă, apoi pe lângă mătasea ce acoperea sânii tari. Aruncându-i o privire senzuală pe sub pleoapele grele, ce o făcu să-şi strângă degetele de la picioare, zâmbi ca şi cum înţelegea pe deplin cât de uşor ar putea să-i dezlege misterul. Peste mătase, îi luă sfârcul întărit în gură, născându-i valuri de senzaţii de pură desfătare. Apoi prinse în dinţi micul vârf şi, cu cea mai blândă muşcătură, o făcu să-şi ridice şoldurile de pe pat spre el, căutând ridicătura tare ce i se vedea prin

pantaloni.

— Nu încă, insistă el. Nu încă!

Încet, provocator, alunecă în josul corpului ei, doar apăsând-o suficient pentru a o înnebuni, pentru a o avertiza că avea nevoie de mai mult, că descătuşarea depindea de ceva mai mult de atât. În cele din urmă, stând la picioarele patului, o apucă de şolduri şi o trase la marginea saltelei. Se lăsă în jos.

— Acum o să înveţi ce se întâmplă când sunt în genunchi.

Cu privirea într-a ei, îi puse picioarele pe umerii lui, îi ridică veşmântul de mătase până când îi dezgoli ceea ce ea ţinuse întotdeauna acoperit. Nici nu se gândi să obiecteze. Când un bărbat se uita la o femeie ca şi cum ar fi fost luna şi stelele de pe cer, cum ar putea aceasta să protesteze? Când ochii unui bărbat promiteau plăcere dincolo de cele mai sălbatice visuri ale ei…

Întorcându-şi capul, depuse o sărutare uşoară ca un fulg pe interiorul unei coapse, chiar deasupra genunchiului. Era atât de minunat, de desfrânat. Îşi îndreptă atenţia spre cealaltă coapsă, doar că puţin mai sus. De data asta, limba lui lăsă un mic cerc de salivă pe piele. O incredibilă senzaţie de uimire o străbătu, din sânii întăriţi până în degetele strânse ale picioarelor. El se mişca înainte şi înapoi ca şi cum ar urca o scară, luând-o cu el în paradis. Când ajunse sus, la încheietură, o fixă cu privirea lui arzătoare. Stătu aşa preţ de câteva secunde.

Apoi îşi coborî gura pe esenţa feminităţii ei. Ah, sfinte Dumnezeule! Uitându-se în sus la reflexia în oglindă, se văzu întinsă în faţa lui ca o pradă, capul lui brunet cuibărit între coapsele ei, degetele lui apăsând-o pe şolduri pe când lua şi dădea şi o făcu să se simtă cotropită de cea mai minunată şi mai intensă senzaţie. Totul era atât de depravat, de magnific.

Îşi răsuci limba muşcând-o cu dinţii de mugure aşa cum făcuse cu sfârcul. Căldura lui o ardea şi o fermeca în egală măsură. El sugea, muşca, lingea şi o apăsa atunci

când avea nevoie, acolo unde avea nevoie. Ca şi cum era una cu ea, ca şi cum putea să simtă ce simţea ea. Dar asta era imposibil. Nu ştia dacă cineva putea supravieţui după ce simţea aşa ceva.

Plăcerea îi cuprinse corpul atât de tare, încât crezu că avea să se sfărâme. Şi apoi se sfărâmă. Se împrăştie în fărâme de plăcere atât de intense, atât de sublime, încât se gândi că asta trebuia să fie moartea. Strigătele ei răsunară în jur, spatele i se arcui, corpul i se cutremură. Respirând greu, abia dacă îl văzu cum se aşază pe pat şi o ia în braţe, întorcând-o spre pieptul lui, ţinând-o strâns în vreme ce îşi revenea încet.

— Dacă vom continua aşa, spuse el după o vreme, va trebui să renunţi la pene. Mă gâdilă la nas.

Râzând uşor, ea se ridică şi îl văzu tolănit pe pat ca o uriaşă şi leneşă felină. Întinzându-se, îşi înfăşură şuviţe din părul ei mătăsos în jurul degetelor, le studie. Oare nuanţa de păr o dădea de gol? Nu era neobişnuită. Era doar păr.

— Vreau să-mi pozezi din nou.

— Acum?

Lăsându-i părul, se dădu jos din pat.

— Nu, în altă noapte.

Încheindu-se la cămaşă, pe când se îndepărta, se duse spre canapea. Acolo îşi puse vesta, îşi închise nasturii. Îşi legă lavaliera în jurul gâtului şi începu să îi facă un nod complicat.

Alunecând din pat, ea se duse spre ei. Îi dădu mâinile la o parte.

— O să-l fac eu.

— O femeie neatinsă, pricepută să lege lavaliera unui bărbat?

— Nu sunt sigură dacă mai intru în categoria celor neatinse, spuse ea, descoperind că îi era greu să se concentreze când el era aproape şi mirosul lui o copleşea. Dar am un frate pe care mereu trebuie să-l ajut.

— Câţi fraţi ai?

Fără a se gândi la urmări, îi vorbise unui bărbat cu

care se simţea incredibil de confortabil. Acest gând era primejdios. Trebuia să fie atentă să nu-i ofere prea multe indicii referitoare la identitatea ei. Reputaţia ei şi cea a familiei ei ar putea fi compromise.

— Doar unul demn de a fi menţionat acum.

Punându-i mâna pe obraz, îi ridică faţa.

— Îmi vei încredinţa trupul tău, dar nu şi identitatea.

— Am îndrăznit să vin aici pentru că am crezut că ar putea rămâne secretă.

— Nimic în lumea asta nu rămâne secret o veşnicie.

Pieptul i se strânse la gândul că familia ei ar fi atât de dezamăgită dacă ar afla vreodată că venise aici. Cât de umilită ar fi de recunoaşterea publică a deznădejdii ei. Era sora vitregă a unui duce. Pentru nimic în lume nu avea să-l facă de ruşine.

— Identitatea mea trebuie să rămână, afirmă ea cu hotărâre, atingând cu degetele nodul de la gâtul lui, insistând.

— Te vreau… cu disperare. Dar vreau să te văd toată. Întorcându-se, îşi înşfăcă redingota, se îmbrăcă cu ea. Mâine-seară mă vei găsi aici dacă ai vreun interes să duci mai departe lucrurile. Dar trebuie să-ţi scoţi masca.

— Eu nu…

El o apăsă pe buze cu degetul.

— Nu-mi da un răspuns acum. Gândeşte-te peste noapte! Apoi, mâine-seară, la miezul nopţii, în prezenţa sau în absenţa ta, îmi voi avea răspunsul.

Avea tot restul nopţii pentru a se gândi la asta, pentru a visa la asta.

— Ei bine, atunci o să vedem.

— Aşa să fie! O să-mi pun vizitiul să te ducă acasă.

El ştia că nu avea să fie dusă acasă la ea, dar ea nu putea să-i destăinuia că era supărată pe el fiindcă Minerva era cea pe care el pretinsese că o văzuse la Dragons în seara aceea, şi nu Lady V. Doamne.

Dumnezeule, urma să fie o provocare să facă o distincţie între ele. Dar, după seara asta, se gândi că

merita.

*

Ashe rămase pe stradă şi se uită cum trăsura o ducea spre Twin Dragons. Se gândi să ia o birjă şi să ajungă acolo imediat după ea. Data trecută fusese îmbrăcată în verde. Avea să descopere rochia şi femeia înăuntru. Dacă era domnişoara Dodger, îşi afla răspunsul. Dacă nu era ea, avea să afle cine anume era. În ambele cazuri, şi-ar putea prelungi timpul petrecut împreună. Îl intriga. Voia ca ea să revină aici, pentru a termina ce începuseră.

Oare l-ar urî dacă ar descoperi adevărul despre ea? Era o posibilitate. Aşadar, rămase locului, neclintit.

Capitolul 10

A doua zi, dimineaţa târziu, Ashe stătea la masa de mic dejun citind *Times,* când intră Edward, arătând dezastruos, deşi era îmbrăcat cum se cuvenea. Avea ochii înfundaţi în orbite şi era cenuşiu la faţă.

— Am nevoie de cafea neagră, mormăi el pe când se prăbuşea într-un fotoliu.

Un lacheu se apropie cu o cafetieră de argint în mână şi umplu ceaşca din faţa lui Edward.

— Adu-mi nişte pâine prăjită, porunci Edward înainte de a se uita la Ashe. Doar atât pot mânca în dimineaţa asta.

— Ai băut prea mult azi-noapte? întrebă Ashe.

Edward duse ceaşca la gură, inhală mireasma intensă, sorbi.

— Printre altele. Deci cine era lebăda albă?

Ashe deveni atent.

— Poftim?

— Am ajuns la Nightingale chiar atunci când aproape trăgeai după tine o doamnă pe scări. Mătase albă, mască

albă. Păreai foarte posesiv cu ea. Sau erai doar obsedat?

La dracu'! În graba de a fi cu ea, aproape că uitase că alţi bărbaţi priveau, alţi bărbaţi care poate voiau să aibă o şansă cu ea. N-ar forţa-o, dar ar încerca s-o ispitească.

— Crezi sau nu, habar n-am cine e.

Bănuia, dar nu putea afirma sigur. Şi, în ambele cazuri, ea voia ca nimeni să nu ştie, şi el avea de gând să-i respecte dorinţa.

— Asta nu-ţi stă în caracter. De obicei, poţi să le convingi, cu şarmul tău, să-şi dea jos masca.

Când erau mai tineri, se lăudau adesea cu femeile cucerite, dar acum Ashe n-avea nevoie s-o facă. Îşi avea propriile secrete când venea vorba despre Nightingale.

— Doamna nu este prima care să nu dorească a-şi dezvălui identitatea.

— Nu-i prea corect din partea lor totuşi când adoptă poziţia asta. Vreau să ştiu cu a cui nevastă mă culc.

— După cum prea bine ştii, şi am mai discutat chestiunea asta, nu toate femeile de acolo sunt măritate.

Edward îşi ridică privirea, cu un evident interes.

— Lebăda ta nu e?

— Nu ştiu.

— Văduvă sau fată bătrână?

— Repet, nu ştiu.

— Sălbatică la pat sau doar stă întinsă acolo?

Sălbatică. Dezlănţuită. Cât îşi mai dorise să se afunde în ea când fusese prinsă în chinurile extazului, imaginându-şi cum muşchii ei s-ar undui în jurul lui, storcându-l de puteri.

— Nu-i treaba ta.

— Măi, măi, ce protector eşti! Pare ciudat să-ţi pese, dacă nu ştii cine este.

— Femeile se duc acolo aşteptându-se ca bărbaţii să-şi ţină gura. Eu doar respect o regulă nescrisă.

— E aventuroasă?

— Nu discut despre ea când suntem împreună.

— Poate că ai dat greş. Poate nu ţi s-a sculat.

Îi trebuise mai bine de o jumătate de oră să se calmeze după ce ea plecase.

— De ce eşti interesat?

— Mă întrebam dacă s-o mai urmăresc, poate să încerc s-o iau şi eu la o partidă.

Ashe simţi cum ziarul i se mototoleşte în mâini.

— Dacă te apropii de ea la mai puţin de un metru, te fac una cu pământul.

Edward ridică dintr-o sprânceană.

— Pare într-adevăr specială. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată atât de posesiv.

Nu mai fusese aşa niciodată. Nu ştia de ce era acum. Poate pentru că încă n-o cunoscuse pe deplin, încă n-o călărise, nu fusese încă învăluit de căldura ei feminină. Scuturându-şi ziarul, Ashe încercă să abată discuţia de la Lady V.

— Renunţ să stau cu chirie aici.

— Ce? Stai aşa! Din ce motiv?

— E ridicol să cheltuiesc bani pe casa asta când reşedinţa părinţilor mei stă nefolosită. Era ultimul loc unde-i văzuse pe părinţii lui. Mersese acolo doar o dată de când devenise major. Pereţii încă răsunau de ţipetele lui. Dar nu-şi mai putea permite să abuzeze şi să cheltuiască excesiv. O să mă mut în următoarele câteva zile. Dacă vrei să preiei tu contractul de închiriere, eşti bine-venit să cumperi orice din mobila pe care o am aici. Nu-şi folosise înţelept fondurile atunci când hotărâse să mobileze o a doua locuinţă, dar avusese speranţe mari că investiţiile lui aveau să tripleze sumele iniţiale.

— Fratele meu îmi pune la dispoziţie o rentă generoasă, dar nu chiar *atât* de generoasă. Şi diabolica lui soţie îl bate la cap să strângă băierile pungii. Totuşi, aş putea să mă bag la o închiriere. Se uită primprejur. E un loc destul de frumuşel. Aş putea să aranjez să cumpăr mobila în timp?

Ashe îşi îndreptă atenţia spre articolul pe care-l citea.

— De ce nu te decizi ce mobilier ai vrea cu adevărat,

şi o să vând restul?

— Totul e în regulă?

— Cum nu se poate mai bine.

— Ashe!

El îşi lăsă ziarul jos ca să vadă cum Edward se uita la el cu o privire serioasă. Cu toate aventurile, ciorovăielile bine intenţionate şi vremurile grozave petrecute împreună, fuseseră ca o familie din clipa în care fuseseră lăsaţi la moşia marchizului de Marsden. Chiar dacă era extrem de dificil şi înfiorător să admită, se strădui să răspundă:

— Se prea poate s-o fi încurcat cu banii.

— Vorbeşte cu Grey sau chiar şi cu Locke. Au o grămadă de bani. Sunt sigur că o să găsească ei cum să te ajute.

— N-am de gând să iau bani de la ei.

— Un împrumut. Îl poţi înapoia când îţi convine.

— Nimic nu strică o prietenie mai mult decât să împrumuţi bani. În plus, am intrat în asta fără vreun ajutor din partea lor. Pot să ies şi singur.

— Cum ai de gând să faci asta?

— O să mă însor.

*

Minerva ajunse la Grace acasă imediat după micul dejun. După ce-l salută pe fratele ei vitreg, o rugă pe Grace să meargă cu ea în grădină la o plimbare. Lovingdon doar îi zâmbi.

— Voi, doamnele, şi secretele voastre.

Apoi îşi îndreptă atenţia spre hârtiile care se adunaseră pe biroul lui.

Aşteptând până când se apropiară de trandafiri, Minerva se confesă pe o voce joasă:

— Se prea poate să fi făcut ceva nebunesc.

— Ah, Doamne, Dumnezeule! Luând-o de braţ, Grace o trase în spatele unui spalier şi o studie de parcă orice ar fi făcut îi stătea scris pe frunte. Spune-mi!

Minerva trase adânc aer în piept.

— L-am lăsat pe Ashebury să-mi fotografieze gleznele descoperite.

— Ţi-ai dezvelit gleznele pentru el? întrebă Grace, cu îndoială în glas, de parcă n-ar fi auzit bine.

Minerva încuviinţă din cap.

— Şi poate şi pulpele.

Grace făcu ochii mari.

— Nu eşti sigură?

— Fireşte că sunt sigură. Aşadar, da, cu siguranţă pulpele. Se strâmbă. Coapsele. Chiar şi o parte din fund.

— Minerva, ai înnebunit? şopti cu asprime Grace. I-ai permis să fotografieze chestiile astea? Cum de s-a ajuns la aşa ceva?

— M-am dus din nou aseară la Nightingale.

Grace îi aruncă o privire tăioasă.

— Deci el era, în acea primă noapte.

Minerva oftă.

— El era. Şi îi place… Scutură din cap. Nu trebuie să vorbesc despre ce se întâmplă acolo.

— Ştii doar că secretele tale sunt în siguranţă cu mine.

— Da, dar astea sunt ale lui.

Grace se uită înspre cer, înspre copaci, în încercarea de a se calma.

— Şi pe astea o să le păstrez.

Poate că el n-avea s-o ierte niciodată dacă afla că spusese cuiva. Pe de altă parte, nu fusese prima pe care o luase în acea cameră, aşa că ştiau şi alte doamne. Avea încredere oarbă în Grace când venea vorba despre secretele ei.

— Îi place să facă fotografii ale doamnelor care merg cu el în dormitor.

Grace deschise gura. O închise iute. Se încruntă.

— Asta pare obscen şi scandalos.

— Şi eu am crezut aşa în prima noapte. Atunci n-am acceptat, dar după ce i-am văzut fotografiile din Africa… nu

am mai putut să îmi iau gândul de ia ele. Nu erau la fel cu pozele pe care le-am făcut când eram copii şi pur şi simplu stăteam puţin locului. Aseară… Ah, Grace, a fost atât de atent, atât de respectuos. Am putut vedea în ochii lui, în concentrarea de pe faţă, că asta era atât de important pentru el. Şi m-a asigurat că eram etalată estetic.

— Etalată estetic? Nu sunt sigură că e foarte reconfortant, la fel cum nu pricep cum cineva care e dezbrăcat poate fi etalat estetic.

— Era întuneric, aşa întuneric încât m-am simţit… aproape acoperită. Dacă cineva ar vedea fotografia, n-ar şti că sunt eu.

— Eşti sigură?

— Aveam mască. Deşi am un mic semn din naştere, La vremea aceea nici nu m-am gândit, dar acum – cred că n-o va arăta nimănui.

— Cine ştie de semnul ăsta?

— Mama, cu siguranţă. Probabil şi tata. Există o foarte mică şansă ca fraţii mei să ştie, dar e puţin probabil. Ştiu că făceam baie împreună atunci când eram copii, dar ei n-ar fi băgat de seamă. Cu siguranţă.

— Chiar şi aşa… Unde plănuieşte să expună chestiile astea?

— Nu plănuieşte. Sunt doar pentru el. Nu asta e grija mea.

Grace o luă de mâini şi i le strânse să o liniştească.

— Atunci care este?

— Cred că bănuieşte că aş putea fi Lady V.

Grace clipi şi se încruntă.

— Cine e Lady V?

Hohotul de râs al Minervei răsună în jur.

— Hmm, asta aş fi eu. A trebuit să-i spun un nume în acea primă noapte, aşa că m-am gândit la Lady Virgina.

Grace zâmbi.

— Lady Virgina? Serios? Minerva, eşti grozav de îndrăzneaţă!

— Nu chiar atât de îndrăzneaţă. Încă sunt virgină. Îşi

împleti degetele, le strânse. S-a oferit să mă dezvirgineze în seara asta.

Zâmbetul lui Grace dispăru şi în ochi i se oglindi preocuparea.

— Ai de gând s-o faci?

— El ştie ce face. Cred că ar fi un amant desăvârşit. Dar nu-mi prea place să afle că sunt eu. E intrigat de misterul meu. Ar fi dezamăgit.

— Dar dacă bănuieşte… Sincer, Minerva, nu poţi crede că o să ţii aşa ceva secret. Masca ta e destul de mică.

— De fapt, e destul de mare, lasă foarte puţin la vedere.

— Dar o să vadă… Grace îşi privi degetele de la picioare, ridică privirea spre ochii ei. Totul.

— Nu se poate face dragoste pe întuneric?

— Păi, da, cred că da. Dar nu vrei să-l vezi? Îşi apăsă mâna pe gură. Ce vorbesc eu aici? Nu vreau să te încurajez. Îmi doresc să nu-ţi fi dat niciodată adresa.

— Oricum, de unde o ai?

— De la fratele meu. Sunt destul de sigură că Rexton se întâlneşte acolo cu amanta lui.

— N-aş putea să spun.

Grace făcu o grimasă de nemulţumire.

— Toate secretele astea. Nu cred că o să iasă ceva bun din asta.

— O să mă mai iubeşti dacă o să merg până la capăt cu asta?

— Fireşte, dar, dacă el bănuieşte, de ce să nu-i confirmi identitatea ta şi să vezi cum merg lucrurile?

— Nu mă aştept să înţelegi ce lovituri încasează stima de sine după şase ani în care le-am privit pe altele cum se îndrăgostesc sau încheie mariaje bune, ce nu sunt bazate numai pe zestrea lor. Vreau un bărbat care să se uite la mine la fel cum o priveşte tata pe mama, la fel cum Lovingdon se uită la tine, la şi cum nimeni pe lume nu-i mai important, mai preţios. Fratele meu şi-ar da viaţa pentru tine.

— Aproape că a făcut-o. Dar, în final, a trăit pentru mine, şi asta-i cu mult mai bine, Minerva. Îţi place de Ashebury?

— Foarte mult.

— Nu te-am considerat niciodată o mimoză pudică. Dacă-l vrei, pune mâna pe el. Zâmbi vesel. Aşa m-am ales eu cu Lovingdon. Eu aş paria pe tine.

— Eu n-aş paria prea mult. Sorţii îmi sunt potrivnici. El ar putea avea pe oricine. Dar cel puţin ştiu că-i plac picioarele mele.

*

Ashe stătea în capul scărilor uitându-se la uşa de mahon aflată la intrarea în reşedinţa părinţilor săi era caraghios să se gândească aşa la ea. Nimeni nu îi mai trecuse pragul de douăzeci de ani.

Cu un oftat, descuie uşa, lăsă jos zăvorul şi împinse cu putere lemnul. Balamalele scârţâiră şi gemură în timp ce prin deschizătura din ce în ce mai mare a uşii se văzu intrarea. Păşind dincolo de prag, Ashe închise uşa în urma lui, izolându-se de lume cu amintirile sale.

Fire de praf dansau în lumina blândă ce se furişa prin ferestrele cu menouri, de ambele părţi ale uşii. Aerul era greu, mirosind a mucegai. Liniştea era densă – o casă abandonată, neiubită, nedorită.

Fusese mândria mamei, un simbol al bogăţiei şi al poziţiei tatălui. Chiar şi la opt ani, Ashe înţelesese ce exprima această clădire. Acum, fiecare mobilă era învelită în alb, conferindu-i o aparenţă fantomatică.

Paşii îi răsunau pe marmura neagră pe când se apropia de scări. Ca şi cum avea nevoie de un sprijin, când se opri, se ţinu de stâlpul scării şi se uită la a şasea treaptă, cea pe care stătuse atunci când îşi văzuse pentru ultima oară părinţii, cea de pe care ţipase că îi ura şi că spera să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Durerea amintirii îl înţepă în capul pieptului. Îşi

imaginã cã încã putea sã audã cuvintele pline de urã rãsunând la intrare, lovindu-se de pereţi şi de tavanul pictat. Doar ele îi urmaserã pe pãrinţii lui afarã, înconjurându-i. În ochii albaştri ai mamei se putea vedea tristeţea când se uitase înapoi peste umãr, înainte ca tatãl lui s-o conducã afarã. Ce gândise mama despre el în acele momente? Probabil ceea ce gândea el însuşi despre el acum.

„Moştenitor rãsfãţat, puşti rãzgâiat, copil detestabil”.

Acestea fuseserã, cu siguranţã, cuvintele dãdacei lui, pe când îl trãgea înapoi spre camera copiilor.

Ar trebui sã vândã casã, totul din ea. Doar cã aceastã atitudine echivala cu a se da bãtut. Acum era bãrbat, destul de puternic sã înfrunte trecutul, sã se descurce cu el, sã meargã mai departe. Acest loc reprezenta o parte din moştenirea lui, din trecutul lui.

Ar trebui sã fie recunoscãtor cã tot ce refuzase sã-şi aminteascã se întâmplase aici şi nu la reşedinţa strãmoşeascã. Deşi pãrea ciudat acum sã se gândeascã la ei fiind în Londra în noiembrie. Pufnetul lui batjocoritor tulburã liniştea. Ce mai conta dupã atâţia ani?

Nu conta. Cu pasul mare şi iute, ca şi cum astfel ar putea scãpa de demonii amintirilor şi ai regretelor, se duse înspre salon şi fu întâmpinat de cearşafuri albe acoperite de un strat fin de praf. Aici, dupã-amiezile era adus în faţa mamei sale, ca sã-i poatã povesti cum îşi petrecuse ziua. Ce fãcuse în parc, la lecţiile de cãlãrie sau ce avea de învãţat. Încã putea auzi declaraţia profesorului cã nu era un copil isteţ, putea vedea dezamãgirea din ochii mamei sale. Dar era suficient de isteţ sã ştie cã cifrele nu se purtau frumos. Când încerca sã explice cum îl pãcãleau, ea îşi îndrepta atenţia spre pãsãrile ce zburau pe lângã fereastrã. Aşa cã se învãţase sã-şi ţinã gura, pentru a n-o mai dezamãgi, pentru a nu-i pierde iubirea.

Acum ar fi crunt dezamãgitã de el, de nepriceperea lui de a supraveghea cum se cuvenea ceea ce îi fusese dat spre pãstrare. La fel ar fi şi tatãl lui. Când venea vorba

despre fostul duce, îşi amintea cel mai bine rigiditatea lui, felul în care putea merge fără a-şi mişca vreo parte a corpului, felul în care ridica dintr-o sprânceană dezaprobator. Ashe se temea întotdeauna când sprânceana se ducea în sus. De obicei, era urmată de cuvintele; „Găseşte-mi o nuia”.

Îşi amintea muşcătura ei pe spatele dezgolit şi pe coapse. Totuşi, cu toată răceala şi rigiditatea părinţilor lui, se simţise pierdut când primise vestea morţii lor. Ţipase, plânsese şi promisese să fie cuminte, numai să vină înapoi.

Dar cea mai bună comportare din lume nu putuse repara răul produs.

Oricât de mult se împotrivi, mintea îi zbură spre ultima dată când fusese în această cameră, priveghind sicriul părinţilor lui. Din ei rămăsese atât de puţin, încât fuseseră puşi în acelaşi sicriu. Sau cel puţin aşa i se spusese, Stătuse calm şi tăcut în vreme ce rudele îndoliate le aduceau un ultim omagiu. Prea mic, prea amorţit să înţeleagă cu adevărat tot ce se întâmplase, toate consecinţele, rămăsese orfan, singur pe lume, fără familie. Cei care se recomandaseră drept rude îi erau necunoscuţi Nu îl mai văzuse pe niciunul după înmormântare. Nimeni nu venise să vadă dacă se îngrijea cineva de el. Nimeni nu-i trimisese vreo scrisoare, să vadă cum se descurca. Nimeni nu întrebase despre sănătatea, siguranţa, bunăstarea lui. Nimănui nu-i păsase.

Gândurile posomorâte ameninţau să-l mistuie. Asta era motivul pentru care nu locuise aici. Nu era un loc al amintirilor fericite. Da, ar trebui să-l vândă.

Dar ştia că nu avea să o facă.

*

Era o zi minunată pentru o plimbare prin parc. Minerva era recunoscătoare că, atunci când Lord John Simpson, fratele ducelui de Kittingham, venise s-o viziteze, sugerase să meargă la plimbare. Era un fel mai plăcut de a

petrece timpul decât să stea în salon, unde mintea îi era bombardată de îndoieli. Încă nu hotărâse ce să facă în legătură cu întâlnirea cu Ashebury din seara aceea. Dacă n-ar fi fost atrasă de el, n-ar fi avut nicio decizie de luat, dar, după seara trecută, aflase că voia să cunoască tot ce avea el de oferit. Deşi el avea bănuieli în ce priveşte identitatea ei, nu ştia cu certitudine. Ei îi plăcea acest mister.

— … înţelegeţi.

Se uită spre partenerul ei de plimbare care făcuse nouăsprezece ani. Era blond şi înalt, cu favoriţii ceva mai mult decât un puf de piersică.

— Îmi pare rău! Ce ai spus?

El îi aruncă un zâmbet indulgent.

— Eu şi fratele meu nu ne-am împăcat niciodată prea bine. E egoist, răuvoitor. Mai degrabă josnic, dacă e să fiu sincer, O să-mi taie alocaţia când ajung la majorat, ceea ce îmi provoacă mari bătăi de cap.

— Înţeleg care ar fi necazul. Dar e destul de acceptabil pentru al doilea fiu să intre în rândul clerului.

El se strâmbă.

— Problema cu clerul e că trebuie să te interesezi mereu de necazurile oamenilor.

— Dar sunt sigură că oferă multe satisfacţii să aduci alinare.

El scutură din cap.

— Nu e printre preferinţele mele.

— Poate că ai putea să te alături unui regiment.

— Îngrozitor de multă munca, marşuri, să primeşti ordine.

— E mai bine decât să fii silit să trăieşti pe străzi.

El se opri şi se uită la ea.

— Speram că-mi veţi face onoarea de a vă mărita cu mine.

Ea îşi stăpâni un hohot de râs.

— Sunt cu mult mai în vârstă decât tine.

— Ştiu asta, dar v-ar da ocazia să nu mai fiţi fată bătrână.

— N-am efectiv nicio problemă să fiu fată bătrână. La drept vorbind, îmi şi place independenţa pe care mi-o oferă.

Ochii lui se luminară.

— Nu v-aş răpi asta. Ar fi o căsătorie pur formală. Fiind al doilea fiu, nu trebuie să asigur un moştenitor. Aşa încât nu veţi avea îndatoriri de soţie.

— Nici acum n-am.

— Dar acum toată Londra ştie că n-aveţi. Când vom fi căsătoriţi, va fi micul nostru secret.

Ofertele pe care le primea deveniseră din ce în ce mai ridicole. Trebuia să publice un anunţ în ziarul *Times* în care să spună că nu era interesată să îşi găsească un soţ.

— Dumneata câştigi zestrea mea. Eu nu câştig nimic.

— Nu veţi fi fată bătrână. Veţi fi *doamna mea.* Şi veţi avea protecţia mea.

— Am şi acum protecţie.

— Tatăl dumneavoastră nu va trăi veşnic.

— În absenţa lui, am fraţi care se vor implica. În plus, am un croşeu de stânga puternic.

El clipi.

— V-aţi angaja în bătăi cu pumnii dumneavoastră înşivă?

— Dacă e nevoie, da.

Cu un oftat, el ridică din umeri.

— Nu există nimic ce v-aş putea oferi astfel încât o căsătorie cu mine să pară atractivă?

— Dragoste.

El părea categoric învins.

— Iubesc o altă fată.

— Însoară-te cu ea!

— Zestrea ei e o bătaie de joc. Aveam de gând s-o folosesc pe a dumneavoastră pentru a-i oferi ei tot ce eu nu pot.

— Cred că ar trebui să ne oprim din discuţie acum, înainte de a-ţi face cunoştinţă cu pumnul meu stâng.

El îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Am dat-o în bară.

Arăta atât de tânăr, şi ea se simţi deodată tare bătrână.

— Gândeşte-te la armată, milord! O să-ţi dea tărie de caracter.

Răsucindu-se pe călcâie, purcese pe lungul drum spre casă.

Trecură câteva minute până când el o ajunse din urmă.

— N-o să spuneţi nimănui despre oferta mea, nu-i aşa?

— Absolut nimănui.

— Vă mulţumesc, domnişoară Dodger. Merseră în tăcere pentru un timp, înainte ca el să spună: Şi dacă n-o să pot izbândi de unul singur?

— Am încredere în tine, milord. Nu va fi uşor, dar, dacă o iubeşti cu adevărat pe fata aceea, vei găsi o cale. Una care să nu implice zestrea altcuiva.

Pe când mergeau spre casă, ea se întrebă cum de viaţa ei ajunsese în acest punct. Seara trecută n-avusese nicio dezamăgire. Simţise doar bucurie şi plăcere.

Mai voia încă o noapte cu Ashebury – în condiţiile ei.

*

— Aţi sunat, Excelenţă?

Stand lângă fereastra bibliotecii şi sorbind din scotch, Ashe privea cum amurgul se insinua peste grădini. O să-i lipsească liniştea, dar n-avea să ducă lipsa amintirilor peste care dădea la fiecare colţ. Timp de ore întregi, colindase pe holurile cunoscute ale tinereţii lui, amintindu-şi câteva ocazii ce meritau să fie păstrate în memorie. Cum îl stropea mama lui cu parfumul ei, gâdilându-l până când începea să râdă şi o ruga să înceteze. Cum tatăl lui lega o aţă în jurul primului dinte de lapte, prinzând un capăt de mânerul unei uşi, apoi închizând-o brusc şi scoţând astfel şi dintele. Cum îl bătuse pe Ashe pe umăr. „Ce băiat cuminte! O să fii un bun duce”.

Şi cum Ashe nu-i mai spusese niciodată tatălui când i se mişcase un dinte. Nemaiavând o altă ocazie să-i spună.

— Ne mutăm la reşedinţa Ashebury. Pune servitorii să se pregătească pentru sosirea noastră. Aş vrea să terminăm cu mutatul într-o săptămână.

— Prea bine, sir. Va trebui să angajăm personal suplimentar.

Pentru că reşedinţa Ashebury era de două ori cât casa asta.

— Pentru moment, va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

— Cum doriţi.

Nu era cum dorea el. Ca să spunem adevărul, avea să fie nevoit să mai concedieze din personal. Dar nu se putuse hotărî să-i dea afară când singura lor vină era că aveau un stăpân ce trecea printr-o criză financiară.

— Mai doriţi altceva, Excelenţă?

— Nu, asta-i tot pentru moment, Wilson.

— Prea bine, sir.

Wilson plecă la fel de calm precum intrase.

Ashe îşi puse pumnul pe fereastră şi îşi sprijini fruntea de el. Nu voia să retrăiască amintirile ce îl copleşiseră în acea zi, dar se simţea ca prins într-un butoi ce se rostogolea în josul dealului. Pentru prima dată în acea zi, zâmbi. La Havisham, odată se băgaseră pe rând într-un butoi şi se rostogoliseră de colo-colo, aşa că era familiarizat cu senzaţia. Se mândrea că fusese singurul care nu-şi dăduse afară micul dejun.

Gândul la mândrie îl conduse la fotografiile lui, ce îi aduceau mare satisfacţie. După acest gând, urmă o imagine a lui Lady V. stând culcată pe pat, cu picioarele dezvelite, aşteptându-l să i le desfacă, să se cufunde între ele.

Avea nevoie de ea în seara asta. Spera cu disperare că urma să fie acolo.

Capitolul 11

Întârziase trei minute, o sută optzeci de secunde peste ultimul gong ce anunţase ora vrăjitoarelor, şi deja găsise o înlocuitoare pentru ea. Cu inima protestând şi cu o amară dezamăgire ce-şi făcea loc în piept, stătea încremenită în uşa ce dădea în salonul clubului Nightingale şi îl privea pe Ashebury în timp ce dădea din cap şi îi zâmbea unei femei care purta o mască de un intens purpuriu şi o rochie elegantă de seară. Nici nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce infama femeie nu era îmbrăcată în ţinuta simplă a oricărei alte femei din încăpere.

În schimb, era mai preocupată să-şi dea seama de ce crezuse că însemna ceva pentru el, de ce dăduse curs invitaţiei lui, atrasă de plăcerea pe care i-o oferise, de excepţia pe care el pretinsese că o făcea în ceea ce o privea pe ea. Minciuni ieşite din gura aceea senzuală înşelătoare ca a fiecărui bărbat care se obosise vreodată să-i acorde atenţie. Ochii care nu se văd se uită. Ai ei. Ai lui Lady V.

Se dojeni cu asprime. Crezuse oare cu adevărat că o femeie care venea într-un astfel de loc avea să fie adorată şi avea să obţină afecţiunea unui bărbat pentru mai mult decât timpul necesar pentru a se culca cu ea?

Apoi el se îndreptă spre ea zâmbind tot mai larg, şi ei îi trecu prin minte că zâmbetul nu fusese nicio clipă adresat femeii în purpuriu. Că îi fusese adresat ei din secunda în care intrase pe uşă şi o văzuse.

Întârziase trei minute. Nu trecu un minut, că el şi ajunse lângă ea.

— Se pare că nu vrei o parteneră în seara asta, spuse ea, urând tonul vulgar, străduindu-se să nu îşi trădeze iritarea şi dezamăgirea, scuturându-se de mâna mare şi caldă cu care el o luase pe după umeri, oferindu-i atingerea pe care ea plănuise s-o accepte cu toată fiinţa ei.

Zâmbetul lui se stinse încet, şi el îşi aţinti ochii în ochii

ei, nelăsând-o să-şi ferească privirea.

— Lady Eliza e patroana. Mă asigura că totul e aşa cum am cerut.

— Ce ai cerut?

El îşi trecu mâna pe braţul ei, o luă de mână şi îi ridică degetele la buze. Ea simţea căldura răsuflării lui, moliciunea buzelor.

— Vrei să stric surpriza pe care am plănuit-o pentru tine?

Tensiunea din piept se desfăcu pe dată, ca un trandafir ce înflorea la primele raze de lumină.

— Şi dacă nu veneam?

— Aş fi fost un bărbat distrus.

Ea strâmbă din gură.

— Mă îndoiesc.

— Ei bine, poate că nu distrus, dar foarte dezamăgit. Să mergem sus?

Sosise clipa. În vreme ce nervii amenințau s-o ia razna, ea trase adânc aer în piept să se calmeze. Nu avea să dea înapoi, nu putea. Hotărâse să vină aici, să se întâlnească cu el în seara asta, pentru că voise să fie în braţele lui. El era cel după care tânjise, cel pe care îl dorea pentru a o conduce mai departe pe tărâmul plăcerii. Avea încredere în el. Ar fi putut să profite mai înainte, s-o preseze, să fie mânios când ea se răzgândise. Dar se arătase mereu răbdător, înţelegător, blând – chiar dacă-i spusese că îi plăcea stilul brutal şi dur. Sărutul de lângă uşă fusese, fără îndoială, o mostră.

Atunci n-o înspăimântase; gândul la asta n-o înspăimânta nici acum. Voia să fie cu el. Pentru această seară, se delecta cu fantezia că el tânjea să fie cu ea.

Încuviinţă din cap. Ţinând-o uşor, o întoarse spre scări, apoi o trase mai aproape de el pe când urcau. Când ajunseră sus, o însoţi de-a lungul unui alt hol, la capătul căruia erau alte scări. O conduse în sus. Sus nu era decât o uşă.

Ea tremura de nerăbdare în vreme ce el descuie uşa

şi o deschise brusc. De data asta, după ce ea trecu pragul, nu fu surprinsă auzind cum uşa se trânteşte în spatele ei şi se trezi lipită de ea, cu mâinile ridicate deasupra capului, gura lui devorând-o flămând şi lacom pe a ei. De data asta ea îl primi fără ezitare, fără rezerve.

— Ai întârziat, mormăi el.

Ea râse.

— Doar trei minute.

Aproape că nu voise să vină. Urcase în trăsură, coborâse. Urcase din nou. Apoi îl pusese pe vizitiu s-o lase la câteva străzi distanţă de club, îl trimisese acasă şi îl rugase să nu-i spună nimic tatălui ei. Dar de ce ar face-o? Nu ştia unde se ducea ea de fapt sau buclucul în care se băga.

— Fiecare dintre ele a fost o eternitate de agonie, scrâşni Ashebury.

Bucuria din ea spori atunci când el începu din nou s-o sărute. O voia, tânjea după ea, o dorea. O făcea să se simtă frumoasă şi elegantă. O făcea să se simtă ca şi cum conta pentru el.

— Scoate-ţi masca, ceru el, cu gura fierbinte pe gâtul ei.

— Nu. Seara asta era pentru fantezie, pentru visurile unei fete obişnuite care nu cunoscuse niciodată focul pasiunii, care nu simţise niciodată cum era să fie dorită. Care crezuse că era destinată unei căsătorii lipsite de sentimente, până când hotărâse că mai degrabă îşi purta cu mândrie statutul de fată bătrână decât să se supună unui bărbat care n-o iubea.

Lăsându-se uşor pe spate, el o privi în ochi prin micile fante ale măştii, îşi încleştă mâinile pe gâtul ei şi îşi plimbă degetul mare pe bărbia ei.

— După câte am împărtăşit până acum, de ce nu te dezvălui în faţa mea?

— Pentru că va schimba totul.

— Schimbarea ar putea fi în bine.

— Nu cred. Aş deveni conştientă de mine însămi, m-

aş simţi incomod. Probabil n-aş merge până la capăt. Dar vreau foarte mult să fiu cu tine. Îşi puse mâna pe obrazul lui. Am nevoie, totuşi, de mister.

Punându-şi mâna peste a ei, o ţintui locului în vreme ce-şi întoarse uşor capul şi o sărută.

— Cum vei explica în noaptea nunţii că nu mai eşti neprihănită?

— N-o să mă mărit.

El o ţintui cu privirea.

— Şi dacă primeşti o cerere?

— N-am încredere în sinceritatea nici unui bărbat care afirmă că mă doreşte. Niciunul n-a spus vreodată că mă iubeşte. Îşi duse mâna spre reverul lui şi îl strânse. Să nu-mi zici aceste cuvinte în seara asta. N-am nevoie de ele. Între noi, vreau sinceritate.

— Spune femeia cu masca aurită.

— Faptul că nu dezvălui cine sunt nu e o dovadă a lipsei de sinceritate, nu atunci când asta e caracteristica locului acestuia. N-ai acceptat aceste condiţii cu alte femei?

— Dar niciuna nu m-a intrigat ca tine. Cu toate astea, dacă am de ales între a-ţi accepta condiţiile şi a nu te avea... ţi le voi accepta. Îi dădu drumul, apoi se îndepărtă. Acum, hai să savurăm ce ne-a pregătit Lady Eliza!

Ea se uită mai atent prin cameră, dându-şi seama că era mai mare decât cealaltă. Baldachinul patului era din catifea groasă de culoare roşie, în contrast puternic cu cearşafurile de satin alb ce luceau în lumina lumânărilor ca un loc al decadenţei. În mijloc ardea un foc mocnit în şemineu. Lângă fereastră era o sticlă de vin. Ashebury turnă lichidul roşu în pahare.

Mergând într-acolo, ea spuse:

— Nu sunt sigură că pot mânca.

El se uită la ea.

— Dacă nu acum, mai târziu. Trebuie să-ţi menţii puterea. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Ea fu cât pe ce să spună că trebuia să fie acasă înainte de a se trezi părinţii ei, iar tatăl ei era matinal. Dar

avea să vadă mai târziu cum putea să treacă peste această provocare. După ce luă cupa oferită de el, sorbi din vin şi zâmbi.

— Foarte bun.

— Mă bucur că-ţi place.

Ea se uită în jur.

— De ce camera asta?

— E folosită doar de elită, pentru ocazii speciale. Nu pare atât de bătătoare la ochi. E izolată, şi m-am gândit că ar putea să te facă mai puţin timidă dacă ţi-ar veni să ţipi de plăcere.

După seara trecută, ea bănuia că el ar putea foarte uşor s-o facă să ţipe. Mai sorbi o dată şi îşi linse buzele, observând cum ochii lui se întunecară.

— Nu ţi-ai pregătit aparatul de fotografiat.

— În seara asta nu sunt aici pentru fotografii.

— A ieşit cea pe care mi-ai făcut-o mie?

— E, fără îndoială, cea mai bună lucrare a mea.

— Speram s-o aduci şi să mi-o arăţi.

Încet, el scutură din cap.

— N-o voi arăta nimănui, nici măcar ţie.

— Asta nu-i prea corect. Poate mă înveţi cum să folosesc aparatul de fotografiat şi o să-ţi fac şi eu o fotografie.

El luă o căpşună şi i-o apăsă uşor de buze.

— Voi fi fericit să adaug asta pe lista lucrurilor pe care intenţionez să te învăţ.

Muşcând din căpşună, savură dulceaţa suculentă, apoi se uită cum el mâncă restul fructului. Totul era atât de lent, mai lent decât anticipase ea.

— Credeam că trecem direct la fapte.

— Ţi-am spus în acea primă noapte că o seducţie lentă sporeşte anticiparea şi în cele din urmă plăcerea.

— Seducţia lentă a început cu două vizite în urmă, nu crezi?

Zâmbetul senzual pe care i-l aruncă îi permise să vadă un strop din firea lui perversă.

— Prima dată e doar o singură dată, V.

Brusc, i se uscă gura.

— Văd că te-ai decis să renunţi la etichetă. Să-ţi spun şi eu A.?

— Ashe. Ai vrea să-ţi zic altcumva? Iubito, poate?

— Nu vreau cuvinte de alint false.

— Dacă o să le spun, crede-mă că n-o să fie false. Eu nu mă joc. Când mă culc cu o femeie, i-au totul în serios. Punându-şi paharul deoparte, se apropie cu un pas de ea şi o sfredeli cu privirea. Şi o să-ţi scoţi masca. Dacă vrei să-ţi fac chestii necuviincioase, o s-o dai jos. Urmări cu degetul pe piele marginea de jos a măştii. O să-ţi scot hainele şi apoi o să sting lumânările, o să trag perdelele în jurul patului ca să fie complet întuneric. O să te bagi în pat şi o să-ţi scoţi masca. Când eşti gata, o să vin şi eu. Se aplecă mai aproape şi şopti: Şi, când vom fi amândoi pregătiţi, o să alunec în tine.

Ea tremură de dorinţă pe când imaginile o copleşeau. Într-adevăr, o seducţie lentă. Bău tot vinul, sperând să-i potolească bătăile nebuneşti ale inimii.

— Dar, mai întâi, spuse el îndreptându-şi spatele, am ceva de îmbrăcat pentru tine, ca să nu te mai simţi atât de expusă. După ce căută în buzunarul redingotei, deschise mâna şi îi arătă un lănţişor cu mici verigi de aur de care atârnau ciucurei aurii ce se loveau unii de alţii.

— Ce brăţară superbă! O studie. Doar nu vrei să spui că mi-o dai mie.

— Nu e chiar o brăţară, îngenunche, se bătu peste coapsă şi se uită spre ea. Se pune în jurul gleznei. Am cumpărat-o în timpul unei călătorii în India. N-am înţeles de ce am simţit că trebuie s-o am, dar ştiu că ţie îţi e menită.

— Sincer, nu pot accepta un astfel de dar.

— Peste puţin timp, o să-ţi răpesc ceva. Ar trebui să-ţi dau ceva în schimb. Se bătu din nou peste coapsă. Haide! Ştii că o vrei, şi va fi secretul nostru. Poţi s-o porţi, şi nimeni nu va vedea pe sub fustele tale.

Ea îşi aminti de vorbele lui cum că ar trebui să fie

puţin îndrăgostită de persoana cu care se culca întâia oară. Se străduia el oare să se asigure că aşa era? Pentru că simţea că începea să se îndrăgostească de el. Puse paharul pe masă, cu mâna pe umărul lui pentru echilibru şi cu piciorul pe coapsa lui fermă, dându-le degetelor libertatea de a se strânge şi de a se relaxa la atingerea familiară. El îi prinse lanţul de gleznă. Ea nu credea că arătase vreodată atât de delicată.

— Majoritatea bărbaţilor ar fi dăruit probabil o brăţară, un colier sau cercei, spuse ea.

— Eu nu sunt ca majoritatea bărbaţilor. Îşi întinse acel magnific şi musculos trup. Şi tu nu eşti cu siguranţă ca majoritatea femeilor.

Cu ochii aţintiţi asupra ei, îşi strecură câte un deget pe sub bretelele rochiei vaporoase şi începu să le dea deoparte.

Răsuflarea ei se înteţi. Momentul pe care-l aşteptase îndelung sosise. Se întrebă dacă ar fi trebuit să fie speriată sau nervoasă. Dacă ar fi fost în noaptea nunţii. Dar aproape că deborda de nerăbdare şi de speranţă.

Ţesătura se lăsă puţin în jos, privirea lui coborî, apoi reveni la ea. Rămase acolo. Aşteptă.

— O să alunece la podea, spuse el în cele din urmă. După aceea, o să te iau pe sus şi o să te duc în pat.

— Nu înainte să te dezbrac şi eu, spuse ea, cu ceva mai multă încredere decât simţea de fapt.

Zâmbetul lui deveni mai cald, ochii îi scânteiară de plăcere.

— Şi eu care am crezut că virginele sunt timide.

— Eu nu sunt atunci când ştiu ce vreau. Şi te vreau pe tine.

Cu un geamăt sălbatic, dădu jos bretelele, îi cuprinse faţa în mâini şi o sărută în timp ce mătasea se revărsa pe podea. Ar fi trebuit să se simtă expusă, dar nu era aşa.

O luă în braţe, trăgând-o la pieptul lui în vreme ce îi acaparase gura. Dur şi iute îi spusese cândva, şi ea bănuia că el îşi domolise poftele de teamă să n-o sperie. Dar ea n-

avea nicio neliniște, nicio presimțire, nicio îndoială. Avea nevoie de acest bărbat la fel cum avea nevoie să respire.

Întrerupând sărutul, o ridică și începu să meargă spre pat.

— Hainele tale, îl certă ea.

— Trebuie să te duc mai aproape de pat câtă vreme mai am putere. Tu mă secătuiești.

Râzând, ea îi cuprinse în mâini falca puternică. Probabil se bărbierise chiar înainte de a veni aici, pentru că nu simți nici urmă de barbă. N-ar fi deranjat-o, dar fu încântată să constate că el își dăduse osteneala. Mirosea a săpun și își dăduse de curând cu santal. Se pregătise pentru întâlnirea asta cu tot atâta grijă ca ea.

Așezând-o în picioare, se uită atent la ea.

— Ești superbă.

O afirmație simplă, dar care o făcu să se simtă fără de cusur, iubită, admirată. Îi trasă cu degetele cifra opt în jurul sânilor, care se strânseră, dând impresia că se îndreptau spre el.

— Lasă-ți părul în jos, îi ceru el.

— Am crezut că-ți place să-mi scoți agrafele.

— Vreau să-ți văd sânii cum se ridică atunci când îți înalți brațele, întunericul o să mă împiedice să văd prea mult. Fă-mi pe plac acum.

Ea nu se gândise la asta. La tot ce nu avea să vadă.

— Asta nu se face de obicei pe întuneric?

Privirea lui galeșă zăbovea pe corpul ei.

— Nu întotdeauna. Câteodată, întunericul poate accentua senzualitatea actului. Alteori lumina îl poate face la fel de provocator. Depinde ce vrei. Mă descurc de minune în ambele situații.

L-ar fi acuzat că se lăuda, însă văzuse în fotografii adevărul din vorbele lui. Înghițind cu dificultate, își ridică brațele, văzu cum i se dilată nările, buzele i se întredeschiseră, ochii străluciră de dorință. Pe când își căuta agrafele, aproape că regretă că ceruse să fie întuneric, că el voise ca ea să-și scoată masca. Dar o voia

scoasă la fel de mult ca el. Nu dorea să-i împiedice.

Lăsă agrafele să cadă la podea fără să se gândească prea mult. Când simţi cum şuviţele de păr i se mişcă, slăbind masca, se întoarse cu spatele la el în caz că aceasta ar aluneca prea jos înainte de a o putea prinde. Îi auzi icnetul respiraţiei când părul i se revărsă pe spate. Prinzând bine masca, ţinându-şi mâinile neclintite, făcu o piruetă şi se întoarse cu faţa la el.

— Credeam că ştiu cum arăţi, spuse el, Bazându-mă pe linia mătăsii cu care erai îmbrăcată. Am greşit. Eşti cu mult mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Ea nu ştia cum să răspundă la complimente, laude. Încet, îşi lăsă braţele în jos, simţindu-se puternică şi stăpână pe situaţie, pentru că vedea cum el o examina.

— Ce aştepţi? întrebă el.

— Poftim?

— Hainele mele. Nu spuneai că o să mi le smulgi de pe mine?

— Ce ai purta acasă la tine dacă ai face asta? întrebă ea, strecurându-şi mâinile în deschizătura redingotei şi punându-le pe pieptul lui, extrem de mulţumită când simţi cum lui i se tăie răsuflarea. Îşi ridică mâinile, făcându-le să alunece peste umeri, în josul braţelor, fără ca vreunul din ei să prindă redingota care căzu la podea.

Începu să-i desfacă nasturii de la vestă cu degete mai sigure decât s-ar fi aşteptat.

— Nu eşti nervoasă, spuse el. Aşadar, observase.

Ridicându-şi privirea spre el, ea îi adresă ceea ce spera să fie un zâmbet cochet.

— Vreau asta.

— Durează prea mult. În vreme ce ea îi desfăcea lavaliera, el începu să descheie nasturii cămăşii. Apoi trase totul peste cap, arătându-şi trunchiul bine proporţionat.

Degetele ei tremurară, acum că atingea cicatricea oribilă şi aspră de pe umăr.

— Domnul Alcott n-a exagerat.

— Poftim?

Ea îşi aruncă brusc privirea spre el, văzu întrebarea din ochii lui. Fără să se gândească, făcuse o greşeală; s-ar fi putut da de gol dacă ar fi spus mai mult.

— Am fost la Lady Greyling când a sărbătorit întoarcerea voastră. I-am auzit poveştile, am văzut fotografiile tale. Ele au fost motivul pentru care m-am răzgândit în legătură cu a-ţi poza.

— N-am vorbit cu tine acolo. Mi-aş fi amintit. Vocea ta este deosebită.

Ea răsuflă uşurată.

— La astfel de evenimente stau deoparte.

— Din nefericire. Şi se pare că cicatricile mele ţi-au stricat dispoziţia. Urcă-te în pat! O să mă ocup eu de restul.

— Nu le găsesc urâte. Sunt un simbol al curajului.

— Mai mult aroganţă decât curaj. Când sunt captivat de frumuseţea lor, mi se pare uşor să uit că animalele junglei sunt sălbăticiuni. O luă de bărbie şi o sărută. Sunt nerăbdător să descopăr cât de sălbatică poţi fi, Urcă-te în pat!

Nu atât de sălbatică, de vreme ce ezitase când se gândise să-i scoată pantalonii. Încuviinţă scurt din cap. Pe când se urca pe cearşafurile de satin, auzind clinchetul lănţişorului de la gleznă, el începu să dea ocol baldachinului, desfăcând legăturile. Catifeaua grea alunecă fără dificultate, închizând-o în întuneric.

Stând acolo, îşi ridică picioarele la piept, le înconjură cu braţele şi ascultă zgomotul înăbuşit al paşilor lui pe când mergea prin cameră, fără îndoială pentru a stinge lumânările. Auzi zgomotul scos de o cizmă care cădea, apoi şi de la cealaltă. Încordându-şi auzul, ascultă fâsâitul hainelor în vreme ce el se dezbrăca de pantaloni, dar dintr-odată totul deveni liniştit, se aşternu tăcerea.

— Masca a dispărut?

Ea tresări la tonul grav al vocii lui, aflat chiar de partea cealaltă a draperiei.

— Şi pantalonii tăi?

— Da.

Ar fi putut să jure că auzise o urmă de amuzament în vocea lui.

— Haide, V., de abia aştept să te seduc.

Trăgând adânc aer în piept, îşi duse mâinile la spate şi lărgi panglicile ce ţineau masca legată. Ridicându-se în genunchi, o puse într-un colţ, la picioarele patului. Sigur că avea să fie în siguranţă acolo.

— Sunt gata, spuse ea încet.

Perdeaua de întuneric se dădu la o parte, dezvăluind umbre adânci. Abia dacă văzu silueta unui bărbat masiv. Patul gemu când el se urcă pe saltea, draperiile închizându-se în spatele lui.

Prinzând-o cu o mână, o trase năvalnic spre el, carne pe came, de la umeri la călcâie, erecţia lui fierbinte apăsată cu putere pe abdomenul ei. Cu precizie, gura lui o luă în stăpânire pe a ei şi o prădui.

*

Ea fusese cât pe ce să se dea de gol. El aproape că-i spusese că ştia cine era. Dar, dintr-un oarecare motiv, ea avea nevoie de discreţie, n-avea încredere să-i spună adevărul. Deşi, în acest moment, desfrânatul de el îşi dorea doar că ea să-i încredinţeze trupul.

Ashe intenţiona să se asigure că ea nu avea să aibă regrete în această privinţă.

Blestemă nenorocitul de întuneric. Voise să facă mai mult decât să treacă uşor un deget pe pielea ei când o avusese goală în faţa lui, dar ştiuse că, dacă i-ar fi luat în palmă un sân de o formă perfectă, dacă ar fi ciupit un sfârc rozaliu, dacă şi-ar fi afundat degetele în cârlionţi! dintre coapsele ei, nu s-ar mai fi putut înfrâna. Că ar fi azvârlit-o pe pat şi ar fi făcut ce-ar fi vrut cu ea atunci şi acolo.

Dar voia ca ea să-şi scoată blestemata de mască.

Aşadar, acum nu îl mai împiedica nimic să se bucure de ea în întregime. Afundându-şi mâna în părul ei des şi ondulat, îi ţintui locului capul în vreme ce-i săruta fiecare

colţişor al gurii. Avea gust de vin şi căpşune, de decadenţă şi dorinţă. Şi nu se reţinea. Şi explora gura în aceeaşi măsură, cu degetele plimbându-i-se pe umeri şi pe spate. Era egala oricărui bărbat, şi unii o criticau pentru asta. Ce proşti erau! Entuziasmul ei era unic, nerăbdarea – incomparabilă. Şi el care aproape că o respinsese pentru că era virgină.

Cât de nebun ar fi fost!

Dar, pe de altă parte, vorbise cu ea la serata familiei Greyling, fusese intrigat. O femeie care ştia ce voia, o femeie cu îndrăzneală, curajoasă şi sinceră. Ei bine, poate că nu chiar sinceră. Nu-şi dezvăluise identitatea. Oricât de mult şi-ar fi dorit ca ea să o facă, îi înţelegea ezitarea. Ce se întâmpla între ei acum ar fi displăcut înaltei societăţi.

Deşi ea susţinea că nu avea să se mărite, dacă vizitele ei la clubul Nightingale ar fi descoperite, căsătoria n-ar mai fi o posibilitate. Ar fi o paria, nici măcar bine-venită în sălile de bal sau în saloane.

Aşadar, n-o învinuia pentru că era precaută. El i-ar păstra secretele. Toate. Fiecare dintre cele pe care le descoperea.

Moliciunea pielii ei pe când o mângâia pe spate. Rotunjimea fermă a posteriorului când îl lua în palme şi îl strângea. Felul în care sânul ei i se cuibărea în căuşul palmei. Sensibilitatea pielii chiar sub ureche atunci când o săruta. Geamătul ei dulce când se strângea mai aproape de el. Vârful întărit al sânului când i-l înconjură cu limba înainte de a-l săruta. Ecoul oftaturilor, atingerea călcâiului ei pe pulpa lui.

Rouă fierbinte ce-i acoperi degetele când verifică dacă era pregătită.

Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Ashe?

— Eşti sigură că nu vei regreta?

— O să regret doar dacă te opreşti. O auzi înghiţind. Te vreau în mine.

În ciuda întunericului, el îşi strânse ochii şi gemu

încet. Cuvintele ei îl făcură să fie chiar mai excitat. Deja se protejase. Îi sărută un sân, apoi pe celălalt.

— Atunci, pregăteşte-te, iubito! Am de gând să te înnebunesc.

Avea de gând? Deja făcuse asta. Fiecare părticică a ei pe care o atinsese tânjea să fie atinsă din nou, fiecare terminaţie nervoasă era încordată la gândul a ceea ce ea ştia că el îi putea oferi, la plăcerea ce o copleşise mai devreme. Îi plăcuse nespus să-l atingă, în locurile la care putea ajunge, să-i dezmierde muşchii.

El o tachina cu gura şi cu degetele. Săruta, sugea, strângea. Până când ea se răsuci sub el, până când se strădui să devină una cu el, până când simţi cum erecţia lui împingea în feminitatea ei fierbinte. Se potoli.

— Nu fi încordată, îi porunci el, retrăgându-se. Nu te gândi la ce o să vină, ci doar la ce este.

Ea încuviinţă din cap, dar îşi dădu seama că el nu vedea ce făcea ea. Ridicându-şi picioarele, şi le încolăci în jurul şoldurilor lui, auzi clinchetul ciucureilor lovindu-se unul de altul.

— Bine. Dar sunt gata pentru tine. Ştiu că sunt.

— Ştiu şi eu că eşti. Dar nu-i nicio grabă.

— Credeam că-ţi place dur şi sălbatic. Sau era dur şi iute?

— O să avem timp pentru asta mai târziu…

— Nu vreau să te dezamăgesc.

El lunecă peste ea şi îi luă lobul urechii în dinţi, iar ea gemu încet.

— Eşti în braţele mele, şopti el răguşit. Cum să fiu dezamăgit?

Ea îl strânse în braţe. El spusese că n-avea să rostească minciuni, dar totuşi ei îi venea greu să creadă aceste cuvinte chiar dacă el le rostea cu atâta convingere, De ce să nu le poată primi fără mască şi întuneric?

Şi ce femeie prostuţă mai era să se plângă de ce n-avea şi să nu se bucure de ceea ce avea acum: devotamentul lui, dorinţa lui.

Nu conta că erau doar pentru o seară. Amintirea urma a o însoţi până la adânci bătrâneţi.

Simţi din nou apăsarea, intrarea şi ieşirea uşoară. Cu gura pe a ei, răpind-o de la orice numai de la splendoarea momentului nu. Se gândi la vânătorii de avere. Ar fi fost atât de răbdători? Nu s-ar fi grăbit? Sau doar s-ar fi împins în ea pentru a-şi face datoria?

El se ridică deasupra ei, cu şoldurile unduindu-se, fiecare mişcare purtându-l tot mai adânc, Ashe simţi cum se întindea pentru a-l cuprinde, disconfortul ei fiind aproape de neremarcat. Răsuflarea lui deveni mai aspră, braţele îi tremurară uşor. Ea îşi duse mâinile pe pieptul lui, simţind muşchii fermi, încordarea.

O ultimă împingere ce merse mai adânc decât oricare alta. Rămase nemişcat. Sub degetele ei, simţi cum o parte din tensiune dispărea. Îi acapară gura într-un sărut apăsat, rapid.

— N-ai ţipat.

Ea îşi strânse picioarele în jurul şoldurilor lui.

— N-a fost atât de rău.

— Un compliment pentru talentele mele.

Ea scoase un pufnet, se întinse şi îi cuprinse faţa în mâini.

— Îmi place să te simt adânc în mine.

Geamătul lui răsună în jurul lor; ea simţea cum îi tremura în gât.

— Pur şi simplu ador sinceritatea ta.

Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei şi începu să împingă din şolduri între coapsele ei, tare şi repede. Senzaţiile ce stăruiseră erupseră într-o izbucnire de simţăminte şi plăcere. Totul din ea fremăta şi se încorda.

El întrerupse sărutul, mişcările i se înteţiră şi ea se pierdu în extaz, dându-şi doar vag seama că-i strigase numele pe când se lăsă purtată spre punctul culminant. El gemu cu un sunet jos, sălbatic şi adânc, cu o ultimă împlântare, şi apoi trupul i se cutremură. Respirând iute, îşi lipi fruntea de a ei.

— Nu-i corect, gâfâi ea somnoroasă. Tu nu mi-ai strigat numele.

— Pentru că m-ai lăsat fără suflu.

Rostogolindu-se de pe ea pe spate, o trase lângă el, cuibărindu-i faţa în scobitura umărului şi punându-i un picior peste coapsa lui. Ea se gândi că ar putea să mai spună ceva, să-i mulţumească. Dar nu putu decât să se cufunde în somn.

*

Nu ştia cât timp dormise, dar se trezi cu braţul lui încă ţinând-o strâns, cu mâna lui liberă jucându-se cu şuviţe din părul ei. Ea îşi dori să nu fi cerut să fie întuneric, dar nu voia ca realitatea să strice ceea ce abia se petrecuse între ei.

— A fost aşa cum te-ai aşteptat? întrebă el.

— Cum de ai ştiut că m-am trezit?

— Ţi-ai fluturat genele pe pieptul meu. El îi dădu şuviţa de păr după ureche. A fost bine?

— Chiar mai bine. Nu pare corect ca femeile să nu poată experimenta asta în afara căsătoriei.

— Evident că sunt femei care pot.

— Dar, dacă sunt prinse, există urmări.

Ea se relaxa, îşi puse bărbia pe pieptul lui şi îşi miji ochii, încercând să-i vadă silueta.

— Pentru cineva care are aversiune faţă de virgine, cu siguranţă te-ai descurcat bine.

— Te doare?

— Puţin. Nimic deranjant. Dar cum de ai ştiut cel mai bun mod de a face să-mi fie mai uşor?

— Am un prieten care nu-mi împărtăşeşte aversiunea. L-am întrebat despre experienţa lui.

Ea înţepeni.

— Relaxează-te! Nu i-am spus de ce, şi era beat. N-o să-şi amintească discuţia.

Fără îndoială că era vorba despre Edward Alcott.

— Dacă ţi-e foame, o să aduc aici ceva de mâncare, spuse el.

— Nu, probabil că ar trebui să mă duc acasă. Tata se trezeşte devreme.

— Aşadar, ai terminat cu mine? Sau ai mai vrea încă o noapte?

În glas i se auzi dezamăgirea. Ridicându-se până când ajunse să fie pe jumătate întinsă pe el, îşi puse palma pe obrazul lui. Acum se simţea barba.

— N-am crezut niciodată că o să mă simt atât de bine stând dezbrăcată în faţa unui bărbat.

— Nu eşti complet dezbrăcată.

Ridicându-şi piciorul, ea îl scutură puţin, lăsând să răsune în jurul lor un clinchet al ciucurilor aurii.

— Nu ştiu dacă e înţelept să te mai văd. Există riscul să fiu prinsă, întotdeauna m-am gândit la o singură noapte.

El o prinse uşor de păr şi o trase spre el pentru un sărut.

— Şi dacă eu vreau mai mult?

Nu era doar riscul de a fi prinsă. Ci şi riscul de a rămâne însărcinată.

— Mi-ai spus că alegi aceeaşi femeie doar o singură dată.

— După cum am zis, fac excepţii pentru tine. În afară de asta, nu eşti proastă. Ştii că niciun bărbat nu te-ar satisface aşa ca mine.

Ea îl prinse de maxilarul aspru.

— Eşti tare arogant. N-o să-mi mai placă să fiu cu niciun alt bărbat. N-o să mai fiu cu niciunul. Dar nici nu putea continua în felul acesta.

— Nu trebuie să ne întâlnim aici. Am putea să ne întâlnim acasă la mine. E mai retras. Dar vreau să ştiu cine eşti.

Ea scutură din cap.

— Nu pot.

— Trimite-mi un bilet dacă te răzgândeşti. Ştii unde mă găseşti.

— Eşti mânios?

— Dezamăgit; deşi poate că ar trebui să învăţ ceva din faptul că tu mă vrei doar pentru o noapte. Nu m-am gândit niciodată cum se simţeau după aceea doamnele pe care le alegeam, ştiind că timpul nostru împreună se scursese. Regret foarte tare că am fost aşa un ticălos. Ridicându-se, o sărută repede pe buze. Pune-ţi masca, iubito! Hai să te duc acasă!

Apoi plecă, strecurându-se prin deschizătura draperiilor. Ea se gândi pentru trei secunde să-l urmeze lăsându-şi masca acolo. Dar, în cele din urmă, o luă şi şi-o prinse.

De data asta, el merse cu ea în trăsură, ţinând-o cu braţul lipită de el, iar ea se cuibări mai bine. Nu-şi vorbeau. Ea nu ştia dacă mai era ceva de zis.

Când trăsura ajunse la Twin Dragons, el nu reacţionă. Ea decise să profite. Ridicându-se uşor, aşteptă ca lacheul să deschidă uşa şi se uită peste umăr.

— Nu pari deloc surprins de destinaţia noastră. L-ai pus pe vizitiu să-ţi spună adresa.

— Ţi-am dat cuvântul meu că n-o s-o fac.

— Atunci, de ce nu te miri acum?

— Pentru că i-am cerut să mă aducă la adresa pe care tu i-ai dat-o. Jurământul meu a fost respectat.

Uşa se deschise.

— Văd că mintea ţi-e la fel de abilă ca degetele. Când ea coborî, o urmă râsul lui, făcând-o să zâmbească. La jumătatea scărilor, ea îşi scoase masca. În vreme ce se apropia de uşă, era tentată să privească înapoi, dar ştia că el o urmărea, îi putea simţi privirea aţintită asupra ei, la fel cum i-ar simţi o mângâiere. Fu cât pe ce să se întoarcă spre el.

În schimb, intră pe uşa deschisă, ştiind că, după seara asta, totul urma să se schimbe.

Capitolul 12

Când se trezi, Minerva simţi o oarecare durere, dar nu aşa nesuferită cum se aştepta. Pentru că Ashe nu se grăbise şi o pregătise pentru a-l primi. Fusese un amant atent, perfect pentru o femeie care trăia prima experienţă cu un bărbat. *Singura* experienţă de acest gen, după cum crezuse ea. Dar acum ştia cât de nesăbuit fusese acel gând. De ce să renunţe la plăcere când îi producea o asemenea încântare?

Totuşi, voia să fie înţeleaptă. Şi cu siguranţă că nu voia să continue să-şi facă griji că el urma să-şi dea seama de identitatea ei. Era una să poarte mască în salonul de la Nightingale. Dar alta, atunci când erau singuri într-un dormitor, când trebuia să găsească curajul s-o dea la o parte. Odată ce el avea să afle cine era, s-ar putea întâlni acasă la el, aşa cum sugerase. Nu plănuise niciodată ca acel club Nightingale să devină parte din viaţa ei. Doar voise să-i servească drept introducere către plăcere.

Cu siguranţă că asta făcuse. Zâmbind, sună după cameristă.

Trebuia să stabilească rapid cum anume urma să trateze problema de aici încolo şi să descopere cel mai bun mod în care să-i spună cine era. Evident, îi plăcuse să fie cu ea. Nu fusese o dezamăgire, ceea ce o făcea să se simtă înfierbântată şi ameţită, pierdută în amintirile cu el. Dacă trebuia să fie cinstită, era posibil să se fi îndrăgostit puţin de el.

Aşa cum el o sfătuise în prima noapte. Să fie puţin îndrăgostită de acea primă persoană.

Se întrebă dacă era posibil ca în acea ultimă noapte el să se fi îndrăgostit puţin de Lady V. Ameţeala se risipi şi dezamăgirea îi luă locul. Voia ca el să fie puţin îndrăgostit de Minerva Dodger.

Ducea două vieţi, şi, dacă vreodată aveau să se intersecteze una cu alta, nimic nu avea să o mai poată salva. Nici banii tatălui, nici poziţia familiei, nici rangul

fratelui ei vitreg în înalta societate. Cea mai mare teamă a ei era că pur şi simplu avea să-i târască în noroi odată cu ea.

*

Ashe era obişnuit cu balurile, dar niciodată nu participase la unul în căutarea unei soţii. Venea să flirteze, să ofere atenţie, să primească atenţie, să se distreze. Un dans aici, un joc de cărţi sau de biliard acolo, o discuţie cu câţiva domni, conversaţii despre lucruri neimportante cu multe doamne – tinere, în vârstă şi între două vârste.

Ca unul dintre zurbagii, trebuia să se îngrijească de asta. Oamenii erau fascinaţi de trecutul lor, de călătoriile şi de aventurile lor. De îndată ce fură anunţaţi şi coborâră scările înspre sala de bal de la reşedinţa Lovingdon, era puţin probabil ca el şi Edward să mai fie vreo clipă singuri. Aşadar, în vreme ce alţii erau prezentaţi, ei stăteau ceva mai retras, uitându-se la ce avea Londra mai elegant.

Deşi domnişoara Dodger îi spusese că nu avea să ia parte la multe baluri în acel sezon, Ashe era aproape sigur că urma să apară la acesta. Prietenia ei strânsă cu ducesa de Lovingdon putea garanta acest lucru.

— Dacă vrei să nu mai ai în veci grija banilor, ar trebui să te însori cu domnişoara Dodger, spuse încet Edward, astfel încât să nu mai audă cineva.

Comentariul îl enervă. Poate pentru că Ashe încă o putea simţi pe buzele lui, încă o putea simţi tremurând în braţele lui.

— Măcar ştii cum o cheamă?

— Ce contează? Ştiu ce zestre are. E substanţială. Merită să-i treci cu vederea imperfecţiunile.

— Şi care ar fi acelea, mai exact?

Edward îi aruncă o privire mirată, fără îndoială pentru că întrebarea lui aducea mai degrabă cu un mârâit.

— Un tată care te-ar omorî încet şi dureros, fără scrupule, la cea mai mică aluzie că ar fi nefericită. În plus,

nu e deosebit de sfioasă, îi place să spună pe faţă ce gândeşte şi discută subiecte ce ar trebui să fie abordate doar de bărbaţi.

Ceva foarte asemănător cu gelozia îi străpunse pieptul.

— Când ai vorbit tu cu ea?

— Ah, când şi când de-a lungul anilor. La mica petrecere a Juliei, cu câteva seri în urmă. A avut curajul să pună la îndoială adevărul poveştii mele.

— Nici n-o pot învinui. Ai înflorit-o.

— În mare, povestea era adevărată. Poate că detaliile au depăşit puţin realitatea. Totuşi, a fost cam nepoliticos să sugereze că aş fi mincinos.

— E directă.

— Da, este. Ştiai că a scris o carte? *Ghidul doamnelor pentru descoperirea vânătorilor de avere.* A îngreunat teribil sarcina unui bărbat de-a face curte unei femei fără a depune mari eforturi, din ce am aflat. Am auzit mulţi bărbaţi plângându-se de asta. Poate că ar trebui s-o citeşti. Pe de altă parte, dacă aş fi în locul tău, aş sta departe de ea. Ţi-ar descoperi motivele cât ai clipi. E mult prea isteaţă pentru a fi o nevastă bună. În afară de asta, nu e chiar cea mai frumoasă din ţară. Deşi presupun că pe întuneric nu mai contează, nu-i aşa?

Ashe îşi dădu seama că-şi strânsese pumnul abia când simţi durerea din mână. Voia tare mult să-i tragă lui Edward o lovitură direct în nas.

— Sunt momente, Edward, când eşti un ticălos.

— Acuma vorbeşti exact precum cumnata mea. Că tot am pomenit de ea, uite-o! Dragă Doamne, presupun că va trebui să dansez cu ea, doar ca să fiu politicos şi să nu dau impresia că aş vrea să dispară de pe faţa pământului.

— E destul de agreabilă. Nu înţeleg de ce nu-ţi place.

— Mi l-a luat pe fratele meu. Ca şi cum ar fi fost incomodat de propriile cuvinte, Edward îşi schimbă poziţia şi îşi abătu privirea. Ar trebui să coborâm acolo. Am nevoie să beau nişte scotch bun.

Când se făcu o întrerupere în prezentare, Ashe şi Edward fură anunţaţi şi începură să coboare în ceea ce Ashe spera cu ardoare să nu fie iadul.

*

Ea pendula între speranţa că el urma să fie aici şi dorinţa să nu apară, dar, când fu anunţat, simţi un fermecător fior de bucurie, şi imediat se dojeni pentru această reacţie. Era ridicol să creadă că avea să-i dea atenţie în seara aceea. Nu ştia că ea era femeia pe care o ţinuse în braţe cu o noapte în urmă. Nu că ar fi fost încântat dacă ar fi ştiut. Amândoi merseseră la club pentru o întâlnire fără obligaţii, nimic mai mult. Cu siguranţă nu doriseră pe cineva cu care să-şi petreacă timpul altundeva decât la Nightingale, pe cineva pe care să îl caute cu privirea în public. Chiar dacă se părea că ochii ei nu înţelesesem mesajul şi nu conteneau a-l urmări.

Doamnele se înghesuiau pe lângă el, fluturându-i prin faţă carneţelele de dans. Zâmbea larg şi părea a se distra, atingând aici o bărbie, dincolo un obraz, flatând doamnele cu atenţia lui. Încercă să nu fie geloasă. Încercă să nu fie rănită sau să se simtă jignită. Dar nu prea reuşea. El era al ei doar la Nightingale. Dincolo de club, aparţinea întregii Londre

Se distrase şi ea până când sosirea lui o tulburase. Stând cu fratele ei vitreg şi cu alţi doi domni pe care-i considera din familie, discutau meritele unei investiţii într-o afacere cu vite în Texas.

— Îmi place ideea asta, spuse Lord Langdon, dar nu simt prea tentat să investesc orbeşte. Cred că ar trebui cineva să se ducă acolo şi să vadă cum stau lucrurile.

Drake Darling rânji.

— Ai avea măcar o idee despre ceea ce ai vedea acolo?

— N-am spus că m-aş duce eu.

Langdon îi aruncă ei o privire directă.

Ea râse.

— Eu? Vrei să mă duc eu?

— Are sens, spuse Lovingdon. Eşti cea mai pricepută la a analiza lucrurile şi deja ai întocmit o listă cu avantajele acestei afaceri. În afară de asta, am auzit că nu sunt multe femei acolo.

Ştia că el vorbise cu cele mai bune intenţii, dar totuşi vorbele lui o răniră.

— Ca să-mi găsesc un soţ printre bărbaţii aceia disperaţi? Asta insinuezi?

— Nu asta am vrut să zic.

— Păi, cu siguranţă aşa a sunat.

— Nu ştiu de ce te simţi jignită, spuse Darling. Dacă mă iau după americanii pe care i-am cunoscut, se pare că le place ca femeile lor să fie încăpăţânate şi hotărâte.

— Nu eşti de ajutor. Dacă a fi necăsătorit e o condiţie eliminatorie, atunci Langdon poate al naibii de bine să meargă.

— Să meargă unde? întrebă o voce cunoscută, şi ea simţi un junghi în inimă ca reacţie la sosirea neaşteptată a lui Ashebury lângă ea.

Roşi toată din pricina limbajului folosit mai devreme. Când era cu bărbaţii aceştia, nu se comporta întotdeauna că o lady. Ei puteau scoate la lumină ce era mai rău din ea. Nu ştia de ce nu voia ca Ashebury să fie martor la aşa ceva, de ce simţea nevoia ridicolă de a face o bună impresie. Poate pentru că o străfulgeră ideea că tânjea după atenţia lui în afara clubului Nightingale. Voia ca el s-o găsească pe domnişoara Minerva Dodger la fel de interesantă precum o găsea pe Lady V.

Ashebury era minunat în seara aceea, absolut minunat în fracul lui negru, cămaşa de un alb imaculat, lavaliera legată perfect. Nu se putu abţine să nu-şi amintească intimitatea de care avuseseră parte când ea îi desfăcuse lavaliera. Era proaspăt bărbierit, dar ea prefera umbra de barbă de-a lungul fălcii. Îl făcea să fie mai periculos, mai atrăgător, mai puţin respectabil. Până în acel

moment, nu-şi dăduse seama că prefera latura nestilată a unui bărbat.

— Iertaţi-mi amestecul, spuse el. A fost nepoliticos să trag cu urechea, dar călătoriile sunt una dintre pasiunile mele. Chiar şi indirect, prin intermediul altcuiva. Unde vă gândiţi să călătoriţi?

Toată lumea părea a aştepta ca ea să spună ceva, dar cum să poată, când el stătea atât de aproape de ea, respirând acelaşi aer cu ea, căldura trupului lui ajungând până la ea? Şi gura aceea, zâmbind uşor, acea gură frumos formată, perfectă, ce o atinsese în cele mai intime locuri până când ea ţipase. Simţi cum o năpădeşte căldura, ameninţând s-o ardă complet. Trebui să-şi amintească în sinea ei că el nu ştia că ea era Lady V. Nu ştia că ea era cea pe care o supsese, o muşcase şi o mângâiase. Oh, Doamne, Dumnezeule, era o greşeală uriaşă să fie aici. Dar nu se putea retrage şi să-şi păstreze totuşi demnitatea.

Lovingdon îşi drese glasul.

— Ne gândeam la posibilitatea unei investiţii în vite în Texas. Minerva a adunat câteva cifre ce indicau că am putea scoate profituri substanţiale.

„Ah, da, negreşit să-l informezi cât de pricepută sunt la cifre, pentru ca bărbaţii găsesc acest talent atât de atractiv la femei”.

— Dar ne gândeam că trebuie să meargă cineva acolo să evalueze situaţia, spuse Langdon. Ne certam în legătură cu meritele…

— Nu ne certam, i-o taie Minerva, pentru că, din nou, bărbaţii găseau femeile certăreţe atât de atrăgătoare. Începea să înţeleagă motivul pentru care era fată bătrână. Grupul ăsta nu-i susţinea cauza. Nu că îşi mai căuta soţ, dar avea nebunească dorinţă de a-l impresiona pe Ashebury. Discutam.

Buzele lui Ashebury se strânseră, şi ea se gândi la ele lipite de pielea ei, zăbovind, explorând, alunecând peste trupul ei. Se gândi la el demonstrând atât de bine ce putea să înfăptuiască un bărbat atunci când stătea în genunchi.

Nu o poziţie de învins, ci una menită să cucerească. Se gândi la greutatea lui atunci când o luase complet în stăpânire. Nu fusese niciodată genul care să leşine, dar în acel moment găsea că era din ce în ce mai dificil să respire. Camerista ei li strânsese probabil corsetul prea tare.

— Atunci, discutam, cedă Langdon. Dacă Minerva sau eu ar trebui să mergem.

— Dumneata, spuse Ashebury aspru şi scurt. Domnişoara Dodger e mult prea delicată…

— Nu sunt prea delicată.

Încă unul dintre motivele pentru care era fată bătrână îşi scoase capul hidos. Nu-i plăcea să fie văzută drept incapabilă sau gata să leşine. Găsea ridicol că doamnele ţineau întruniri pentru a exersa leşinul. O femeie ar trebui să fie capabilă să stea pe picioarele ei. Avea tendinţa să sublinieze asta în cele mai nepotrivite momente, cum ar fi acesta.

Ashebury ridică dintr-o sprânceană.

— Scuzele mele, dar păreaţi supărată la gândul de a pleca. Probabil am înţeles greşit ce am auzit.

— Nu eram supărată. Iritată. Nu vreau să mă duc, dar nu din pricină că nu cred că m-aş putea descurca. Poate ar fi fost bine să lase acum deoparte lopata, pentru că îşi săpase deja o groapă mare. Poate ar fi bine să schimbăm subiectul, pentru că sunt sigură că Ashebury nu e interesat de afacerile noastre.

Şi doamnele de condiţie bună nu discutau despre afaceri.

— Prefer Ashe, spuse el, cu privirea aţintită asupra ei. Şi, deşi sunt fascinat de acest subiect, sunt mai interesat de un dans cu domnişoara Dodger. Mă întreb dacă ar fi vreun loc pentru mine în carneţelul ei de dans.

Câteva poziţii rămăseseră neocupate. Nu se întâmplase asta în timpul primelor ei sezoane, când bărbaţii se aliniaseră pentru o şansă la zestrea ei. Dar, când aflaseră că n-avea pic de îngăduinţă faţă de vânătorii de avere, solicitările pentru dansuri deveniseră tot mai rare.

— Sunt sigură că pot găsi un loc, dar, după atenţia pe care aţi primit-o din partea celorlalte doamne, sunt surprinsă că aveţi un dans liber.

— Aţi observat asta, nu-i aşa?

— Era destul de greu să nu observ. Aşadar, ce dansuri sunt disponibile?

— Toate.

Observase că fratele ei vitreg devenise deodată atent, privirea lui oscilând între ea şi Ashe. Nici nu-l putea învinui. Răspunsul lui nu fusese nici pe departe cel la care se aştepta. Pentru o clipă, o luă ameţeala, dar firea ei practică interveni – şi, împreună cu ea, şi bănuielile în legătură cu interesul lui. După câte ştia, nu avea datorii.

— Sunt liberă următorul dans.

— Atunci, o să aştept aici, nu-i aşa? Cu fratele dumitale drept însoţitor?

— De fapt, cred că toţi aceşti domni plănuiau să plece în căutarea partenerelor lor de dans. Aruncă fiecăruia câte o privire încruntată. Nu-i aşa?

După ce-şi luară rămas-bun de la ea şi de la duce, se îndepărtară, lăsând-o singură cu Ashe – sau pe cât de singuri puteau fi într-o sală de bal aglomerată. Ducele şi ducesa de Lovingdon erau una dintre perechile cele mai populare şi mai iubite din Anglia, Nimeni nu le refuza invitaţia.

— De ce nu v-aţi angajat în alte dansuri? îl întrebă ea pe Ashe.

— Mi-a plăcut dansul nostru de la Twin Dragons de acum câteva seri. Am vrut să mă asigur că voi avea o altă ocazie să mă rotesc prin sală ţinându-te pe dumneata în braţe. O să mai onorez câteva dansuri după ce vom fi dansat. Altminteri, s-ar putea ca lumea să clevetească.

— Probabil o va face oricum.

— Probabil.

— De ce mă bucur dintr-odată de atenţia dumitale?

— Sunteţi foarte directă.

— Este unul dintre multele mele defecte.

— Nu-mi aduc aminte să-l fi descris drept un defect.

— Alţi bărbaţi au făcut-o.

— Cred că am stabilit deja că unii bărbaţi sunt măgari.

Ea nu putu decât să facă o grimasă.

— Da, cred că am stabilit.

Era simplu să se bucure de prezenţa lui când nu era împovărată de dorinţa pentru o cerere în căsătorie. Putea fi ea însăşi, deşi poate era de ajutor faptul că el părea să n-o judece, aşa că ea se simţea mai liberă. Sau poate ajuta faptul că deja fuseseră intimi şi astfel îşi dezvăluiseră adevăratele personalităţi. Nu că el ştia asta – în schimb, ea ştia. Influenţa felul în care se uita la el, liniştea pe care o simţea alături de el. Îi sărutase semnul din naştere, o sărutase în feluri şi-n locuri unde nici nu se gândise că ar putea fi atinsă de un bărbat.

— Mi s-a dat de înţeles că aţi scris o carte pentru identificarea vânătorilor de avere, spuse el.

— A fost mai mult o colaborare între mine şi ducesa de Lovingdon, bazată pe căutarea soţului ei.

— Cum rămâne cu căutarea dumneavoastră?

— Nu caut nimic.

— Dar aţi fost.

Ea se gândi…

— Nu cred. Nu la modul serios. Nu un soţ, în orice caz. Unele doamne vor un soţ mai presus de dragoste. Eu vreau dragoste mai presus de un soţ. Nu sunt convinsă că e ceva după care să umbli. Cred că pur şi simplu se întâmplă. Dacă eşti norocos.

— Aţi fost vreodată îndrăgostită?

Ar fi putut să-i spună că întrebarea era mult prea personală, dar el îi împărtăşise povestea lui de dragoste. Chiar dacă nu era conştient de asta. Dar ce rău ar face dacă i-ar răspunde?

— Nu. E foarte posibil că despic prea mult firul în patru. Acum, de exemplu, nu sunt prea sigură de motivul pentru care îmi acordaţi atâta atenţie.

— N-aveţi încredere în bărbaţi.

O spusese mai degrabă ca pe o afirmaţie decât ca pe o întrebare.

— N-am încredere în motivele lor.

Muzica se topi într-o tăcere ce părea incredibil de nefirească, pe când ea aştepta ca el să-i dea vreo explicaţie, alta decât că i-ar plăcea un dans cu ea. De ce venise după ea de la bun început în acea noapte?

De ce stătea aici acum?

— Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult ca să le credeţi pe ale mele, spuse el în cele din urmă, pe când începură primele acorduri ale unui vals, iar el îi oferi braţul.

— Care e motivul dumneavoastră?

— V-am spus. Vă plac.

— Nu, aţi spus că vă place să dansaţi cu mine. Astea sunt lucruri complet diferite.

— Sunteţi foarte pedantă.

— Din nefericire, da, sunt.

— Atunci, haideţi să revenim la răspunsul meu iniţial şi acordaţi-mi plăcerea unui dans.

Ea ezită preţ de două secunde înainte de a-şi pune mâna pe braţul lui şi de a-i permite s-o conducă pe ringul de dans. De ce avea dorinţa nesăţioasă de a justifica prezenţa lui aici? Era atrasă de el şi, din nou, urma să se afle în braţele lui. De ce să nu fie mulţumită cu asta pentru moment?

Nu era unul dintre cei care acordă atenţie doamnelor pentru prea mult timp. Ar trebui să se bucure de asta câtă vreme o avea.

*

O plăcea? Cu siguranţă îi plăceau picioarele ei, felul în care pasiunea mocnea în ea, ecoul ţipetelor ei în momentul extazului. Îi plăcea să danseze cu ea, s-o vadă cum se comporta într-o conversaţie sau într-o confruntare prost ascunsă. Apreciase felul în care îi studiase fotografiile. Dacă urma să se însoare pentru bani, n-ar fi o corvoadă s-o ia pe

ea de soţie. Venea şi cu avantajul de a se putea culca cu ea fără blestemata de mască, fără acel întuneric absolut.

Dar o plăcea *pe ea*?

La naiba cu tot, merita pe cineva care să o placă. Ar putea să facă acea afirmaţie pentru că într-adevăr se bucurase de compania ei, dar mai ştia şi că voia să fie mai mult decât simpatizată. Voia să fie iubită.

„Fiecare femeie merită dragoste şi ar trebui să nu accepte mai puţin de la bărbatul cu care e de acord să se mărite”.

Cuvintele de la începutul blestematei ei cărţi. Ştiuse de ea înainte ca Edward să o menţioneze; de fapt mersese la o librărie şi îşi rezervase un exemplar odată ce se decisese să o urmărească. Se simţise oarecum vinovat când afirmase că era disponibil pentru toate dansurile. Dacă n-ar fi citit *Ghidul doamnelor* – nu era deosebit de voluminos, se părea că vânătorii de averi puteau fi identificaţi numaidecât şi-ar fi trecut numele pe câteva dintre carneţelele de dansuri care i se vârâseră sub nas mai devreme, şi ei i-ar fi lăsat ce mai rămânea. Doar că, după cum spunea ea, „o doamnă merită mai mult decât resturi de la vreun domn hotărât să o curteze”.

Dacă nu intenţiona să-şi dezvăluie identitatea la Nightingale, părea corect să nu-şi dezvăluie nici el adevăratul motiv aici: să-şi umple vistieria. Ea profitase de el în întuneric nu că el s-ar plânge. El profita de ea la lumină. Deşi, ştiind ce fiinţă incredibil de senzuală era, el ştia că ar câştiga foarte mult ca soţie a lui: el o putea satisface în pat cum n-ar putea niciun alt bărbat, cum n-ar dori niciun alt bărbat. Poate că n-o iubea, dar, în braţele lui, nu s-ar simţi niciodată neglijată. Şi s-ar găsi o bună bucată de timp în braţele lui.

În seara asta, era îmbrăcată într-o rochie lila garnisită cu purpuriu intens ce îi scotea în evidenţă căldura din ochii căprui, aproape negri. Avea braţele goale, cu excepţia acelor mănuşi ridicol de lungi ce îi treceau de coate. De ce înalta societate avea o asemenea aversiune faţă de

expunerea pielii? Ei bine, nu orice expunere. Era perfect acceptabil să hărţuieşti un bărbat expunându-ţi decolteul. Corpul lui se încordă amintindu-şi cum simţise sfârcul ei în gură. Veniră şi alte gânduri la rând, ca nişte soldăţei hotărâţi să-l conducă prin fiece minut în care se aflase în pat cu ea şi, dacă se întâmpla asta, abia dacă avea să se mai poată mişca pe suprafaţa de dans.

— Care era motivul? întrebă el.

Ea îşi încruntă uşor sprâncenele.

— Poftim?

— Motivul de a nu dori să mergeţi în Texas. Care era?

Buzele ei se strânseră, nările se apropiară.

— Nu e că n-am vrut să mă duc. Dar n-am vrut să călătoresc acolo din motivul pentru care fratele meu a sugerat s-o fac.

Îşi linse acele buze pe care el simţi nevoia arzătoare să le sărute.

— Femeile sunt puţine, continuă ea. S-a gândit că aş avea mai mult noroc să-mi găsesc un soţ. Ştiu că are intenţii bune…

— A fost jignitor să creadă că nu puteţi face faţă concurenţei.

Capul ei se dădu uşor spre spate, ca şi cum era surprinsă de concluzia lui.

— N-aş merge atât de departe încât să spun că era jignitor. Poate puţin dureros. Pur şi simplu m-a enervat. Am participat la şase sezoane şi, cu fiecare, tot mai multă lume bine intenţionată îmi oferă sfaturi despre cum să obţin dragostea. Unele dintre ele sunt absolut ridicole.

— Ca de exemplu?

Ochii ei scânteiară.

— Chiar vreţi să ştiţi?

Ciudat, chiar voia.

— S-ar putea să am nevoie, pentru că înaintez în vârstă.

— Bărbaţii nu trebuie să se însoare de tineri. E o povară impusă doar femeilor, ca şi cum la o anumită vârstă

ne-am covăsi ca laptele. *Asta* găsesc eu insultător, dar nu vreţi să-mi auziţi criticile pe tema asta, sunt sigură. Cât despre ce aş putea face pentru a găsi dragostea: să atârn un iadeş la uşa dormitorului meu. Bucătăreasa chiar mi-a făcut rost de un os de pui când mi-a oferit acest sfat tentant.

El zâmbi.

— Şi n-a funcţionat?

Ea se încruntă către el.

— Nu l-am atârnat. Prietena mea îmi tot strecoară o oglinjoară sub pernă. Se pare că va face ca adevărata iubire să-mi apară în vise. Însă se întâmplă asta oricum, aşa că o scot ori de câte ori o găsesc.

Din nou apăru acea încordare în stomac, acea senzaţie de gelozie pe care o avusese mai devreme cu Edward.

— Cine e? se auzi întrebând, străduindu-se să nu-şi încleşteze dinţii când puse întrebarea.

Ea scuturǎ din cap.

— Nu e o persoană anume, ci mai degrabă un ideal. Blând, generos, fermecător. Ireal. Răsuflarea lui nu e niciodată respingătoare, trupul lui nu miroase niciodată urât. Picioarele lui nu duhnesc niciodată.

Ashe chicoti.

— Foarte asemănător cu femeile din visurile mele. Niciodată nu te cicălesc, nu sunt niciodată prost dispuse şi tot ce vor să facă e... ei bine, hai să zicem că sunt foarte supuse.

Ea roşi, iar el văzu cum roşeaţa i se răspândeşte pe faţă. Dacă avea s-o mai vadă cu mascǎ, o să ştie ce nuanţă urma să apară în spatele măştii, cât de repede se răspândeşte roşeaţa şi cum dispare.

— Nu pot crede că v-am spus toate astea, zise ea. Fetele bătrâne sunt avertizate să nu atragă atenţia asupra celibatului lor.

— Îl purtaţi pe al dumneavoastră ca pe un simbol.

— Sunt realistă. Îi aruncă un zâmbet ştrengăresc. Ei

bine, exceptând visurile.

Cu o oarecare doză de regret, el îşi dădu seama că muzica se stingea, iar dansul lor se apropia de sfârşit. Îi plăcuse să discute cu ea. Nu-l plictisea.

— Hai să mergem la o plimbare în grădină!

Ea îl studie ca şi cum căuta ceva. Se mişca el, oare, prea repede? Urma să-şi dea seama de motivele lui?

— Da, bine, spuse ea în cele din urmă. Nu văd nimic rău în asta.

Dacă nu vedea niciun rău însemna că nu cunoştea foarte bine bărbaţii.

Capitolul 13

Pe când colindau prin grădinile complicate ale fratelui ei, cu labirintul lor de poteci, Minerva nu se putu abţine să nu se întrebe dacă el îşi dăduse seama cine e. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, n-ar fi spus-o? N-ar fi spus oare: „Aha! Mi-am dat seama că eşti Lady V.”?

Dacă nu-şi dăduse seama încă, atunci de ce erau aici? Bărbaţii bogaţi, puternici, diabolic de arătoşi n-o însoţeau prin grădini.

Nu era obişnuită să aibă atenţia unui bărbat în acest fel. Oh, fireşte că se plimbase destul, dar întotdeauna se întristase când partenerul ei poate neintenţionat – sau în anumite cazuri intenţionat – făcea remarci legate de zestrea ei „atractivă” ca şi cum ar fi vrut să-i facă curte acesteia, nu ei. Nu voia ca acelaşi lucru să se întâmple şi acum, nu voia să întineze amintirile ei din noaptea trecută.

— La Twin Dragons aţi menţionat o cerere în căsătorie, spuse el. Aţi avut multe?

— Câteva.

— Niciuna pe placul dumitale?

— Una din ele mi-a plăcut destul de mult, până când respectivul bărbat m-a informat că va trebui să mă asigur că voi rămâne însărcinată repede şi că-i voi produce un fiu,

fiindcă nu ar tolera nicio fiică. După ce îşi obţinea urmaşul, am fi isprăvit.

— Isprăvit?

Pentru că-l plăcuse, cuvintele lui fuseseră deosebit de greu de îndurat.

— Da. După asta, eram liberă să-mi iau un amant, aşa cum şi el intenţiona să-şi păstreze amanta. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mine sau de sentimentele mele în această privinţă.

— Măcar ar fi trebuit să se prefacă.

Cuvintele lui îi tăiară elanul. El se prefăcea? Când fuseseră la Nightingale, ceea ce se întâmplase între ei păruse mai cinstit decât ce întâmpina de obicei cu bărbaţii.

— Eu prefer sinceritatea. Am scris acel ghid pentru că unii bărbaţi sunt foarte pricepuţi la prefăcătorii, dar e foarte dificil să continue aşa toată viaţa. Când prefăcătoria dispare, o doamnă ar putea să fie surprinsă de ceea ce îi rămâne.

— Ei bine, pot cu siguranţă să înţeleg precauţia dumitale.

— Sunt fată bătrână cu bună ştiinţă, pentru că refuz să fiu împovărată cu un bărbat care nu mă iubeşte. Sunt norocoasă să fiu binecuvântată cu părinţi care nu cred că singurul meu scop în viaţă e să fiu soţie.

— De asta căutaţi ocazii favorabile ca afacerile cu vite?

Ea râse uşor, încercând să nu-şi scoată în evidenţă talentele.

— Mă pricep la afaceri şi la finanţe. Prea mulţi membri ai aristocraţiei nu reuşesc să priceapă că se schimbă roata. Bărbaţii din cercul meu apropiat înţeleg asta şi îmi apreciază perspicacitatea în afaceri. Din nefericire, unii bărbaţi se simt ameninţaţi de asta. Şi mă tem că acest lucru mă face un companion de plimbare îngrozitor de plicticos.

— Dimpotrivă. Mă fascinaţi, domnişoară Dodger.

Ea îşi înăbuşi bucuria pe care i-o aduseseră cuvintele

lui. Alţi bărbaţi o învăţaseră să fie precaută, să nu se lase amăgită de complimente. Totuşi, pe el îl credea, îşi dorea asta cu disperare. Mai mult decât atât, voia ca el s-o sărute. Voia intimitatea pe care o împărtăşiseră, dar cum putea să obţină asta fără a dezvălui că ea era Lady V?

Poate că el îi simţise dorinţa. Începu s-o abată de la potecă. Cineva îşi drese aspru glasul şi îl opri brusc. Se uită peste umăr.

— Oare nu cumva fratele dumneavoastră şi soţia lui sunt cei care se îndreaptă acum spre noi?

Minerva se uită şi oftă.

— Da, e puţin cam protector cu reputaţia mea. Nu vrea să fiu împinsă într-o căsătorie din cauză că un bărbat a avut un comportament greşit.

— S-a întâmplat asta?

Întrebarea lui o surprinse, chiar mai mult tonul – ca şi cum ar fi fost mânios la gândul acesta.

— Unul chiar mi-a rupt corsetul, gândindu-se că, dacă părea că aş fi compromisă, ne-am fi grăbit către altar.

— Doamne, Dumnezeule, doar nu vorbiţi serios.

— Mă tem că da. Următoarea dată când l-am văzut, era bătut şi plin de vânătăi. Nu ştiu sigur cine l-a pedepsit: tata sau unul din fraţii mei. De atunci, Lovingdon a fost precum o cloşcă. Întorcându-se uşor, ea strigă: Sunt bine.

— Grace avea nevoie de puţin aer, spuse Lovingdon pe când se apropiau.

— Sunt sigură că aşa e, mormăi Minerva.

Perechea se opri, şi ea văzu foarte clar cum Lovingdon îl măsura din cap până-n picioare pe Ashebury.

— Poate că ar fi bine să evitaţi întunericul, spuse fratele ei. Mi-e teamă să nu te loveşti de un pumn.

— N-am niciun plan s-o compromit pe sora dumitale, spuse Ashebury, şi Minerva se miră de cât era de dezamăgită. Dar nici nu-i scăpă ironia – deja o compromisese. Doar că nu ştia.

— Planurile se pot duce câteodată pe apa sâmbetei, spuse Lovingdon categoric.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lovingdon, izbucni Minerva. N-o să se întâmple nimic din ceea ce nu vreau eu să se întâmple.

— Iubitule, spuse Grace, punându-şi palma pe pieptul lui. Poate că ar trebui să ne întoarcem chiar acum la oaspeţii noştri.

— Nu până când nu voi primi un răspuns.

— Sincer, nu e treaba noastră. El se uită la soţia lui, ca şi cum ea ar fi înnebunit. Ea îi cuprinse obrajii în mâini. E destul de matură să ştie ce vrea. Haide acum!

Uitându-se la Ashebury, el mişcă încet din cap.

— Da, în regulă. Apoi îşi înclină capul spre Minerva. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat!

— Bucuraţi-vă de grădini, spuse Grace înainte de a-l îndemna pe soţul ei înapoi spre casă.

— A fost interesant, spuse Ashe.

— Îmi pare rău. Câteodată e cam absurd.

— Nu-i nicio problemă. Dacă aş fi avut o soră, şi eu probabil aş fi vrut să am grijă de ea.

Ea nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că sora lui ar fi fost o fată foarte norocoasă.

— Mergem mai departe? întrebă ea.

— Ce v-a învăţat?

Obrajii i se îmbujorară de jenă.

— Cum să fac ca un bărbat să se îndoaie de mijloc lovind cu genunchiul.

El făcu ochii mari.

— Înţeleg. Lipsa de încredere în bărbaţi pare o trăsătură de familie.

— Repet, nu e că n-avem încredere în bărbaţi. Punem la îndoială motivele lor.

— Foarte corect. Îi oferi braţul, şi ea îl luă. Abia făcuseră trei paşi, când el spuse: Nu i-aţi răspuns la întrebare.

— Şi care era întrebarea?

— Ce anume vreţi să se întâmple?

*

Era prea devreme. Ştia asta. Dacă nu lua în consideraţie timpul petrecut la Nightingale, era prea devreme. Dar timpul acela conta, chiar dacă ea recunoştea sau nu. Urmele nopţii trecute zăboveau, ascuţeau simţurile, îl făceau mai conştient de ea decât ar fi fost în alte condiţii. Nu putea face altceva decât să creadă că şi ea simţea aceleaşi dorinţe, aceleaşi nevoi.

Aşteptă, când de fapt tot ce voia să facă cu adevărat era s-o afunde în întuneric şi s-o sărute nebuneşte. Să-i amintească de ce ar trebui să se întoarcă la Nightingale, ce o aştepta acolo alături de el. Ea se uită în jur, ca şi cum ar fi căutat un răspuns.

— Nu-i o întrebare atât de dificilă, spuse el.

Ea se uită dincolo de el, şi doar atunci îşi dădu el seama de paşii care se apropiau. O pereche, discutând pe un ton jos, trecu de ei şi o luă pe potecă la stânga.

— Dacă mergem în direcţia asta, spuse ea încet, o să ajungem la un podeţ arcuit ce traversează un iaz puţin adânc. Aş vrea să merg acolo. Cred că l-aţi găsi interesant.

El îi oferi braţul, încântat de atingerea degetelor ei înmănuşate ce îl strângeau. Când începură să meargă mai departe, fu tentat să se uite în urmă peste umăr să se asigure că Lovingdon nu se strecurase în spatele lor.

— Am observat că aţi venit cu domnul Alcott, spuse ea ca şi cum simţea nevoia să umple tăcerea ce se lăsase între ei, şi el se întrebă dacă nu cumva nu se simţea bine în compania lui. Bănuiesc că ştiţi, vi se spune la toţi „Zurbagiii din Havisham”.

Gura lui se curbă uşor.

— Cunoaştem acest termen cu care suntem etichetaţi. Deşi Grey nu mai e zurbagiul care era odinioară.

— Şi dumneavoastră?

Nu-şi dădea seama de ce se simţea de parcă ea îl supunea unui test, dar Minerva îl studia de parcă răspunsul era important.

— E foarte posibil să mă îmblânzesc în viitorul apropiat. Vă bate gândul să faceţi ceva exerciţii de îmblânzire, domnişoară Dodger?

Ea scutură uşor din cap.

— Nu v-aş vrea îmblânzit.

— Sunt extrem de fericit să aud asta.

— Aşadar, pe unde vă vor duce aventurile în viitor? întrebă ea, schimbând subiectul, de parcă acela nu era unul comod.

— Într-un loc mai degrabă plictisitor, mă tem. Reşedinţa părinţilor mei din Mayfair. Mă mut acolo în următoarele zile.

El vedea că ea îl studia, deşi nu se putea hotărî să-i susţină privirea. Se întrebă cum ar reacţiona dacă ar şti cum stăteau lucrurile cu afacerile lui. O femeie pricepută la afaceri care se informa cum să investească în vite în altă ţară l-ar considera, fără îndoială, un idiot din cauza nepriceperii lui în a jongla cu cifrele. Pe de altă parte, ar fi în stare să înţeleagă ceea ce el nu putea – doar dacă el şi-ar putea călca în picioare mândria. Ceea ce nu putea. Mai curând s-ar împiedica de ea.

— Bănuiesc că nu-i treaba mea, dar de ce nu locuiţi deja acolo? întrebă ea.

— Nu eram pregătit să-mi înfrunt amintirile. E locul unde i-am văzut pentru ultima dată în viaţă. Abia atunci se uită la ea. Deşi doar câteva lămpi cu gaz luminau poteca, dădeau destulă lumină pentru a-i vedea compasiunea oglindită pe faţă. Nu-şi putea aduce aminte când mai vorbise cu vreo femeie despre părinţii lui. Şi, cu toate astea, cu ea vorbise de două ori. Ceva la ea îl făcea să se simtă la adăpost.

— Să sperăm că aveţi câteva amintiri plăcute acolo pentru a le pune în umbră pe cele triste, spuse ea încet, cu degetele afundându-se în braţul lui în clipa când îl apucă mai strâns, dându-i un surprinzător sentiment de alinare.

— Nu m-am gândit atât de intens la timpul petrecut acolo înainte ca ei să moară. Cu excepţia amintirilor care l-

au invadat după ce trecuse pragul casei. Încă le purta cu el. Moartea lor a umbrit orice altceva, dar poate că aveţi dreptate. Odată ce mă mut acolo, o să-mi aduc aminte de timpurile mai fericite. Dar acum era gata să părăsească trecutul şi să se întoarcă în prezent. Aţi călătorit, domnişoară Dodger?

— Când eram mică, am vizitat domeniul Lovingdon de câteva ori, dar, ca regulă, tatălui meu nu-i place să plece din Londra, aşa că n-am deprins obiceiul de a călători. Nu-mi pot imagina toate lucrurile pe care le-aţi văzut.

— Am foarte multe fotografii. Sunteţi bine-venită să le vedeţi, să vă uitaţi la ele.

I se păru că îi simte degetele tresărind.

— Faceţi fotografii doar când călătoriţi?

El îi aruncă o privire aproape maliţioasă. Avea ea oare de gând să joace cartea inocenţei când ştia al naibii de bine ce fel de fotografii făcea el? Dar începuseră amândoi un joc. El nu ştia sigur după ce reguli jucau, dar bănuia că ea avea câteva reguli clare.

— Fotografiez orice îmi face plăcere.

— Atunci, o să vă placă podeţul.

Ajunseră la el. Era îngust, abia dacă încăpeau pe el două persoane una lângă alta. Oprindu-se pe la jumătate, ea îşi retrase mâna de pe braţul lui şi apucă balustrada.

— Îmi place să vin aici şi să arunc firimituri la peşti şi la lebede, spuse ea încet. Întotdeauna e aşa paşnic. Tot frunzişul, tufişurile şi gardurile vii par să împiedice zgomotul dinspre oraş.

El se mişcă până când aproape că-i atingea corpul cu al lui – aproape. Prudenţa era aliatul lui. Nu voia să înţeleagă greşit situaţia, motivul pentru care îl adusese în această parte retrasă a grădinilor.

— Aici nu e la fel de multă lumină, spuse el.

— Nu, nu este. Nu sunt sigură de ce Lovingdon n-a luminat mai bine zona asta.

— Îmi pare bine că n-a făcut-o. Îmi place întunericul.

Ea întoarse puţin capul până ajunse să se uite la el.

— Poate ascunde foarte multe păcate.

— Nu-mi păreţi o păcătoasă sau cineva care ar avea ceva de ascuns.

— Într-un moment sau altul, cu toţii păcătuim, cu toţii avem ceva de ascuns.

Cuvintele ei fură rostite în şoaptă, şi totuşi îşi atinseră ţinta cu o forţă ce aproape că-l dădu jos de pe podeţ. Era imposibil să îi cunoască situaţia financiară, faptul că era dispus să facă orice pentru a o îndrepta. Probabil se referea la fotografiile pe care le făcuse la Nightingale. Deşi nu le arătase nimănui, ştia că nu toate doamnele care îi pozaseră erau discrete. Dar nu-i păsa dacă lumea afla că le făcuse. Câţiva domni chiar ceruseră să le vadă şi fuseseră dezamăgiţi să afle că nu le făcea publice.

El ştia ce avea ea de ascuns. Vizita ei la Nightingale. Dar faptul că ea îşi ascundea identitatea făcea să-i fie mai greu să o curteze. Exista o şansă să greşească, să facă un pas greşit. Nu le putea avea atât pe Lady V., cât şi pe Minerva Dodger. Ar trebui să se mulţumească cu una. Minerva nu l-ar vrea dacă ar afla că avusese o aventură cu Lady V. la Nightingale. Chiar dacă erau una şi aceeaşi femeie, n-ar şti că el ştia asta. Trebuia ca ea să aibă deplină încredere în el, dacă voia să aibă vreo şansă de a o câştiga – fie ca amantă, fie ca soţie.

— Ce vrei să se întâmple, Minerva? întrebă el.

Ochii ei se măriră uşor, buzele se întredeschiseră.

— Sunteţi puţin cam familiar folosindu-mi numele de botez.

— M-ai dus departe de casă, undeva în întuneric. Ce vrei să se întâmple? repetă el.

— Vrei să mă faci să spun? Cu siguranţă poţi ghici.

— Eşti fiica unui bărbat bogat şi puternic, care n-ar ezita să mă înece în iazul ăsta dacă ar crede că am profitat de tine. Deci da, vreau să mă asigur că nu există vreo neînţelegere în ce priveşte dorinţele tale.

În jurul lor se lăsă tăcerea, grea şi densă, ţinând la distanţă chiar şi muzica, şi zgomotul din sala de bal.

Liniştea fu întreruptă de un pleoscăit. Poate că era un peşte. Sau una dintre lebede. Nu era important. Tot ce conta era că se găseau singuri, în întuneric.

— Vreau să mă săruţi, spuse ea cu îndrăzneală.

La fel de bine ar fi putut să-şi lipească gura de a lui. El fu cuprins de dorinţă auzindu-i îndrăzneala. Şi apoi, poate pentru că n-o luase imediat în braţe, ea se pierdu cu firea, pe faţă începu să i se vadă îndoiala, şi el îl blestemă pe fiecare bărbat care o făcuse vreodată să se simtă inferioară faţă de ceea ce era, pe fiecare bărbat care o privise şi nu văzuse decât un sac de bani.

Întinzând mâna, o luă de umăr şi o întoarse încet, până când ajunse cu faţa direct spre el.

— Bine, pentru că mi-am dorit nespus să te sărut încă de când i-ai trimis pe fratele tău şi pe prietenii lui în sala de bal.

Apoi îşi puse gura pe ai ei şi i-o luă în stăpânire.

*

Minerva abia putea să-şi închipuie că în întunericul din grădinile fratelui ei era sărutată cu atâta înflăcărare şi pasiune, ca şi cum ea era centrul universului, pentru ea începeau războaie şi se năruiau regate. Mai adusese aici doar un singur bărbat, la care ţinuse destul de mult. N-ar fi mers aşa departe încât să afirme că-l iubise, dar crezuse că în timp sentimentele ei pentru el aveau să sporească. În vreme ce se uitau la lebede, el o ceruse de soţie.

Fără stat în genunchi, fără să o privească în ochi, fără a-i lua mâna.

Tonul lui fusese asemănător cu cel folosit de ea când alegea un amestec de ceaiuri într-un magazin. Când ea propusese să nu se grăbească, el doar ridicase din umeri şi plecase. O săptămână mai târziu, citise despre logodna lui cu altcineva.

Ştia că mai târziu avea să analizeze acest moment şi fiece moment de dinaintea lui. Şase sezoane o învăţaseră

că atenţiile acordate de către un bărbat veneau cu un preţ, şi, când ea refuza să-l plătească, bărbaţii dispăreau ca şi cum n-ar fi existat vreodată. Dar, pentru moment, alungă toate îndoielile ce-i cereau să fie luate în seamă şi le încuie bine. Pentru moment, îşi permise să creadă că era dorită. Că bărbatul acesta tânjea să fie cu ea la fel de mult cât tânjea şi ea să fie cu el.

Aproape că plânse dezamăgită când gura lui o părăsi, înainte de a ofta de uimire când el îi cuprinse faţa în mâini şi o copleşi cu sărutări pe fiecare centimetru al ei, ca şi cum adora ceea ce ea nu învăţase niciodată să aprecieze. Revenind cu gura la a ei, el n-o cruţă, ci îşi adânci sărutul, şi ea fu cuprinsă irevocabil de pasiunea intensă ce ardea în ea. El îi alimenta focul cu atât de puţin efort.

Retrăgându-se, el îşi trecu degetele mari peste pomeţii ei. Surâsul lui luci alb în întuneric.

— Ei bine, salutare, Lady V.

*

Inima Minervei se zbătu în piept; i se taie răsuflarea. Se gândi să nege, dar cum ar putea să facă asta şi să fie şi credibilă? Ce avea să spună? „N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti”. Pe de altă parte, era oarecum uşurată că secretul îi fusese dezvăluit.

— Când ţi-ai dat seama?

Cu un deget, urmări încet linia unde fusese masca, de-a lungul rădăcinilor părului, în josul obrazului, peste buza de sus.

— Am bănuit pe când vorbeam la petrecerea lui Lady Greyling. Statura şi silueta ta păreau potrivite, dar pasiunea cu care vorbeai a fost un indiciu mai clar. Vocea ta şi îmbrăcămintea m-au pus pe gânduri. Îmbrăcămintea femeilor poate fi groaznic de înşelătoare. Dar apoi am dansat cu tine la Twin Dragons, şi convingerea mea a sporit, în plus, a mai fost şi verbina.

Ştia de atâta vreme şi continuase s-o urmărească, s-o

întâlnească la Nightingale?

— Nu e o mireasmă neobişnuită.

— Totuşi, parfumul are o anumită aromă în funcţie de pielea pe care e aplicată. Însă sărutul de acum a fost hotărâtor. Gustul tău, îndrăzneala ta, felul în care mi-ai răspuns la sărut. N-am mai putut ascunde adevărul în ceea ce te priveşte.

— Asta nu schimbă nimic între noi.

— Asta schimbă totul. Ştiind ce poate fi între noi, nu te poţi aştepta să plec liniştit, în special când putem avea mult mai mult. Şi ştiu că mă placi enorm; altfel, nu mi-ai fi cerut să te sărut. Nici n-ai fi permis libertăţile pe care mi le-am luat noaptea trecută.

— Şttt. Nu ştii cine se furişează prin întuneric.

Îi puse două degete pe buze pentru a-l face să tacă. Acum, el îi luă mâna, i-o întoarse şi îi depuse un sărut în mijlocul palmei, înainte de a-i îndoi degetele ca pentru a-l păstra.

— Nu erai prea preocupată de cine s-ar furişa când ne-am sărutat, spuse el.

— Un sărut e una. Cealaltă chestie e cu totul altceva.

— Amândouă te vor duce la altar la fel de repede dacă un tată află de vreuna din ele.

— Nu. Dacă tata află de cealaltă, asta o să te pună în sicriu.

El nu păru îngrijorat. Şi încă îi ţinea mâna într-a lui.

— Nu şi dacă am intenţii onorabile în ceea ce te priveşte, spuse el.

Ea îl ţintui cu privirea.

— Vorbeşti despre… căsătorie?

— Aşa s-ar părea.

— Chiar ştiind cine sunt?

— În special ştiind cine eşti. Mă intrigi. Un trandafir, oricum i-ai spune[2] şi toate prostiile alea. Eşti o femeie care

---

2 Citat din *Romeo şi Julieta* de William Shakespeare, actul al II-lea, scena a II-a (n.tr.)

ştie ce vrea şi care face totul pentru a-şi atinge scopul. Nu eşti vreo domniţă sclifosită care se smiorcăie într-un colţ aşteptând ca altcineva s-o facă fericită.

— Domnilor li se cam taie elanul pentru că nu mă smiorcăi, nu leşin şi nu fac pe neajutorată.

— Eu nu sunt printre aceştia.

N-ar fi putut rosti vorbe mai adevărate. Ea se temea însă că s-ar putea foarte uşor îndrăgosti de el şi nu credea că el era genul care să fie iubit. Chiar dacă ţinuse la câţiva dintre pretendenţii ei, nu fusese îndrăgostită nebuneşte de niciunul. Trebuia oare să iubeşti ca să fii iubit?

Făcând un pas înapoi, se sprijini de balustrada podeţului, constatând că îi era mai uşor să gândească după ce el îi dădu drumul la mână, iar ea nu mai era învăluită de minunatul lui parfum bărbătesc.

— De ce ai vrea să te însori cu mine?

El înaintă, şi ea simţi imediat apropierea lui, picioarele atingându-i fusta, pieptul lui aproape de al ei. Doar să respire mai adânc, şi ar fi lipită de el.

— Între noi e pasiune. Ne simţim bine împreună.

Ea îşi miji ochii.

— Care e situaţia ta financiară?

— Nu fiecare bărbat îţi urmăreşte zestrea, spuse el tăios.

— Atunci, de ce îmi faci curte?

— Nu ţipetele tale se auzeau lângă mine aseară?

— Şi când flăcările pasiunii se vor stinge?

— Nu se vor stinge.

— Nu poţi garanta asta. Îndepărtându-se de el, se uită spre partea cea mai întunecată a grădinilor. Să fie atracţia fizică un motiv suficient pentru căsătorie? Ar putea o relaţie lipsită de iubire să fie de-ajuns pentru o viaţă întreagă?

Apropiindu-se în spatele ei, îşi lipi buzele de ceafa ei. O atât de simplă atingere ce făcea ca totul în ea să se topească.

— Te vreau în seara asta mai mult decât te-am vrut aseară, spuse el, vocea lui joasă provocând un fior cald

asupra pielii ei.

— De ce nu mi-ai spus aseară că îmi cunoşteai identitatea?

— Părea să ai nevoie de anonimat. Poate că făcea parte din fantezia ta. Am vrut să-ţi ofer ceea ce doreai. Dar vreau să-i fac curte Minervei Dodger. Nu cred că ar înţelege dacă aş avea o aventură cu Lady V. în timp ce o curtez pe ea.

De ce n-avea încredere în motivele lui? De ce nu putea să creadă că o dorea cu adevărat?

— Mă iubeşti?

— Tu mă iubeşti?

Ea se răsuci şi simţi gura lui pe a ei înainte de a mai putea rosti un cuvânt. Focul se aprinse aproape instantaneu. Ea se topi lipită de el şi-l cuprinse cu braţele pe după gât. Era asta de-ajuns pentru a-i face fericiţi pentru tot restul vieţii?

El îşi plimbă gura de-a lungul gâtului ei.

— Permite-mi să te vizitez mâine. Dă-mi ocazia să îţi arăt că poţi fi fericită cu mine la lumina zilei, la fel cum eşti în întuneric.

La aşa o rugăminte simplă, ea nu putu face mai mult decât să încuviinţeze din cap. El se depărtă de ea.

— Ai avut dreptate, spuse el încet, seducător, atingându-i uşor buzele. Mi-a plăcut foarte mult iazul fratelui tău.

Ea izbucni în râs, făcând-o să se simtă mai tânără decât se simţise de mult timp încoace.

— Nu sunt sigură că mi-a plăcut vreodată mai mult.

— E bine de ştiut. Am o latură competitivă. Nu vreau să te dăruieşti nimănui altcuiva.

Nu se putea gândi la niciun bărbat care să concureze cu el, dar n-avea de gând să i-o spună. El chiar n-avea nevoie de şi mai multă încredere în sine.

— Ar trebui să ne întoarcem în sala de bal, spuse el, înainte să ni se observe lipsa şi să înceapă cleveteala.

Îi oferi braţul.

Ea avea o sută de întrebări, poate chiar o mie, dar nu voia ca văpaia să dispară.

Când ajunseră la terasă, el se îndepărtă de ea.

— Am lipsit cam mult. Pentru a-ţi proteja reputaţia, ar trebui să intri fără mine.

— Ai mai fi cu mine acum dacă n-aş fi fost femeia… Se uită în jur, neştiind cum să-i pună întrebarea fără a dezvălui prea multe, în caz că cineva ar asculta… Femeia care credeai că eram?

— Dar eşti, aşa că asta iese din discuţie.

— Înţelegi ce întreb. Nu mi se pare că-mi răspunzi la întrebare.

El o studie pentru o clipă.

— Nu ştiu. Ştiu doar că femeia pe care am cunoscut-o în acea primă noapte la Nightingale m-a intrigat şi că eram disperat să aflu cine e. Discuţia cu tine la Lady Greyling a fost la fel de năucitoare. Faptul că doamnele respective sunt una şi aceeaşi e marele meu noroc.

— Cel puţin eşti sincer.

Se gândi că, pentru o fracţiune de secundă, el ezitase, păruse vinovat. De ce trebuia ea să caute lucruri care probabil nici nu existau? se auziră paşi pe când alte perechi se apropiau.

— Vă mulţumesc pentru plăcerea de a vă avea drept companie, domnişoară Dodger. Abia aştept ziua de mâine.

— Excelenţă.

Ea urcă treptele şi se îndreptă spre sala de bal. Nu se apropie nimeni de ea, nimeni n-o opri pe când parcurse încăperea şi se apropie de scări. Merse în continuare până ajunse la intrarea ce dădea în balconul de pe care se vedea marele salon. Ashebury intrase la un moment dat. Acum dansa cu Lady Honoria. Nu-i trebuise mult timp să-şi îndrepte atenţia în altă parte. Se strădui să nu se simtă geloasă. Era un bal. Lumea dansa.

Rămase unde era, privind în vreme ce el dansa cu Lady Julia şi apoi cu Lady Regina. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă le fotografiase şi pe ele.

Simţind deodată o prezenţă impunătoare venind dinspre intrare, înţepeni. Fratele ei îşi rezemase braţele de balustradă.

— E un afemeiat, spuse el fără vreo introducere.

— Şi tu nu erai? întrebă ea fără a se obosi să-şi ascundă sarcasmul sau iritarea stârnită de faptul că el sublinia un lucru de care ea era perfect conştientă.

— Eu am avut motivele mele.

— Poate că şi el are. Se întoarse să-l privească. Este de neînchipuit că un bărbat ar putea să mă dorească?

— Nu, bineînţeles că nu. Ca să fiu cinstit, nu mi-e clar de ce nu eşti măritată încă. Şi nu spun că nu te doreşte, doar că nu cred că e genul care să se însoare.

— Eu nu caut acest gen de bărbaţi.

El îşi îndreptă atât de repede spatele, încât îi auzi şira spinării trosnind. Cu ochii mijiţi, arăta înspăimântător.

— Ce vrei să spui?

— Că mi-a ajuns cu vânătorii de zestre. Că m-am săturat să fiu în grupa de măritat. Nu sunt aici să-mi găsesc un soţ. Sunt aici pentru că Grace e o prietenă dragă mie, iar tu eşti fratele meu şi întotdeauna organizezi nişte petreceri grozave.

— Atunci de ce accepţi să te curteze?

— De ce nu? Faptul că nu mai am planuri de măritiş e o uşurare, sinceră să fiu, efectiv e o eliberare. Nu mai trebuie să-mi pese dacă un bărbat mă găseşte atrăgătoare. Pot spune ce gândesc şi ştiu că asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile, că părerea lui despre mine nu e în măsură să îmi influenţeze starea de bine.

— I-ai spus tatălui tău asta?

— E de acord.

Strânse din dinţi, pentru că, evident, el nu era.

— Şi mama?

— Ea vrea să mă vadă fericită. Sau aşa îi spusese tatăl ei, şi ea îl crezuse. Serios, e absurd ca ţelul unei femei să fie acela de a căpăta un soţ.

— Atunci, ţelul tău care-i?

— Oricare vreau eu să fie.

N-avea sens să-l mai supere spunându-i că scopul ei era plăcerea.

Se auziră paşi. Uitându-se peste umăr, îl văzu pe Edward stând în uşă. Se încruntă.

— Încetează să-mi mai arunci priviri otrăvite, Lovingdon. Am venit doar să obţin un dans cu sora ta.

Lovingdon încuviinţă din cap, după care se uită la ea.

— Aminteşte-ţi ce te-am învăţat.

Apoi plecă.

Ea oftă înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Edward. În seara aceea, arăta deosebit de chipeş în frac. Îi zâmbi.

— Sper ca dansul următor să fie liber, spuse el.

— Întâmplător, chiar este. Mergem?

Ea făcu un pas spre uşă, dar el îi puse mâna pe braţ, oprind-o în loc.

— Hai să dansăm aici! E mai puţin aglomerat.

— Va atrage atenţia.

— Îmi place atenţia.

— Încerci să faci pe cineva gelos?

El ridică un umăr, într-o mişcare nepăsătoare.

— *Ţie* nu ţi-ar plăcea?

Înghiţind greu, ea îşi strânse mâinile.

— Sunt sigură că nu ştiu ce vrei să insinuezi.

— L-am văzut pe Ashe cum te ducea în grădini. Mai ştiu că doamnele n-o să-l lase în pace, şi el e prea politicos să le refuze pe toate. Nu poate fi distractiv să-l vezi cum dansează.

— De obicei, nu te lasă pe tine în pace doamnele.

— Asta aşa-i. N-am decât următorul dans liber. Îi întinse mâna înmănuşată. Aşadar, mergem?

— Bănuiesc că nu-i nimic rău în asta. Poate vom începe o nouă tradiţie.

Începu un vals. Ea se aştepta ca el să profite, s-o ţină mai aproape de el decât era necesar, dar el păstra o distanţă respectabilă între ei.

— Te place, spuse Edward.

— Poftim?

— Ashe. Te place.

— Pentru că m-a dus la o plimbare prin grădini?

— Pentru că te priveşte ca şi cum eşti importantă pentru el. L-am văzut cu o grămadă de femei. Amândoi avem înclinaţia de a le folosi drept distracţii. Scutură din cap. N-o să intru în detalii. Nu te vede în felul ăsta. Nu şi-a luat ochii de la tine de când am ajuns aici. Chiar şi acum ne priveşte.

Ea se sili să nu se uite spre balcon, să verifice dacă aşa era.

— Poate că nu pare aşa, dar el vede tot. Ăsta e motivul pentru care e aşa de al naibii de bun la fotografiat.

— I-ai pozat?

— În multe ocazii. Se uită de jur-împrejur, înainte de a se apleca şi de a-i şopti: Cândva i-am pozat nud.

Ea îşi miji ochii spre el.

— Cred că le înfloreşti.

— Păi, eram gol pe sub haine.

Ea râse.

— Eşti groaznic!

El zâmbi larg.

— Ei bine, da, sunt. Şi dansul nostru s-a sfârşit.

Abia atunci ea îşi dădu seama că melodia se sfârşise.

El îi luă mâna şi îi sărută dosul încheieturii.

— Mulţumesc pentru vals, domnişoară Dodger.

— Mulţumesc, sir.

El îi dădu drumul mâinii, se îndepărtă cu un pas, se întoarse şi o privi cu seriozitate.

— E un om bun. Să nu-i faci vină că mi-e prieten.

Apoi dispăru pe uşă, înainte ca ea să-i poată răspunde.

*

— Ţi-am spus că, dacă te apropii la mai mult de un metru de ea, te fac una cu pământul, mormăi Ashe.

Edward îşi puse piciorul încălţat pe bancheta din faţă, pe când trăsura lui Ashe huruia pe străzi. Era surprins că prietenul lui aşteptase atâta pentru a-l înfrunta. Pe de altă parte, locul strâmt l-ar face pe Ashe să-l burduşească mai uşor. Ashe avea cinci centimetri mai mult ca el, la dracu'.

— Nu, m-ai avertizat să stau departe de lebăda albă. Deci bănuiesc că domnişoara Dodger *este* lebăda albă. Aşa am crezut şi eu. Are statura potrivită.

— Edward…

— Calmează-te! N-o să spun nimic. Dar înţeleg că ea e cea cu care plănuieşti să te însori.

— Dacă o pot convinge că nu mă însor cu ea pentru zestre.

— Dar de asta o faci.

Chiar şi în întuneric, simţi cum privirea lui Ashe îl străpunge.

— Oh, înţeleg. N-ar fi mai bine să fii cinstit cu ea?

— Fiecare bărbat care s-a apropiat de ea îi voia zestrea. Ea îşi doreşte dragoste.

— Poţi să-i dai asta?

Ashe oftă din greu.

— Nu ştiu. Văzând ce i-a făcut dragostea lui Marsden… Cum a trecut Albert peste asta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu. Gândul să mă îndrăgostesc mă sperie de moarte. Aşa că n-o s-o fac. Tu mă ştii. Întotdeauna aleg calea laşului.

— Ăsta este motivul pentru care ai omorât un leu cu un blestemat de cuţit.

El ridică din umeri.

— Mi s-a blocat puşca.

— În treacăt fie zis, nu-mi place cum relatezi tu povestea aia. Dacă Locke ar fi fost la Lady Greyling, n-ar fi permis asta.

— Dar n-a fost, nu-i aşa? Aşa că am putut s-o înfloresc cât am poftit, pentru că ţie îţi plac poveştile mele. În afară de asta, şi tu l-ai înjunghiat.

— Tu i-ai dat lovitura mortală.

— Nu putem şti sigur.

Ashe chicoti încet.

— Doamne, erai înnebunit. Mă mir că ţipătul tău nu l-a pus pe fugă.

— N-am *ţipat.* Am urlat. Ca un vechi războinic.

— Ca un nebun.

— Păi, când eşti crescut de unul, la ce te poţi aştepta?

Între ei se lăsă tăcerea, întreruptă doar de tropăitul monoton al potcoavelor cailor.

— De ce ai dansat cu ea? întrebă încet Ashe.

— Mi-am amintit cuvintele pe care le-a zis Lady Hyacinth la masa de ruletă. Îmi place să dansez cu fetele bătrâne. Întotdeauna se simt recunoscătoare când li se dă atenţie.

— Eşti un măgar, Edward!

Edward zâmbi. Da, era. Dar unul relativ inofensiv. Atâta vreme cât nu îi păştea un pericol pe cei pe care-i iubea.

Capitolul 14

Minerva acordase o grijă deosebită pregătirilor pentru acea zi; alesese o rochie de un roz pal ce reuşise să sublinieze nuanţa roşie a părului ei astfel încât să nu apară atât de negru. Camerista o coafase într-un stil delicat ce lăsa zulufii să se onduleze pe lângă obraji, scoţându-i în evidenţă ochii. Nu era într-atât de vanitoasă încât să creadă că arată drăguţ, dar se considera mai mult decât acceptabilă.

Cu nervozitatea provocându-i fluturi în stomac, abia dacă se atinsese de micul dejun, incredibil de recunoscătoare că tatăl ei nu comentase despre asta. Nu era obişnuită să fie agitată în legătură cu vizita unui domn. Primise destui domni. Dar niciunul cu care se culcase. Îi ştia

fermitatea muşchilor, căldura pielii, felul în care se mişca deasupra ei…

Se temea că era ceva în neregulă cu moralitatea ei, pentru că nu simţea pic de ruşine ştiind amănuntele acestea.

În vreme ce timpul se scurgea până la ora potrivită pentru vizita unui domn, ea stătea în salonul de dimineaţă încercând să citească. După ce se uită la aceeaşi frază pentru a nu ştiu câta oară, în cele din urmă închise cartea şi începu să se plimbe prin cameră. Afară începuse să plouă uşor, aşa că nu putea merge în grădină. Se gândi să trimită o scrisoare la ziarul *Times*, în ideea ca mai mulţi oameni să se angajeze în opere de caritate, dar se îndoia că avea să fie în stare să se concentreze astfel încât să pară elocventă sau convingătoare.

Nervii îi erau întinşi la maximum când majordomul intră în cele din urmă şi o anunţă că avea un vizitator. Cu toate astea, bucuria o luă prin surprindere…

— Lord Burleigh, continuă Dixon, cuvintele lui lovind-o pe Minerva şi ţintuind-o locului.

— Lord Burleigh? repetă ea, ca şi cum îşi pierduse minţile. Bărbatul n-o mai vizitase niciodată până atunci, nu dansase niciodată cu ea. Vorbiseră în treacăt, dar cu siguranţă nu îşi manifestase vreun interes faţă de ea.

— Da, domnişoară. L-am condus în salon. Mama dumneavoastră se ducea într-acolo.

Poate că trebuia să anunţe public că nu mai era în căutare de soţ. Pe de altă parte, ar fi nesăbuită să nu ţină cont de posibilitatea de a-şi găsi dragostea mai târziu în viaţă. Desigur, orice bărbat ar trebui acum să accepte comportarea ei scandaloasă. Nu că Ashebury părea a avea vreo problemă cu asta.

— În regulă, atunci.

Lord Burleigh, al cărui fizic se potrivea numelui[3], sări

---

3 Numele Burleigh se pronunţă aproximativ la fel cu *burly* care înseamnă robust, voinic, (n.tr.)

de pe canapea imediat ce ea intră în încăpere.

— Domnişoară Dodger.

— Milord, ce amabil din partea dumneavoastră să mă vizitaţi. Am sunat pentru ceai.

— O să vă las pe voi, tinerii, să conversaţi, spuse mama ei, luându-şi broderia şi mutându-se într-un colţ mai îndepărtat al camerei, pentru a le oferi puţină intimitate.

Minerva se aşează pe canapea. Lord Burleigh i se alătură, păstrând o distanţă respectuoasă. Ea încercă să şi-l imagineze pe Ashebury făcând la fel şi descoperi că-i era imposibil.

— E o zi destul de mohorâtă, spuse Burleigh.

— Mie îmi place ploaia.

— Şi mie. Multor oameni nu le place. E potrivită pentru meditaţie.

— Aşa este.

— Îmi place zgomotul picăturilor ce bat în fereastră.

— Asta a fost o exprimare destul de poetică. Sunteţi poet, milord?

Lui i se înroşiră obrajii.

— Mă ocup ocazional cu asta, ca amator.

— Felicitări!

El o privi cu ochii mijiţi.

— Vă bateţi joc de mine, domnişoară Dodger?

— Nu, absolut deloc. Cred că orice strădanie creatoare merită aplaudată.

— Scuze! Am auzit… îşi închise brusc gura, scoase ceasul de buzunar, se uită la oră, fără îndoială dezamăgit că nu trecuseră nici măcar două minute.

— Ce aţi auzit, mai precis, milord?

Scuturând din cap, el îşi vârî ceasul înapoi în buzunar chiar când sosi ceaiul. Slavă Domnului! Minerva începu să-i pregătească o ceaşcă.

— Trei cuburi de zahăr, spuse el. Puţină frişcă.

Ea îi înmână ceaşca, pe care el o ţinu cu deosebită pricepere în echilibru pe coapsă.

— Mamă? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc, draga mea. Abia dacă-şi ridică privirea de la broderia ei. Minerva n-ar fi putut să fie atât de absorbită împingând şi trăgând aţa printr-o ţesătură, deşi cu siguranţă le invidia pe cele care fuseseră în stare să creeze astfel nişte tapiserii incredibile.

După ce-şi prepară şi ceaiul pentru ea, Minerva se uită spre Burleigh şi descoperi că acesta o studia. Ea îi aruncă ceea ce spera să fie un zâmbet de încurajare.

Încruntându-se, îşi drese glasul.

— V-am văzut aseară la balul Lovingdon.

Inima îi tresări puţin. Spera să n-o fi văzut în grădină.

— Ah?

— Mi-am dat seama că n-am ajuns să ne cunoaştem prea bine unul pe altul.

— Îmi doresc să mă fi invitat la un dans.

— Statura mea mă face oarecum stângaci în privinţa asta.

— Bănuiesc că sunteţi prea critic cu dumneavoastră înşivă, dar, în orice caz, cred că ne-am fi putut descurca.

El clipi de câteva ori.

— Sunteţi amabilă că spuneţi asta.

— Afirmaţi asta ca şi cum aţi fi surprins de amabilitatea mea.

El abia atinse ceaşca de ceai, că şi renunţă.

— Am auzit că aţi fi…

Îşi drese glasul.

— O scorpie?

Încuviinţând uşor din cap, el se încruntă şi strâmbă din nas.

— Dificilă.

— Şi, cu toate astea, aţi venit în vizită.

— Tatăl meu a murit de puţin timp.

Ce-avea asta de-a face cu restul?

— Da, am auzit. Ar fi trebuit să vă transmit condoleanţele mele când v-am întâmpinat.

— Nu-i nevoie. Era înaintat în vârstă; a avut o viaţă bună. Dar acum trebuie să-mi văd de obligaţiile mele. Sunt

în căutarea unei soţii, şi m-am gândit să vă vizitez.

— Ce amabil din partea dumneavoastră!

— Sunt puţin mai în vârstă, aşa că n-am prea multă răbdare pentru prostiile fetelor tinere.

Raţionamentul acesta era unul pe care nu-l mai auzise până atunci. Deşi era reconfortant, era totodată şi puţin jignitor.

— Aşadar, vârsta mea vă atrage?

— Nu chicotiţi.

— Nu, de obicei, nu, deşi în anumite ocazii am fost auzită chicotind.

— Nu tare, sper.

— Depinde, bănuiesc.

I se păru că aude pe cineva bătând în uşă. În acest moment, chiar şi Lord Sheridan ar fi fost bine-venit.

Se uită spre uşă când Dixon intră, ţinând o tavă de argint. I-o întinse. Ridicând cartea de vizită, citi şi încercă să-şi înăbuşe bucuria.

— Te rog, invită-l pe ducele de Ashebury.

Minervei nu-i scăpă privirea întrebătoare a mamei ei când aceasta îşi ridică ochii de la broderia ei şi nici dezamăgirea din ochii lui Burleigh. Toată lumea se ridică în clipa când Ashebury intră. Se îndreptă direct spre mama ei, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Doamnă, ce încântător arătaţi!

— Mulţumesc, Excelenţă. E o plăcere să vă avem în vizită.

— Plăcerea e în întregime de partea mea, vă asigur. Întorcându-se, îşi aţinti privirea asupra Minervei, ignorându-l cu desăvârşire pe Burleigh, în timp ce traversa camera. Ea spera să-i sărute şi ei mâna, dar el doar o salută înclinându-şi capul.

— Domnişoară Dodger.

— Excelenţă.

Îşi mută uşor privirea.

— Burleigh.

— Ashebury.

— Sper că n-am întrerupt nimic.

— Nu sunteţi niciodată în situaţia de a întrerupe ceva, spuse Minerva. Aţi dori nişte ceai?

— Mi-ar plăcea. Un cub de zahăr, fără frişcă. Mi-am pierdut atracţia faţă de frişcă în numeroasele mele călătorii departe de civilizaţie. Aproape imposibil de transportat.

Minerva se aşează la loc, observând că Burleigh stătea o idee mai aproape de ea. Ashebury se aşează, de asemenea, pe scaunul cel mai apropiat de ea.

— Probabil vă lipsea ceaiul în călătoriile dumneavoastră.

— Dimpotrivă. Un gentleman îşi ia întotdeauna ceai cu el, chiar şi în sălbăticie.

— Nu văd cum s-ar putea pregăti ceaiul aşa cum trebuie în sălbăticie, spuse Burleigh.

— Oh, se poate, zise Ashebury. Trebuie să citeşti *Arta călătoriei*, Burleigh. Fascinant! Ai fi surprins să afli ce poate cineva să facă şi ce e dispus să facă la nevoie. Luând ceaşca oferită de Minerva, sorbi din ceai. Darjeeling! Excelent!

— Nu sunt sigură că am mai avut în vizită vreun gentleman care să poată recunoaşte tipul de ceai.

— Am un gust rafinat. Pot distinge aroma a aproape tot ce are un gust unic: vin, alcool, ceai.

Cu ochii întunecându-se, îşi coborî privirea spre buzele ei, şi ea intui ce lăsase nerostit: sărutul unei femei, gura ei.

Foindu-se în loc, Minerva sorbi într-un mod lipsit de feminitate din ceai. În jurul lor se lăsă tăcerea. Observă ceaşca odihnindu-se pe coapsa fermă a lui Ashebury şi se gândi că părea mult mai delicată acolo decât pe coapsa lui Burleigh. Deşi Burleigh era mai lat în umeri decât Ashebury, Ashebury părea mai masiv. Poate şi pentru că hainele îi cădeau atât de bine, fiind clar că n-avea niciun gram de grăsime. Putea fi şi din cauză că ea ştia senzaţia atingerii acelei coapse sub talpa ei, ştia că oferea un loc foarte sigur în care să aşezi o farfurioară.

— Despre ce discutaţi înainte să vă întrerup eu? întrebă Ashebury.

— Despre meritele vârstei, spuse Minerva, sperând că el n-avea să observe încotro rătăceau privirea şi gândurile ei.

— Ale vinului?

— Ale doamnelor.

— Asta pare destul de nepotrivit. Doamnele pe care le cunosc eu sunt atât de discrete când vine vorba despre vârsta lor.

— Discutam că doamnele mai în vârstă nu chicotesc precum prostuţele cele tinere, spuse enervat Burleigh.

— Ce-i rău în a chicoti? întrebă Ashebury.

— E enervant. Nu vreau o soţie care să chicotească. Domnişoara Dodger nu e înclinată spre chicoteli.

Privirea lui Ashebury se aţinti asupra ei.

— Nu e? Pariez că aş putea s-o fac să chicotească.

— De ce ai vrea să faci aşa ceva? întrebă Burleigh.

— De ce să n-o faci dumneata?

— După cum am spus, e enervant.

— Dimpotrivă, Burleigh, e un sunet vesel. O femeie ar trebui să chicotească cel puţin o dată pe zi.

Privirea îi rămase aţintită asupra ei.

Ea auzi un zăngănit slab, ceaşca de ceai a lui Burleigh clătinându-se uşor pe farfurioară, în vreme ce el devenea din ce în ce mai agitat. Era oaspetele ei. Nu putea să-i permită lui Ashe să-l tulbure astfel.

— Cum se face ceaiul în sălbăticie? întreba ea.

Ashebury îi aruncă un zâmbet leneş, şi ea ştiu că era perfect conştient de încercarea ei de a destinde atmosfera.

— Un foc, un ibric, un ceainic şi ceai.

— La fel cum se face în lumea civilizată, spuse Burleigh.

— Sunt nişte diferenţe ici şi colo. Am sfârşit prin a dărui ceainicul, ceştile şi nişte ceai unui şef de trib. Era de-a dreptul fascinat de metodă. Nu sunt sigur de unde îşi va procura ceai după ce va termina ce i-am lăsat noi. Ai vrea

să vezi o fotografie a lui?

— Nu, răspunse Burleigh chiar în clipa când Minerva spuse da.

— Nu pot să refuz dorinţa unei doamne, replică Ashebury, punându-şi deoparte ceaşca înainte de a se muta de pe fotoliu pe marginea canapelei.

Minerva se feri repede pentru a-l împiedica să aterizeze direct pe ea, ceea ce o făcu să se cuibărească lângă Burleigh. Era pe deplin conştientă că respectivul înţepenise; nu-şi putea imagina ca Ashebury să reacţioneze la fel. Dacă s-ar fi aflat cu o femeie lângă el, fără îndoială că s-ar fi ghemuit lângă ea.

Pe buzele lui Ashebury plutea un zâmbet slab. Nemernicul se distra manipulându-i, făcându-l pe Burleigh să se simtă stânjenit. N-ar fi trebuit să se simtă atrasă de el când se comporta aşa urât. Cu toate astea, părea incapabilă să se enerveze. Burleigh nu făcuse nimic rău, dar nici nimic bine. Nu era atrasă de el. N-ar obţine nimic dacă ar curta-o. Probabil ar trebui să-i spună. Mai târziu. Când Ashebury avea să fi plecat.

Ashe îşi băgă mâna mare în buzunar, scoase un pachet legat cu sfoară şi i-l puse în poală.

— Puteţi să faceţi onorurile.

Era la fel de aproape ca Burleigh, dacă nu chiar mai aproape, coapsa lui rezemată de a ei, şoldurile atingându-se, şi, cu toate astea, nu se simţea înghesuită pe partea dreaptă. Nu putea spune la fel şi de stânga. Era oare pentru că fusese incredibil de intimă cu bărbatul acesta? Sau pur şi simplu era felul lui de a se simţi perfect confortabil lângă o femeie? Probabil că varianta din urmă era cea corectă. Nu voia să se gândească la câte femei or fi fost atât de aproape de el.

Trăgând de capetele fundei, scoase şnurul de pe ambalaj şi îl puse pe masa joasă de lângă ea. Apoi, desfăcu încet hârtia. Fu întâmpinată de imaginea cimpanzeilor. Suflete-pereche, putea să bage mâna în foc pentru asta. Urmară piramidele, făcând ca oamenii care se găseau lângă

ele să pară pitici. Îi erau cunoscute construcţiile, mai văzuse şi alte fotografii, dorise dintotdeauna să le viziteze. Nemaifiind în căutarea unui soţ, era liberă să meargă oriunde dorea. Următoarea fotografie arăta un fel de sanctuar de piatră abia vizibil prin frunziş. N-avea nicio idee ce ar putea fi, şi totuşi părea atât de singuratic, ca şi cum aştepta să fie din nou folosit.

Lăsând deoparte fotografia, luă alta înfăţişând un bărbat cu părul lung şi alb care părea să fi fost pictat pe faţa lui neagră şi ridată cu o vopsea albă. Rânjind, ţinea în mână o gingaşă ceaşcă de ceai ce părea nelalocul ei acolo.

— Ăsta e, spuse Ashebury.

— Arată atât de fericit!

— S-a târguit cu mine pentru ceaşca de ceai, spuse el morocănos.

Ea se uită la el. Era aproape, atât de aproape, cu umărul gata să-l atingă pe al ei.

— Ce aţi căpătat?

— Doi membri ai tribului lui, pentru a ne însoţi mai adânc în junglă.

— Ei cu ce s-au ales?

— Cu avantajul de a ne fi însoţit, presupun. N-au nevoie de bani. Nu depind de nimeni.

— Sunt sălbatici, spuse Burleigh.

— Ce anume înseamnă un sălbatic, Burleigh? Am cunoscut destui chiar în Anglia.

— Ştii ce vreau să zic. Nu sunt civilizaţi.

— Nu ca dumneata şi ca mine, poate. Nu pot da citate din Shakespeare, dar te asigur că foarte greu pot fi numiţi sălbatici. Din câte ştim noi, duc o existenţă paşnică. Ne-au primit bine. Făcu apoi cu ochiul spre Minerva. Au băut ceai cu noi. Nu poţi fi mai civilizat de atât.

El dădu deoparte fotografia, şi ei i se tăie răsuflarea văzând o femeie îmbrăcată în hainele indigene, aşa sumare cum erau. Dar nu sânii goi îi atraseră atenţia, ci faţa femeii: atât de mândră, cu o ţinută atât de nobilă. Fără stânjeneală, fără ruşine. Cum ar putea fi cineva ofensat de

această imagine remarcabilă? Era pur şi simplu… viaţa. Şi Ashe reuşise să surprindă esenţa şi frumuseţea acesteia.

El avea dreptate. Trupul uman în toată splendoarea lui naturală era superb.

Deşi Burleigh, după câte se părea, nu era de acord. Scotea nişte sunete gâtuite, ca şi cum ceaiul înghiţit o luase pe un drum greşit. Smulgându-i fotografia din mână, se ridică iute.

— Nu poţi să arăţi astfel de poze unei doamne!

Era de mirare că indignarea lui nu făcuse candelabrul de deasupra să se clatine.

— Şi oare de ce? întrebă Minerva.

— Doamnă, ducele îi arăta fiicei dumneavoastră fotografii vulgare.

Mama ei îşi ridică privirea, săltând uşor din sprâncene.

— E o femeie indigenă, mamă. În mediul ei natural.

— Nu poartă haine, spuse Burleigh.

— Nu haine aşa cum avem noi, comentă Ashebury, dar vă asigur că în faţa alor ei era adecvat îmbrăcată.

Cu graţie şi demnitate, mama ei se ridică şi veni spre ei. Ashebury sări în picioare. Mama ei îşi întinse mâna spre Burleigh. Acesta ezită.

— Lord Burleigh.

Plesni din degete.

— Nu e cuviincios, doamnă!

— Eu sunt cea care va hotărî ce e cuviincios şi ce nu.

El îi înmână poza.

Minerva admiră încrederea în sine a mamei ei. Putea foarte bine să se uite şi la o foaie albă de hârtie, dacă e să ne luăm după expresia de pe chipul ei.

— Dacă femeia nu e obişnuită să poarte haine, nu văd cum putem s-o numim vulgară pentru că-şi respectă tradiţiile.

— Dar Ashebury n-ar trebui să pună asemenea fotografii în faţa fiicei dumneavoastră.

— Suntem toţi adulţi aici, milord. Sigur nu putem fi

jigniţi de viaţă. Totuşi, mama ei îi dădu fotografia înapoi lui Ashebury. În picturi, am văzut femei purtând şi mai puţin, deşi nu sunt opere pe care să le expun în salonul meu.

— Scuzele mele, doamnă, dacă v-am jignit, spuse Ashebury.

— Nu sunt jignită, doar subliniez un lucru. Să ne întoarcem la ceaiul nostru, da?

— Eu trebuie să plec, spuse Burleigh.

— O să vă conduc, milord, zise mama Minervei.

— Cum rămâne cu Ashebury?

— Nu cred că timpul lui s-a scurs.

— Nu îi puteţi lăsa singuri.

— Oh, sunt sigură că nu se va întâmpla nimic nepotrivit. Îşi strecură braţul pe după al lui Burleigh, Cum rezistaţi acum, că-i luaţi locul tatălui dumneavoastră? întrebă ea conducându-l afară din cameră.

De îndată ce amândoi ieşiră, Minerva se plesni cu mâna peste gură, iar umerii i se scuturară, în vreme ce se străduia să nu râdă în hohote. Ashe stătea lângă ea. Se aplecă până când răsuflarea lui o mângâie pe obraz.

— Chicoteşti?

Îi scăpă un sunet ce semăna foarte tare cu un chicot, îi dădu un ghiont în umăr.

— Ai făcut-o dinadins, făcându-l să se simtă stânjenit cu poza aia.

— Nu fi ridicolă! Nu ştiam că va fi aici.

— Atunci de ce n-ai aşteptat până când pleca pentru a mi-o arăta?

Ochii lui străluceau cu un licăr de maliţiozitate.

— Pentru că, stând aici, mi-a trecut prin minte că ar putea fi distractiv să-i văd reacţia. El e mai degrabă genul serios. Îţi face curte?

— Nu sunt sigură. E prima dată când vine în vizită.

— Te-ar plictisi de moarte, îi cuprinse faţa în mâini. Ţi-ar ucide spiritul. Nu-l lăsa să mai vină pe aici.

— Nu e treaba ta să-mi spui cui să permit să mă viziteze.

El îşi trecu degetul mare peste buzele ei.

— N-ai fi fericită cu el.

Ea se dădu bătută.

— N-am de gând să mă mărit cu el, dar nici nu vreau să-l pun într-o situaţie stânjenitoare. Şi-a pierdut de curând tatăl.

— Ai o inimă bună. Se aplecă. Îmi place să aflu lucruri despre tine, Minerva.

Ea se întrebă dacă avea să o sărute. Ea voia.

— Vino în seara asta la Nightingale, spuse el seducător. Putem continua să aflăm lucruri unul despre altul, într-un decor mai intim.

— Sunt aşteptată la Twin Dragons.

— Fă ceea ce nu se aşteaptă de la tine.

Provocarea ce luci în ochii lui aproape c-o făcu să accepte să-l întâlnească, dar voia mai mult decât un contact fizic. Tânjea după o apropiere care să cuprindă inimi şi suflete.

— Prea multe întrebări s-ar isca dacă n-aş apărea acolo.

— Cred că le-ai putea face faţă.

— N-aş vrea.

— Aş face să merite.

Încet, ea scutură din cap.

— N-am nicio îndoială, dar vreau să fii măcar puţin îndrăgostit de mine.

Încet, el o atinse pe obraz.

— Îmi întorci cuvintele împotriva mea.

— Pur şi simplu, le înţeleg mai bine acum. Ea privi înapoi, după care îşi îndreptă privirea spre el. Mama trebuie să se întoarcă în orice clipă.

— Atunci, ar trebui să revenim la subiect, acceptă el fără resentimente. Ţi-au plăcut pozele?

Ea zâmbi uşor.

— Da, mi-au plăcut. Au fost extraordinare. În special cea cu femeia. Sunt de acord că facem cu toţii pe pudicii dacă ne concentrăm asupra hainelor care lipsesc, în loc să

ne gândim la ceea ce transmite fotografia: mândrie, eleganţă şi graţie.

— M-am gândit eu că vei aprecia ceea ce am sperat să captez. Îmi aminteşte foarte mult de tine.

Auzind acest compliment, se îmbujoră toată.

— Ai o imaginaţie bogată, spuse ea.

— Dacă-l poţi convinge pe fratele tău să-mi permită să folosesc podeţul din grădina lui drept decor, aş putea să-ţi arăt.

— Sunt flatată, dar arareori pozez pentru fotografii sau picturi. Niciodată nu-mi place cum ies.

— Ale mele o să-ţi placă.

Ea râse.

— Nu ştiu dacă eşti încrezător sau arogant.

El se aplecă ceva mai mult, până când răsuflarea lui îi ajunse pe obraz.

— Ştii ce pot face în întuneric. Lasă-mă să-ţi arăt ce pot face la lumină.

Ea fu copleşită de imaginea lui aşezând-o pe podeţ, stând aproape de ea înainte de a-şi folosi gura într-o delicioasă călătorie de-a lungul trupului ei spre îmbinarea dintre coapse, aducându-i plăcere pe când soarele îi încălzea pielea, şi ţipetele ei…

Un glas dregându-se o făcu să tresară, ca şi cum gândurile îi dansau prin cameră, văzute de toţi. Cu un zâmbet voit răutăcios ce dădea de înţeles că el ştia exact unde o dusese imaginaţia, el se ridică încet. Potolindu-şi inima ce i se zbătea în piept, Minerva se ridică şi ea.

— Trebuie să plec, spuse el. Poţi păstra liniştită pozele.

— O să le păstrez cu sfinţenie. Şi aşa avea să facă. Nu avea să le poată privi fără a se gândi la el şi la intimităţile pe care le împărtăşiseră. Acele intimităţi începuseră să treacă dincolo de trupesc, cuprinzând momente petrecute împreună ce îi uneau în feluri în care nu i se mai întâmplase cu nimeni din afara cercului familiei şi al prietenilor apropiaţi.

— În cazul ăsta, le-am găsit un cămin bun, spuse el încet, înainte de a pleca.

Se opri să mai schimbe două vorbe cu mama ei, apoi ieşi.

Lăsându-se pe spate, Minerva luă în mână fotografiile. Nimic din ce ar fi putut el să-i dăruiască nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere.

Ea bănuia întrucâtva, că el ştia asta. O cunoştea mai bine decât oricare alt bărbat. Să fie liniştită sau îngrijorată de acest gând?

Simţind că mama ei se aşezase lângă ea, Minerva se strădui să nu roşească.

— Ce după-amiază interesantă! Când a început Ashebury să arate interes faţă de tine? întrebă mama ei.

— Am vorbit puţin când am fost la serata dată de Lady Greyling. De atunci, drumurile ni s-au mai intersectat de câteva ori.

— Arătai destul de mulţumită când a intrat.

— Găsesc aventurile lui interesante, iar fotografiile... Este foarte talentat.

Mama ei o luă pe cea de deasupra – cimpanzeii despre care Minerva credea că aveau să rămână veşnic preferaţii ei – şi o studie.

— Are ochi bun.

Ea îşi dădu seama că mama ei vorbea despre ceva mai mult decât despre poză.

— Cum ai ştiut, fără nicio îndoială, că tata te iubea?

Ochii mamei ei se umplură de duioşie în vreme ce ea îşi amintea vremurile de demult.

— Când l-am întâlnit pe tatăl tău, îl interesa doar să se îmbogăţească. Avea mulţi bani, dar voia şi mai mulţi. Asta era tot ce preţuia. Apoi, într-o zi, a fost gata să renunţe la tot pentru mine.

Întotdeauna ştiuse lucrurile esenţiale despre povestea părinţilor ei, dar nu şi amănuntele.

— Cred că ăsta e motivul pentru care îmi displac vânătorii de avere. N-au nimic la care să renunţe.

— Nu fi atât de sigură, scumpo! Toată lumea are ceva de sacrificat.

*

— Cred că Ashe are oarece probleme financiare, spuse Edward, sorbind din scotch-ul fratelui lui, aşteptându-şi rândul la masa de biliard.

Grey îşi ridică privirea de pe bilele colorate pe care le studia.

— Ţi-a spus el asta?

— Nu amănunte, dar se mută în reşedinţa părinţilor. Trebuie să fie într-o situaţie cumplită dacă face asta.

Deşi niciunul din ei nu ştia precis de ce Ashe avea o asemenea aversiune faţă de acel loc, ştiau că avea legătură cu moartea părinţilor lui. Trecuse prin multe coşmaruri la început, când se mutaseră la Havisham.

— E mândru, Edward. Nu pot face ceva dacă n-o cere. Dacă voia să ştiu, îmi spunea.

Îşi îndreptă atenţia spre masă.

— Ei bine, asta-i chestia, vezi tu, s-a gândit că mi-ar plăcea să preiau eu contractul de închiriere a reşedinţei, şi eu m-am gândit că e o idee afurisit de bună. Ştiu că e o pacoste ca eu să locuiesc aici cât timp sunt în Londra.

— Nu-i nicio pacoste.

— Soţia ta nu e încântată.

Grey îşi îndreptă spatele.

— Eşti un beţiv notoriu şi te mai şi lauzi cu cuceririle tale. Ea găseşte asta necuviincios.

— Nu trebuie să asculte.

Fratele lui îl privi furios. El se dădu bătut.

— În regulă. Sunt conştient că stau pe capul vostru. Dar nici nu pot să-l deranjez pe Ashe, aşa că m-am gândit că e timpul să am casa mea. El a sugerat să cumpăr mobilierul de acolo. M-ar scuti de căutarea altor mobile şi i-ar da şi lui nişte bani. Adică, cred că-i limpede ce ai de făcut: să dai banii necesari. L-ar ajuta şi pe el, nu înţelegi?

— Şi închirierea?

— Probabil aş avea nevoie de o mică mărire a alocaţiei pentru asta.

Grey lovi o bilă şi trimise alta în buzunar.

— Ce ai de gând să faci cu viaţa ta, Edward? Ar trebui să ai un scop în viaţă.

— Există un scop important. Plăcerea.

— Ceea ce a fost în regulă când aveai douăzeci de ani. Dar acum, ai trăit mai mult de un sfert de secol. Trebuie să-ţi asumi nişte responsabilităţi.

— Eu sunt de rezervă şi, pe deasupra, gentleman. De la mine se cere să trăiesc o viaţă de huzur. Cred că e undeva scris într-o lege. Poate chiar în Magna Carta[4].

Grey chicoti.

— Dumnezeu să mă ajute, în mine se dă o luptă între a insista să te maturizezi şi speranţa că n-o vei face niciodată.

Edward făcu un pas înainte.

— Hai să mergem împreună într-o ultimă aventură! Cea de pe urmă. După aceea, o să mă potolesc şi o să fac ceva respectabil şi nebunesc – poate să candidez pentru parlament.

— Doamne, Dumnezeule, ţara pe mâinile tale? Ar fi ceva de coşmar. Aruncându-şi tacul pe masă, îşi ridică paharul şi bău cu sete. Eşti isteţ, mai isteţ decât laşi să se creadă. Ai un cap sănătos pe umeri şi cred eu că undeva – îl împunse pe Edward cu un deget în piept în adâncul tău, tânjeşti să faci bine. Dar trebuie să pricepi asta fără ca noi să facem o ultimă călătorie. N-o pot lăsa pe Julia, cu atât mai puţin acum, când e aşa de vulnerabilă.

Întorcându-se, Edward goli paharul.

— Când te-ai însurat, n-am câştigat o soră prin căsătorie, ci am pierdut un frate.

— Eu m-am maturizat. Trebuie să faci şi tu la fel. Cred

---

4 În familiile nobile trebuie să existe un moştenitor şi un al doilea fiu drept rezervă, în cazul în care se întâmplă ceva cu moştenitorul, (n.tr.)

că a avea casa ta e un prim pas în direcţia asta. O să finanţez toată treaba.

El se răsuci pe călcâie.

— Incluzând mobilierul?

— Ca să-l ajut pe Ashe, da.

— Foarte bine. O să fie uşurat, sunt sigur.

— Când se mută?

— Va fi complet mutat mâine sau cam aşa ceva.

— Cred că voi, domnilor, aţi stat suficient timp singuri la un pahar de vin după masă, spuse Julia, întrerupându-i în vreme ce se îndreptă spre Grey, se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Mă simţeam singură. Ţi-am dus lipsa.

— Sosirea stăpânei casei e semnalul că trebuie să plec, murmură Edward.

— Nu trebuie să pleci, spuse Grey.

— Cred că da. O salută scurt pe cumnata lui. Şi, de fapt, era scotch mai exact, nu vin.

— Credeam că domnii beau întotdeauna vin după cină.

— Aşa cum ai subliniat în numeroase ocazii, eu nu sunt gentleman. Soţul tău mă tolerează, pentru că el este. Dar acum trebuie să plec. Mulţumesc pentru cina minunată.

— Ne bucurăm că ai putut să vii, spuse ea.

Aplecându-se, o sărută scurt pe obraz şi îi şopti:

— Nu te pricepi deloc să minţi.

— Nu e că nu îmi eşti simpatic, Edward, dar ai aşa un potenţial! Cu toate astea, îl iroseşti.

— Fără viaţa mea de pierde-vară pe care s-o ai în vizor, cum te-ai mai distra?

— Edward, ai mers prea departe, izbucni Grey. Julia îţi vrea doar binele. Amândoi suntem îngrijoraţi.

— Aşa şi trebuie. Sunt fericit, mă distrez minunat oriunde mă duc şi îi distrez pe cei care îmi caută compania. Dar acum trebuie să plec să-mi planific următoarea aventură. Noapte bună!

Ieşi din cameră cu paşi hotărâţi. Femeia asta scotea la iveală tot ce era mai rău în el, şi nu înţelegea de ce. Nu era

chiar o zgripţuroaică, dar nici măcar o dată nu se uitase la el altfel decât ca la o pacoste pentru familia şi onoarea lor.

*

Uşurată, Julia se uită cum cumnatul ei ieşea valvârtej din cameră. Lucrurile erau întotdeauna încordate cu el prin preajmă. Nu ajuta că el fusese primul bărbat care o sărutase – nu că i-ar fi mărturisit asta lui Albert. Al naibii de chipeş, onestul Albert îi făcuse curte. Dar Edward cel al naibii de chipeş şi cu o reputaţie proastă fusese cel care se apropiase *de* ea într-o grădină în timpul unui bal, îşi pusese gura pe a ei şi îi demonstrase pasiunea ce ar putea exista între un bărbat şi o femeie. Era o onoare, care ar fi trebuit să-i aparţină lui Albert, ar fi trebuit să fie a lui, şi Edward ştia asta prea bine. Dar crezuse că era distractiv să se dea drept Albert şi să-i fure sărutul, însă ea nu-l iertase niciodată. Şi nici pe ea pentru că-i plăcuse atât de mult.

Doar fiind mereu extrem de vigilentă de atunci încoace putuse să-i deosebească pe fraţi. Arătau identic. Doar gesturile şi comportamentul îi diferenţiau. Lui Edward nu-i păsa de nimic în afară de propria plăcere, în vreme ce Albert îi punea pe toţi înaintea lui. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult.

Soţul ei se îndreptă spre şemineu, îşi sprijini fruntea de marginea poliţei şi se uită la vatra goală. Îi displăceau vizitele lui Edward, pentru că întotdeauna îl lăsau cu impresia că ar trebui să facă mai mult pentru fratele lui.

Merse spre el, se ridică pe vârfuri şi îi şopti:

— Mi-aş dori să nu te mai chinuieşti aşa. Aş vrea să-l văd plecat.

El îşi întoarse capul, îi zâmbi şi îşi frecă lobul urechii drepte.

— Îmi pare rău. Urechea mea bolnavă. Ai spus ceva?

Încă un lucru ce-i deosebea pe fraţi. Albert îşi pierduse auzul la urechea dreaptă la vârsta de cinci ani, când Edward îl aruncase într-un iaz îngheţat. Sărise să-l

salveze, dar asta nu schimbase faptul că fusese răspunzător de infecţia ce-i afectase urechea lui Albert. Nu că Albert vedea aşa chestiunea. Pretinsese că erau doar nişte băieţi agitaţi care permiseseră ca lucrurile să scape puţin de sub control, dar câteodată Julia bănuia că Edward era gelos pe fratele lui mai mare. Albert moştenise totul, în vreme ce Edward era doar beneficiarul inimii generoase a fratelui lui.

— Doar că te iubesc, spuse ea.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Ar trebui să-mi spui asta numai la urechea stângă.

— Îmi pare rău că nu-l pot face să mă placă, minţi ea. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Edward o plăcea. De fiecare dată când pleca în călătoriile lui, ea se ruga cu ardoare să nu se mai întoarcă. Viaţa era mult mai uşoară când el nu era prin preajmă.

Albert îi dădu după ureche nişte şuviţe rebele de păr.

— Edward poate fi supărător câteodată. Cred însă că, în ce te priveşte, e gelos. Am o soţie minunată. Şi el e singur.

Ea îi aruncă o privire jucăuşă.

— Dacă e să luăm în calcul toate femeile despre care vorbeşte, nu sunt sigură că se poate spune că e singur.

— Dar niciuna nu e bună pentru el. Nu în felul în care tu ai fost bună pentru mine. Deşi a spus totuşi că, dacă am face o călătorie împreună, s-ar maturiza când ne-am întoarce.

Ea simţi un junghi în piept.

— Pleci?

Încet, el scutură din cap.

— N-o să te părăsesc.

Înăbuşindu-şi temerile privind norocul ei de a avea dragostea unui bărbat aşa bun, temerile ca fericirea lor ar putea fi distrusă, ea spuse:

— Poţi să pleci dacă vrei.

Luându-i faţa în mâini, el o privi în ochi.

— N-am de gând să te părăsesc câtă vreme eşti

însărcinată.

— O să fiu bine.

— Dacă ai pierde copilul în vreme ce eu aş fi plecat, crezi că mi-aş ierta-o vreodată?

— N-ar fi din vina ta. Niciunul din noi n-a făcut ceva ce m-a făcut să-i pierd pe ceilalţi trei. Sper ca ăsta să fie băiat. Vreau să-ţi dăruiesc moştenitorul.

— Sper doar să fie sănătos, şi tu să supravieţuieşti aducându-l pe lume. O trase lângă el şi o îmbrăţişă strâns. Nu vreau să te pierd, Julia.

— N-o să mă pierzi, promise ea, deşi ştia că unele promisiuni nu puteau fi respectate.

*

Stând în bibliotecă, Ashe învârtea în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului, fascinat de vârtejul ce părea a se asemăna cu viaţa lui. Trebuia să se însoare cu o femeie cu zestre. Minerva Dodger avea cea mai mare zestre disponibilă. De ce s-ar mulţumi cu mai puţin?

În plus de asta, o plăcea, în special în dormitor. Ceea ce împărtăşiseră dezvăluise o pasiune ce depăşea cu mult tot ce trăise până atunci.

Nu fusese deloc încântat să intre în salonul reşedinţei Dodger şi să dea cu ochii de Burleigh stând pe canapea lângă Minerva. De regulă, nu era un tip gelos, dar se părea că, în ce o privea pe ea, niciuna dintre regulile după care se ghidase până atunci nu mai era valabilă.

A doua zi aveau să înceapă serios pregătirile pentru mutarea la reşedinţa Ashebury Place. În seara asta, era în căutarea unei distracţii. Putea avea parte de asta la tripou, chiar dacă nu paria. Şi acolo avea să fie şi Minerva. Ridicându-se, puse paharul pe bufet şi se întoarse spre uşă.

— Ah, aici erai, spuse Edward intrând. Am nişte veşti foarte bune. Am vorbit cu Grey. Indiferent ce obiecte vrei să laşi aici, o să am bani să le cumpăr.

Ashe scoase un oftat plin de recunoştinţă.

— Cu siguranţă asta uşurează lucrurile. O să-mi pun consilierul financiar să calculeze cât costă.

— Mi-am închipuit c-o să fii mulţumit. Merse spre masă şi îşi turnă un scotch. Ce să facem în seara asta ca să sărbătorim?

— Aveam de gând să merg la Twin Dragons. Eşti binevenit să mă însoţeşti.

Edward îşi studie băutura ca şi cum căuta un răspuns în pahar.

— Nu, sunt mai degrabă într-o dispoziţie pentru ceva care să includă femei.

— La Twin Dragons sunt femei.

— Femei respectabile. Scutură din cap. Nu genul ăsta îmi place.

Ashe se simţi prins într-o dilemă, nevrând să-l abandoneze pe Edward după ce acesta fusese atât de generos, dar totodată arzând de nerăbdare s-o vadă pe Minerva. Dorinţa de a fi cu ea avu câştig de cauză.

— Pentru că n-am chef de genul de femei care-ţi plac ţie, o să te las în seama lor.

Edward făcu o grimasă.

— Zici că deja ai fi însurat. Apropo, când o să te muţi, lasă spirtoasele aici.

— Dacă vrei să rămână şi nişte servitori, să-mi spui câţi.

— Lasă câţi vrei tu. O să-i păstrez. Ca şi cum vorbele lui erau lipsite de importanţă, dădu scotch-ul pe gât.

Dar Ashe înţelese exact ce voia el să transmită: era o încercare de a-i uşura povara.

— Edward, apreciez tot ce-ai făcut.

Buzele lui se schimonosiră într-un zâmbet batjocoritor.

— Noi, orfanii, trebuie să rămânem uniţi.

— Oricât de mult mi-aş fi dorit să nu vă fi pierdut şi voi părinţii, de fapt am fost întotdeauna bucuros că n-a trebuit să mă duc singur la Havisham.

Edward se întinse după o carafă.

— Devii sentimental. Nu ţi se potriveşte. Du-te şi pierde nişte bani! O să te simţi mai bine.

Recunoscător că Edward pusese capăt unei conversaţii ce ar fi devenit stânjenitoare, Ashe chicoti uşurat.

— Şi tu… du-te şi găseşte-ţi o femeie bună pentru noaptea asta.

— Nu vreau una bună. Rânji diabolic şi mişcă din sprâncene. Vreau una care să fie foarte, dar foarte rea.

Dar Ashe ştia că uneori era vorba despre una şi aceeaşi. Minerva Dodger îl învăţase asta.

Capitolul 15

Simţindu-se neliniştită şi la capătul răbdării, Minerva stătea în balconul ferit de la Twin Dragons şi se uita spre zona de jocuri, întâlnirea cu Ashe din după-amiaza aceea o lăsase tânjind să se afle în braţele lui. Se gândise să-i trimită un bilet cu invitaţia de a i se alătura aici. Dar totuşi spera ca el să-şi facă apariţia fără invitaţia ei, acesta fiind şi motivul pentru care stătea aici mai degrabă decât să fie acolo unde ar fi trebuit să fie. O aştepta lumea. Trebuia să se ducă.

Trecând cu privirea pentru ultima dată peste zona jocurilor, simţi cum inima îi tresări în piept la vederea lui Ashe rătăcind încet pe lângă mesele de joc înainte de a se îndrepta spre ruletă. O căuta? Altminteri, de ce să se ostenească să facă un ocol prin acea zonă, în loc să se ducă direct spre ruletă?

Aproape că strigă spre el pentru a-i atrage atenţia, pentru a-l invita să vină lângă ea. Dar convenienţele cereau ceva mai multă decenţă. Se îndreptă şi ea spre zona de jocuri.

El stătea lângă masa de ruletă uitându-se, fără a juca. Ei îi plăcea că nu era genul care să se arunce direct în joc,

că nu se grăbea. Unii membri erau înnebuniţi după asta. Bărbaţii de genul ăsta fuseseră catalogaţi de ea drept „bărbaţi cu care n-o să mă mărit niciodată”.

Ştia că n-ar putea iubi niciodată pe cineva pentru care jocurile de noroc erau o obsesie mai degrabă decât un hobby.

— Excelenţă.

El se întoarse, şi ochii lui de un albastru strălucitor se umplură de căldură.

— Domnişoară Dodger. Speram să vă găsesc aici, dar nu v-am văzut la mese.

Când mai sunase un bărbat aşa sincer vorbindu-i?

— Eu joc într-o încăpere separată. Aţi dori să veniţi? Ştiu că jocul de cărţi nu e printre preferatele dumitale, dar nu trebuie să jucaţi. Aţi putea privi.

El îi aruncă un zâmbet răutăcios.

— N-am simţit niciodată dorinţa de a fi un voaior. Cu toate astea, privindu-vă, s-ar putea să aflu că greşesc.

— Nu cred că aş fi atât de interesantă. Şi aveţi dreptate. E incredibil de plicticos să te uiţi cum altcineva joacă. Nici nu ştiu de ce am făcut o astfel de propunere.

— Dacă am de ales între a sta aici uitându-mă cum roata se învârteşte şi banii mi se duc şi a mă uita la dumneata, aleg ultima variantă. În afară de asta, presupun că ăsta e un joc exclusivist, despre care doar se şopteşte, puţini fiind cei cărora li se permite să trăiască experienţa.

Ea afişă un zâmbet luminos.

— Într-adevăr, aşa este.

— În acest caz, aş fi mai mult decât încântat să accept invitaţia dumitale.

— Cine ştie? Poate vă veţi decide să jucaţi.

*

Încăperile private erau legendare. Nu era surprins că Minerva avea o cheie ce-i permitea accesul la ele, dar acum înţelese de ce îi ceruse ea vizitiului lui s-o aducă aici. Cu

masca ascunsă în cutele fustei, se putea face nevăzută în zona de joc, găsindu-şi aici consolarea. Chiar dacă l-ar fi urmărit pe vizitiul lui în acea primă noapte, ar fi fost capabilă să dispară înainte ca Ashe să se poată uita măcar fugar la ea fără mască.

Isteaţă fată!

Îl conduse pe nişte scări şi de-a lungul unui coridor întunecos. Trecură pe lângă o firidă umbrită. Prinzând-o de mână, el o trase înapoi într-acolo şi îi asalta gura cu a lui. Ea nu protestă şi nici nu obiectă. Doar îl luă de gât, îşi apăsă sânii de pieptul lui şi îl înnebuni cu ardoarea ei.

De ce jucau blestematul ăsta de joc când exista asta între ei? De ce nu erau acasă la el, în pat? Şi de ce nu se putea sătura de ea? Era pentru că ea era cea care stabilise regulile, ea comanda, ea dicta condiţiile înţelegerii lor?

Ce înţelegere? Încercă să-şi păstreze capul limpede, s-o curteze ca la carte, dar tot ce putea să facă era să se gândească cum să-i cuprindă sânii în căuşul palmelor, cum să-i frământe, să-i sugă* Tot ce voia era libertatea de a-şi luneca gura de-a lungul picioarelor ei goale, de a o săruta în dosul genunchilor, de a-şi pune gura pe semnul ei din naştere, de a o tachina şi de a o chinui cu degetele şi cu limba. Voia să fie în ea, purtat de un val de plăcere care era mai intens decât orice trăise până atunci.

Îşi trecu gura de-a lungul gâtului ei.

— Vino acasă la mine!

— Sunt destul de tentată, zise ea oftând.

— Fii pe deplin tentată!

Râzând uşor, ea îi cuprinse faţa în mâini.

— Nu te sperie? Această atracţie nebună dintre noi?

— Nu. Ar trebui să ne bucurăm de ea. Nu e întotdeauna aşa.

— Nu e?

El îi cuprinse obrajii în căuşul palmelor.

— Pentru mine nu a fost niciodată atât de intens cu nicio altă femeie. Mărită-te cu mine, Minerva! Am putea să ne bucurăm de asta în fiecare noapte.

El îi auzi micul icnet de surpriză.

— Nu ştiu dacă e de-ajuns pentru a ne duce până la capăt viaţa.

— Dar ce călătorie am avea până când asta ar dispărea de tot!

— Deci crezi că va dispărea.

El blestemă dezamăgirea ce i se auzi în glas. O parte din el credea că aşa trebuia să se întâmple. O parte nu-şi putea imagina asta. Ea voia garanţii. El voia să se culce din nou cu ea. Dar n-avea de gând s-o mintă.

— Mă iubeşti? întrebă ea.

El îşi reţinu un oftat exasperat.

— Ţin foarte mult la tine. Dragostea… dragostea e cea care l-a făcut pe marchizul de Marsden să înnebunească. Ştiu ca tânjeşti după ea, dar nu înseamnă doar căldură şi bucurie, şi fericire până la adânci bătrâneţi. Atracţia asta pe care o simţim ne poate duce departe.

— Nu prea ştiu dacă o să ne ducă îndeajuns de departe.

Ar trebui să renunţe la ea. Nu era singura femeie cu zestre. Dar, la naiba cu toate, o voia pe ea. Încăpăţânarea ei, entuziasmul de a urmări ce voia, chiar şi încrederea ei în dragoste. Nu cunoscuse niciodată o femeie aşa complexă, complicată sau fascinantă. O viaţă cu ea ar fi o garanţie a faptului că nu s-ar plictisi niciodată.

O sărută încă o dată, aspru şi lacom, voia s-o guste iar, încă o muşcătură, încă o atingere cu limba. Când încheie sărutul, ea se clătină. El o ţinu şi zâmbi larg.

— Am putea să ne bucurăm de asta în fiecare noapte. Gândeşte-te!

Luând-o de mână, o conduse pe coridor.

— Nu joci cinstit, spuse ea încet.

— Ăsta nu-i un joc.

— Nu e?

Era viitorul moşiilor lui, moştenirea lui. Îşi dorea să-i poată dărui dragostea după care ea tânjea, pe care o merita. Dar putea face în aşa fel încât să nu regrete

căsătoria cu el.

— Te vreau, spuse el simplu. Asta nu se va schimba.

— Cum poţi să fii sigur?

— Pentru că ştiu ce vreau.

— Vreau să ştii ce simţi în adâncul inimii.

El o strânse de mână, dându-şi seama abia în acel moment că nu-i dăduse drumul deloc. Nu aveau să rezolve în seara asta, şi el voia să se bucure de timpul cât erau împreună. Voia ca şi ea să se bucure că era cu el.

— Vreau să te văd jucând cărţi.

La capătul culoarului, ea se opri la o uşă, ciocăni şi, cu un singur cuvânt rostit, fu lăsată să intre. El o urmă într-o încăpere despre care auzise şoptindu-se încă de când devenise membru. Locul întunecat avea zone de şedere şi mese pline de băuturi.

Minerva îl conduse prin draperiile date la o parte într-o încăpere bine luminată. În centru era o masă mare şi rotundă, acoperită cu fetru, şi câţiva oameni se adunaseră în jurul ei. Ridicându-se, domnii îşi mijiră bănuitori ochii. Doamnele rămaseră aşezate şi îi aruncară o privire scrutătoare.

— Cred că ne cunoaştem cu toţii între noi, spuse Minerva.

— Ashebury, spuse Lovingdon, şi Ashe ar fi trebuit să-şi imagineze că fratele ei vitreg avea să fie aici. Soţia lui Lovingdon stătea lângă el. Urmau ducele şi ducesa de Avendale. Lord Langdon şi Lord Rexton. Drake Darling.

— Lovingdon. Ashe îşi plecă uşor capul. Doamnelor. Domnilor.

— O să stăm aici, zise Minerva, luându-l de mână şi conducându-l spre un scaun liber din capăt.

Până când ajunseră acolo, un lacheu mai pusese încă unul.

Ashe o ajută pe Minerva să se aşeze, apoi aşteptă până când domnii terminară să-l măsoare cu privirea. Trecură câteva interminabile minute până când Lovingdon dădu scurt din cap şi domnii se aşezară.

— Ashe nu va juca, spuse Minerva. Doar va privi.

— Atunci, care mai e distracţia? întrebă Avendale.

— Distracţia e că mă uit cum îţi pierzi banii, în timp ce eu mi-i păstrez pe ai mei, spuse Ashe.

— Jocul lui e ruleta, explică Minerva, şi el fu mirat de nevoia ei de a-l apăra. După ce-şi scoase mănuşile şi le aşeză în poală, îşi puse mâinile pe masă.

El studie acele degete subţiri şi palide şi îşi aminti cum le simţise în jurul lui. Pe cât de discret posibil, pe sub masă, el îşi puse mâna pe coapsa ei, strângând-o uşor prin straturile de jupoane. Uitându-se în ochii ei, văzu acolo plăcere, văzu cum pe chip i se ivea un surâs…

— Poate că doar te uiţi, Ashebury, zise Lovingdon, dar trebuie să insist ca mâinile tale să rămână pe masă.

Ashebury strânse din dinţi. Se cam săturase ca bărbatul ăsta să se pună în calea tentativelor lui de a o seduce pe Minerva – chiar dacă era sora lui Lovingdon şi avea obligaţia de a o proteja.

— E îngrijorat că ai putea trişa, spuse ducesa de Lovingdon. Sau că o s-o ajuţi pe Minerva să trişeze.

El nu-şi mişcă mâna de pe coapsa ei. În schimb, o strânse din nou, înainte de a se uita cu ochii mijiţi spre fratele ei.

— Consider extrem de dificil să nu mă simt insultat. Eu nu trişez.

— Din nefericire, noi da, spuse încet Minerva, cu obrajii îmbujorându-se într-un roz care-i venea tare bine. Deci mâinile trebuie să stea la vedere. Aplecându-se, ea îi şopti la ureche: Din nefericire.

Într-adevăr, din nefericire. Cu ochii aţintiţi asupra lui Lovingdon, Ashe îşi puse mâna stângă pe masă, cu degetele răsfirate, şi îşi trecu mâna dreaptă pe după spătarul scaunului Minervei pentru a o lua pe după umăr. Ea se uită la el, apoi la fratele ei. Tensiunea crescu.

— N-am nevoie de ajutor la trişat, anunţă ea în cele din urmă. Sunt mai degrabă insultată că v-aţi gândit că aş avea nevoie. Atâta vreme cât mâinile sunt la vedere, nu

cred că trebuie să fie pe masă.

— Atâta vreme cât sunt la vedere, afirmă Lovingdon, dar nu părea prea mulţumit de asta.

Ashe se întrebă cât de fericit avea să fie Lovingdon odată ce deveneau rude.

— Începem? întrebă Darling.

Murmure de aprobare întrerupseră tăcerea. Minerva îşi frecă mâinile, făcându-şi încheieturile să pocnească. Ashe nu înţelese de ce găsea atractivă şi erotică mişcarea aceea deloc feminină.

Toată lumea puse un jeton în centrul mesei. Darling începu să împartă cărţile. Ashe fu uimit de teancul de jetoane ce stătea în faţa fiecărei persoane. Nu le invidia bogăţia. Voia doar să le calce pe urme. Deşi, dacă planurile lui se îndeplineau, urma să aibă în curând el însuşi o imensă avere.

Pe cât de discret cu putinţă, Minerva îi arătă cărţile şi îi aruncă un zâmbet strengăresc. Flirta cu el sau îi semnala că îi plăcea mâna lui? El încercă să înţeleagă numerele. În cele mai multe cazuri, era dificil, dar, când ea aranja repede cărţile într-o anume ordine, era imposibil. Cu toate astea, îi zâmbi şi pretinse că ştia ce naiba însemnau acele cifre ce-i jucau în faţa ochilor.

Ea decartă două dintre cărţi. El habar n-avea ce nu-i convenea la ele. Se întrebă dacă ea urma să fie întotdeauna mulţumită ca el să privească sau dacă avea să vină un moment în care să-l încurajeze – poate chiar să insiste să joace şi el. Ar putea crede că era nepoliticos sau snob dacă nu juca.

Când mâna se sfârşi, ea fu cea care se întinse peste masă şi-şi trase toate jetoanele în faţă.

— Ah, cinci sute de lire. Ce noroc pe mine! Mă poţi ajuta să le aşez teanc, îi spuse ea.

Asta putea să facă. Valorile erau marcate în culori diferite. Nu trebuia să facă vreun calcul.

— Cum de ai ştiut cât?

— Ţin o socoteală când intră jetoanele.

În cap? Nici măcar nu avea nevoie să le scrie?

— Remarcabil.

Ea pufni.

— Nu chiar. Sunt sigură că toţi de la masă fac la fel.

La dracu'! Era isteaţă. Trebuia să se asigure că nu avea să afle niciodată de inabilitatea lui de a stăpâni cifrele. Altminteri, l-ar putea crede un nerod. Şi de ce şi-ar dori un bărbat care să nu poată ţine pasul cu ea?

Darling adună cărţile şi începu să le amestece cu uşurinţă.

— Ascultă, Ashebury, am avut recent o discuţie destul de interesantă cu Lord Sheridan. Mi-a cerut să-ţi anulez calitatea de membru.

La masă încetă orice mişcare. Pahare ridicate parţial, lumea aplecându-se să spună ceva partenerului, încheieturi mişcându-se să arunce încă un jeton spre centrul mesei. Cu excepţia amestecatului cărţilor. Fâşâitul lor rapid scotea în evidenţă liniştea, altminteri discretă, pe când toţi ochii se aţintiră asupra lui Ashe. Sprâncenele delicate ale Minervei se încruntară, iar în ochii ei negri se citi îngrijorare.

— A spus că a existat un schimb dur de cuvinte între voi doi, adăugă Darling, continuând să amestece cărţile.

— Cu greu l-aş numi un schimb de cuvinte, spuse Ashe.

— A pretins că ai aruncat cu scotch în el.

Mândria lui Sheridan îl împiedicase să admită că făcuse cunoştinţă îndeaproape cu pumnul lui Ashe.

— Un accident, te asigur. M-am împiedicat şi mi-a zburat băutura. N-am putut face astfel încât să nu se verse pe el.

Cu un semn din cap, Darling începu să împartă cărţile.

— Şi Thomas a spus la fel, motiv pentru care nu te-am deranjat mai devreme, dar, dacă tot eşti aici, m-am gândit să te întreb.

— Doar o stângăcie din partea mea.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Sheridan, zise Rexton.

— Sper ca lui Lady Hyacinth să-i placă. Aud că urmează să se căsătorească, spuse ducesa de Lovingdon.

— Destul de rapid. Cum de a reuşit? întrebă Minerva.

— O întâlnire compromiţătoare în grădină, din câte am înţeles. Mai bine ea decât tine, aş zice.

— Ţi-a făcut vizite? întrebă Lovingdon.

Minerva flutură din mână, înainte de a-şi lua cărţile şi de a începe să le aranjeze.

— Cu câteva zile în urmă. Îmi pare foarte rău de fată! Îi vrea doar zestrea.

Chiar şi după ce fata o insultase, încă putea simţi compasiune pentru ea. Ashe nu era sigur că ar putea face la fel, şi totuşi nu era surprins de reacţia ei. Avea o decenţă ce le lipsea multora dintre doamnele cu care flirtase de-a lungul anilor.

— Va fi contesă, spuse Langdon.

— Va fi nefericită.

— Mă îndoiesc. Din ce am înţeles, ea a aranjat să fie descoperită în grădină.

— Totuşi, are compasiunea mea – şi te-am văzut cum ţi-ai schimbat cartea, Langdon.

— Nici măcar nu te uitai la mine.

Ea îi aruncă doar un zâmbet triumfător care îl făcu pe Ashe să se crispeze pe dinăuntru. Voia acel zâmbet. Îi voia toate zâmbetele.

Langdon îşi aruncă imediat cărţile pe masă şi îşi încrucişă braţele.

Minerva îl privi pe Ashe, cu buzele încă surâzând, şi abia dacă se putu abţine să nu se aplece şi să depună un sărut pe ele.

— Poate că noi trişăm la cărţi, dar recunoaştem când suntem prinşi.

— Atunci, e bine că nu joc, pentru că nu ştiu să trişez.

— Te pot învăţa dacă vrei.

Ar fi preferat ca ea să-i fie elevă la ceea ce voia el s-o înveţe – cât de multă pasiune putea arde între ei. Cu toate astea, ştia că un bărbat ar fi nebun săi refuze oferta, dar nu

putea accepta fără riscul ca ea să-i descopere neajunsurile. Aşadar, se decise să abată discuţia într-o direcţie cu totul diferită.

— L-ai întrebat pe fratele tău despre grădină?

— Ce-i cu grădina mea? întrebă Lovingdon pe un ton ce îi dădu lui Ashe senzaţia că ori nu-l plăcea, ori n-avea încredere în el.

Isteţimea era, evident, o trăsătură de familie.

— Ashe se întreba dacă ar putea s-o folosească pentru a face o fotografie... cu mine.

Ultimele două cuvinte sunară timid. Era ironic faptul că se simţea stânjenită să-i pozeze complet îmbrăcată când fusese de acord să o facă cu veşmântul de mătase ridicat până la marginea şoldurilor. Amintindu-şi că auzise că ducele îşi obţinuse moştenitorul, spuse:

— Pentru a-mi arăta recunoştinţa, aş fi dispus să-ţi fotografiez familia.

— Ai văzut pozele din călătoria lui în Africa, spuse Minerva. Ştii cât de talentat este.

El îl studie pe Ashe ca şi cum ar fi căutat un motiv ascuns. Îşi mută privirea spre soţia lui, care-i zâmbi, părând a-i spune cu mult mai multe decât ar fi putut spune în cuvinte.

— Bănuiesc că nu-i nimic rău în asta, mormăi el într-un final, ca şi cum ar fi fost convins că era ceva în neregulă, numai că nu reuşea să-şi dea seama ce anume.

— Minunat! Când ai vrea s-o faci? întrebă Minerva.

— Dacă vremea e senină, mâine pe la zece, dacă e convenabil, spuse Ashe. Soarele dimineţii e mai îngăduitor.

— Îngăduitor cu ce? întrebă Lovingdon.

— Cu talentul meu cel şubred. Creează o imagine mai estompată, pe care o prefer contururilor puternice.

— Cum, Doamne, iartă-mă, ai învăţat toate astea? întrebă ducesa de Lovingdon.

— Cel mai mult prin încercări şi greşeli, căutând perfecţiunea.

— N-am considerat niciodată perfecţiunea deosebit de

interesantă, spuse ducesa de Avendale, uitându-se la ashe ca şi cum tocmai descoperise că el călcase într-o grămadă de bălegar. Nu era deosebit de drăguţă, şi el se întrebă cum, nefiind aristocrată, reuşise să pună mâna pe un duce. Desigur, şi Minerva era un om simplu şi urma să pună mâna pe un duce, dar, pe de altă parte, ea avea o avere considerabilă. Ducesa de Avendale nu avusese decât propriul cazier.

— Perfecţiune în stilul meu, nu a subiectului.

Deşi în colecţia lui privată căuta perfecţiunea în siluete, ceva care să alunge imaginile groaznice care îl asaltaseră, copil fiind.

Ducesa ridică dintr-un umăr, ca şi când ar fi zis că până la urmă nu se murdărise prea tare pe cizme.

— Avem de gând să jucăm cărţi? întrebă Avendale.

— Nu poţi să joci şi să vorbeşti? îl provocă Ashe.

— Nu în felul în care jucăm noi, spuse Minerva. Suntem foarte serioşi în ce priveşte câştigatul.

Îi plăcea jocul, asta era evident. Şi lui îi plăcea fiecare ipostază în care o vedea. Era mai dificil decât se aşteptase să-i demonstreze că tot ceea ce simţea pentru ea ar putea fi de-ajuns. Dar n-avea de gând să renunţe. O voia înapoi în patul lui, pentru totdeauna.

*

În dimineaţa următoare, Minerva se sili să îşi stăpânească agitaţia. Îşi amintea în permanenţă că era împreună cu Ashe şi că îi pozase cu mult mai puţine haine pe ea. El îşi aranjă aparatul pe un trepied când ea se apropie de iaz.

Înainte să sosească Ashe, avusese o mică dispută cu fratele ei, pentru că el voise să stea de pază. Dar ea dorea să fie singură cu ducele, fără amestecul fratelui ei. Ashe plecase de la club cu o seară în urmă înainte ca ei să-şi fi terminat partida de cărţi, aşa că nu avusese un moment singură cu el.

Se opri din mers.

— De ce vrei să mă fotografiezi?

El îşi ridică privirea.

— Nu te simţi mulţumită de trăsăturile tale.

— Asta nu-i un secret. Aşa cum ţi-am mai spus, semăn cu tata.

El îi aruncă un mic zâmbet provocator ce o încălzi până în adâncul inimii.

— Nici pe departe!

Se întoarse la treaba lui, iar ea reîncepu să se plimbe de colo-colo. Se opri brusc.

— De ce ai aruncat cu scotch în Sheridan?

El îşi îndreptă spatele.

— Pentru că nu-l pot suferi.

— Voia să se însoare cu mine.

El o studie pentru o clipă, dar părea ca purta o discuţie lăuntrică, în cele din urmă, se uită direct spre ea.

— El se plângea că ai refuzat să-l laşi să te curteze. Am fost ofensat de unele lucruri pe care le spunea. Deşi n-a recunoscut faţă de Darling, înainte de a fi terminat, l-am pocnit.

Ea nu se putu abţine să nu simtă un minunat sentiment de adâncă satisfacţie.

— Ai sărit în apărarea mea?

Din trei paşi mari, el fu în faţa ei şi o luă de bărbie.

Credeai că n-o s-o fac?

— De ce să o fi făcut?

El scutură uşor din cap.

— Cum de nu poţi înţelege cât de mult te ador? Eşti un amestec de îndrăzneală şi timiditate pe care-l găsesc irezistibil. Ca să nu mai menţionez pasiunea ce arde între noi.

— Cu toate astea, nu m-ai sărutat de când ai venit.

— N-am avut ocazia. Te-aş săruta acum, numai că bănuiesc că fratele tău e la o fereastră de sus, uitându-se la noi cu binoclul.

Ea zâmbi.

— Chiar are un telescop.

— Crede-mă, Minerva, îmi petrec mare parte de timp gândindu-mă cum să te sărut – şi să-ţi fac şi alte chestii.

Ochii lui se întunecară de promisiuni, şi ea îşi simţi stomacul făcut ghem. O luă de mână şi cu cealaltă de talie.

— Am nevoie de tine aici.

O conduse foarte aproape de podeţ.

— Vreau să stai cu picioarele strânse pe lângă corp.

— Ar trebui să iau o pătură.

— Nu, eşti o femeie căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de petele de iarbă de pe fusta ei. O ajută să se lase pe iarbă. Nu se jena s-o atingă, să-i mute braţul ici, mâna colo, mişcându-i piciorul astfel încât fustele să cadă exact cum dorea. Ea era fascinată de concentrarea lui. Era complet absorbit de ceea ce avea de făcut, de crearea unui lucru ce însemna atât de mult pentru el. Ea spera că nu avea să fie dezamăgit de rezultate.

El îi luă bărbia între degetul mare şi arătător şi îi înclină uşor capul într-o parte.

— Acum, nu te mişca, îi ceru el.

Apoi îi acoperi gura cu un sărut ce era deopotrivă dulce şi profund şi care, în ciuda iuţelii, reuşi să-i provoace plăcere în fiece colţişor al fiinţei ei. Când se retrase, pe chipul lui apăru un zâmbet viclean.

— Fii fată cuminte şi o să mai primeşti unul după ce terminăm.

— Credeam că eşti îngrijorat din pricină că fratele meu ne priveşte.

— Din unghiul ăsta, nu poate desluşi ce fac eu. Deveni serios. Ar trebui să stai nemişcată pentru un timp. Vreau ca soarele să fie exact cum e acum.

— O să pretind că sunt în biserică.

Ea se uită fix la el.

— Aşa, spuse el cu o grimasă. Ţine-ţi buzele relaxate şi depărtate exact aşa.

Şi apoi dispăru.

*

Îngenunchind – lui Ashe nu-i păsa de eventualele pete de iarbă de pe pantaloni se uită prin obiectivul aparatului de fotografiat. Din cauza unghiului pe care-l voia, folosise un trepied scurt. Credea că fotografiile puteau fi mai mult decât oameni stând ţepeni, holbându-se la aparat. Fotografia era încă la începuturi, potenţialul ei abia începând să fie explorat. Dar n-avea nicio îndoială că era o artă, şi imaginea din faţa lui îi întărea această credinţă.

Minerva purta o pălărie elegantă, dar simplă, cu boruri late, şi o rochie de un galben pal, cu fuste voluminoase. Părul ei lucios şi sprâncenele, ochii ei căprui şi buzele de culoarea fragilor formau un contrast puternic. Stătea puţin în dreapta podeţului, aşa încât acesta şi iazul din spate serveau drept fundal. Dar centrul, elementul-cheie al imaginii, era ea. Umbrele dimineţii, lumina solară filtrată erau exact aşa cum avea nevoie pentru a obţine efectul dorit.

Iubea acest moment, când deţinea controlul absolut, când stabilea rezultatul eforturilor lui. Dacă şi cifrele ar fi rezultat tot atât de firesc, n-ar fi fost nevoit să se gândească la zestrea ei în momentul în care o privea pe Minerva. La cât de pricepută era la cifre, ştia că-l putea ajuta să-şi administreze moşiile şi să asigure o moştenire spectaculoasă pe care s-o lase urmaşilor. Dar asta ar fi presupus ca el să dezvăluie încurcătura în care se găsea în prezent – iar ea nici n-ar înţelege, nici n-ar aprecia situaţia lui dificilă. Cu aversiunea ei faţă de vânătorii de avere, cum să-l poată vedea drept altceva?

— Suntem aproape gata, strigă el.

Ea nu se mişca, nu-l băga în seamă. Autocontrolul ei, disciplina îl umplură de uimire.

Soarele deveni mai puternic, umbrele se retraseră doar puţin. El captă acest moment.

Se ridică, merse spre ea şi îi întinse mâna. Ea îşi ridică privirea spre el.

— E gata?

— Da.

— A fost relativ uşor, spuse ea punându-şi mâna într-a lui.

El o trase în sus, îi prinse gura cu a lui, primind cu bucurie gustul şi atingerea ei. Ea se retrase uşor.

— Lovingdon.

— Lasă-l să privească.

— Mă tem că va face mai mult decât să privească. Va pretinde că m-ai compromis şi va insista să ne căsătorim.

— Ar fi aşa rău?

Ea se încruntă.

— Ai spus ceva despre căsătorie aseară, dar nu poţi să vorbeşti serios.

— N-am fost niciodată mai serios. Îşi apăsă degetul mare pe buzele ei. Nu-mi răspunde, dar gândeşte-te la asta.

— De ce te-ai însura cu mine?

— De ce nu?

— Nu poţi răspunde la o întrebare cu alta.

El o luă pe după talie cu braţul, o trase lângă el şi îşi lipi gura de a ei. De ce trebuia să fie atât de suspicioasă? De ce trebuia să-i pună la îndoială motivele? Îl blestemă pe fiecare bărbat care fusese înaintea lui, făcând ca sarcina lui să fie cu atât mai dificilă. Apoi îl blestemă şi pe fratele ei, pentru că probabil *îi privea.* Ashe nu voia s-o împingă cu forţa într-o căsătorie. Voia s-o ademenească în ea. Trăgându-se înapoi, el se uită în ochii ei.

— Între noi există o flacără, şi nu-i niciun motiv să credem că încă o noapte împreună ar stinge-o.

— Pentru orice lucru de durată, trebuie să existe mai mult decât pasiune.

— Ţi-am spus deja că te ador. Te admir. Mă fascinezi. Aşadar, poate e greşeala mea. Crezi că sunt necorespunzător.

Întorcându-se pe călcâie, el se îndreptă spre aparatură, pentru a începe să o strângă. Ducesa voia să i se

facă o fotografie de familie, dar, slavă Domnului, o dorea în altă zi, când moştenitorul avea să fie mai bine dispus.

— Ashe?

El se uită spre ea.

— Nu cred că eşti necorespunzător, spuse ea. Doar că nu sunt obişnuită ca un bărbat să mă dorească. Mă decisesem să-mi accept condiţia de fată bătrână.

— Hotărârile pot fi schimbate. El îşi luă aparatura. Şi eu nu sunt dintre cei care renunţă, aşa că obişnuieşte-te şi cu asta. Mă conduci până la poartă?

Încuviinţând din cap, ea îşi potrivi pasul cu al lui.

— Când o să-mi arăţi poza?

— Curând.

— S-ar putea să nu vreau s-o văd. Când aveam opt ani, mama a comandat un portret pictat al meu. Când l-am văzut, am luat o bucată de cărbune şi am înnegrit faţa. Am cel mai neatractiv nas.

— Câteodată, Minerva, ne uităm la lucruri şi vedem ceea ce ne aşteptăm să vedem, mai degrabă decât ceea ce e de fapt acolo. Dar, când mă uit prin obiectivul aparatului meu, eu văd adevărul.

— Adevărul nu e întotdeauna frumos, spuse ea.

Nu, nu era. Şi existau adevăruri despre el pe care nu avea să i le spună niciodată.

Capitolul 16

Ashe se găsea în holul reşedinţei Ashebury Place când auzi un strănut uşor şi se întoarse s-o vadă pe Minerva în uşa deschisă. Trecuseră trei zile de când o văzuse, de când o fotografiase în grădină. În vreme ce servitorii se ocupaseră în mare parte de mutare, el trebuise să supravegheze câteva spaţii. Faptul că-şi petrecuse mult timp aici nu-l făcuse să fie foarte bine dispus. Dar acum, văzând-o pe ea, îşi dădu seama de nerozia ce-l făcuse să

bată în retragere. Bucuria ce-l invadase la vederea ei era puţin descumpănitoare, depăşind orice trăise până atunci.

— Scuze, spuse ea, treceam pe aici în drum spre modistă, când am văzut toată agitaţia şi mi-am amintit că te mutai. M-am gândit să mă opresc să văd cum faci faţă amintirilor.

Singurele amintiri ce-i treceau prin minte acum erau despre ea: la Nightingale, la club, la bal. Voia s-o tragă spre el, să-i ia în stăpânire gura, s-o ducă sus pe scări şi să-i cucerească trupul. În schimb, reuşi să potolească fiara din el şi să-şi aplice o poleială de civilizaţie.

— Mă tem că nu sunt încă pregătit pentru vizitatori.

— Nu vreau să deranjez, dar nu te-am mai văzut pe la Twin Dragons. Voiam doar să mă asigur că totul e în regulă. Ştiu cât de greu trebuie să fie.

Strănutând din nou, îşi duse batista de dantelă la nas.

— Scuze, servitorii au tot ridicat pânzele de pe lucruri, tulburând praful aşezat de douăzeci de ani încoace.

— Atâta timp a trecut?

El încuviinţă din cap.

— Casa a fost închisă când am fost dus la Havisham. Cu câţiva ani în urmă, am venit să văd cum stau lucrurile. N-am reuşit să merg mai departe de hol înainte de a-mi da seama că nu eram pregătit să locuiesc aici, aşa că am închiriat o locuinţă.

— Dar acum eşti pregătit?

De nevoie. Ameninţarea sărăciei îl determină pe om să facă lucruri pe care altminteri nu le-ar face. Ca, de exemplu, să se însoare. Deşi ideea de a-şi petrece restul vieţii cu ea aproape că-l făcea să fie bucuros că-şi recăpătase casa.

— Cred că da. Fantomele sunt puţin mai liniştite acum.

Ea se uită în jur.

— De aici, pare o casă tare mare.

— Ţi-ar plăcea să faci un tur?

— Nu vreau să deranjez.

— Nu-i niciun deranj. După cum am spus, nu e chiar gata, dar aş putea să te conduc pe aici, astfel încât să-ţi poţi face o idee.

„De vreme ce e hărăzită să-ţi fie şi ţie cămin”.

— Da, foarte bine. Mi-ar plăcea.

În timp ce o conducea pe unul dintre culoare, servitorii forfoteau pe lângă ei. Arareori văzuţi, erau de obicei mai discreţi, dar aici erau atâtea de făcut, încât n-aveau de ales şi trebuiau să lucreze după un program neobişnuit. Încăperile vorbeau de la sine: un salon, un salon intim, sufrageria.

Intrară în bibliotecă. Servitorii dădeau jos pânzeturile ce protejaseră rafturile.

— Cred că numărul de cărţi pe care le are cineva spune multe despre acea persoană, zise ea uitându-se de jur-împrejur, aparent mulţumită să vadă atâtea volume legate în piele.

— Tatălui meu îi plăcea să adune cărţi, dar nu-mi aduc aminte să le fi citit.

— Erai copil. Erai probabil de mult în pat atunci când venea timpul de lectură.

El nu se gândise niciodată la asta. Ea se duse spre un raft şi atinse cotorul unei cărţi.

— Imaginea tatălui meu de când aveam opt ani era foarte diferită de cea a lui de acum.

El se apropie şi îşi sprijini un umăr de un raft.

— Şi cum îl vedeai la opt ani?

— Tare mare. Trebuia să-mi dau capul pe spate incredibil de mult ca să-l văd înălţându-se deasupra mea. Părea înfricoşător, lesne de nemulţumit. Era plecat destul de mult timp, administrând clubul. Şi o făcea pe mama să râdă. Niciodată n-a rostit vreun cuvânt aspru la adresa ei. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre fraţii mei, îi certa imediat dacă nu erau cuminţi. Pe mine nu mă mustra la fel de repede.

— Şi acum?

Ea făcu o grimasă.

— E mai degrabă un pisoiaş.

Ashe râse, sunetul vibrând în jurul lor.

— Chiar nu cred asta. Cred că orice bărbat care te-ar face să fii nefericită şi-ar găsi sfârşitul plutind în Tamisa.

— Într-adevăr, are reputaţia de om ursuz, nu-i aşa?

— Asta ca să fim delicaţi.

Ashe nu se temea de tatăl ei, dar respecta puterea pe care acesta o exercita. Ar putea distruge cu uşurinţă pe oricine nu-i era pe plac sau care o supărase pe fiica lui.

O conduse înapoi în hol

— Ţi-aş arăta grădinile, dar acum sunt mai degrabă o junglă.

— O să îţi fie greu să te întorci aici?

— Nu atât de greu pe cât credeam. Deja am o amintire plăcută, pentru a le înlocui pe cele mai puţin plăcute – aşa cum ai sperat că o să fac, îmi pare bine că ai trecut pe aici.

Ea se uită la el pe când se apropiau de ieşire.

— Ştiu că eşti foarte ocupat, dar mă întrebam dacă ai putea veni mâine-seară la balul Claybourne.

— Doar dacă îmi promiţi primul şi ultimul vals.

Ea zâmbi încântată.

— Sunt ale tale. Mi-a fost dor să te văd.

— O să mă revanşez mâine pentru absenţa mea.

— De abia aştept. Să ai o zi bună!

Şi, cu asta, se învârti pe călcâie – şi lui i se păru că tocmai auzise cel mai delicat clinchet de clopoţei. Stând în uşă, se uită cum ea mergea pe alee spre o trăsură ce o aştepta, cum lacheul o ajuta să intre, cum trăsura dispărea din faţa ochilor lui. Planul lui implica seducerea ei; totuşi, nu se putea abţine să nu simtă că, de fapt, el era cel sedus. De fiecare dată când o vedea, era fermecat un pic mai mult.

*

Începu cu o explozie. Izbitura locomotivelor, lemnul

făcut ţăndări, izbucnirea focului.

Se sfârşi cu trupuri deformate, împrăştiate pe pământ...

Şi Ashe ridicându-se în pat, respirând greu, acoperit de sudoare, încurcat în aşternuturi, simţind că se sufoca.

Trecuseră ani de când avusese ultima oară un coşmar atât de intens, de îngrozitor. Se dădu jos din pat, se duse spre o măsuţă, îşi turnă un pahar plin de scotch şi îl dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură. Trebuia să se fi aşteptat la asta. Era prima noapte în care dormea acasă, prima noapte înconjurat de amintiri.

Merse spre fereastră şi privi afară în noapte, străduindu-se să alunge imaginile înfiorătoare cu sânge şi măcel. Îşi imagină nişte degete mici strânse în jurul coapsei lui, mâinile lui în jurul unei pulpe elegante. Respiraţia i se potoli, pielea lipicioasă începu să se răcorească.

Se gândi la Minerva întinsă pe pat, cu faţa ascunsă de coama de păr, cu mătasea ridicată pe şolduri, dezvăluind lungimea picioarelor ei zvelte. Gleznele delicate. Începu să se concentreze asupra detaliilor: semnul din naştere în formă de inimă, o mică aluniţă în dosul genunchiului. Tot ce un aparat de fotografiat putea capta. Aroma ei când o cuprindea pasiunea. Gustul ei. Tot ce scăpa aparatului.

Perfecţiunea ei, frumuseţea ei învinseră demonii remuşcării şi ai regretului. Încercă să-şi amintească de alte femei care pozaseră pentru el, dar o vedea numai pe ea. De la început, ceva la ea fusese diferit. De la început, ceva la ea îi atrăsese atenţia. De la început, ea reuşise cumva să-şi facă drum în adâncul fiinţei lui.

O voia de soţie. Era momentul să joace mai intens.

Capitolul 17

Pe când Minerva călătorea în trăsură cu Grace şi cu Lovingdon – el fusese destul de amabil săi asigure

transportul în seara aceea nu se gândea că avea să simtă la fel de multă nerăbdare ca la primul ei bal. Purta rochia favorită de culoare albă, cu complicaţi trandafiri roz prinşi de-a lungul părţii din faţă ce mergeau până dincolo de şolduri şi se sfârşeau pe scurta trenă. Un şir de volănaşe sporea eleganţa. Părul îi era prins sus cu trandafiri roz, plasaţi strategic, ce se potriveau cu cei care-i împodobeau rochia. Pentru prima dată după mult timp, îşi adusese încă o pereche de pantofi. Nu că două dansuri le-ar fi tocit tălpile celor cu care era încălţată acum, dar, dacă îşi începea seara curtată de Ashe, era foarte posibil să se trezească dansând mai mult decât de obicei.

Nu că ar fi vrut să danseze cu altcineva. Dacă n-ar isca o sută de bârfe, ar dansa toate dansurile cu el.

Cum se spune: când eşti departe, iubeşti mai tare. O surprinse cât de mult îi ducea dorul; avusese vreme să reflecteze la avantajele căsătoriei cu el. Era duce, cu strămoşi respectaţi, cu moşii înfloritoare, din ce putuse afla de la prietenii apropiaţi. Nu menţionase niciodată zestrea ei sau faptul că ar avea nevoie de aceasta. Călătorea, avea suficienţi servitori, se mutase într-o altă reşedinţă fără multă tevatură. Se îmbrăca bine, hainele lui erau croite după ultima modă, executate elegant de cei mai buni croitori. Nu purta vreo haină zdrenţuită sau ponosită.

N-avea nevoie de zestrea ei. O voia pe ea. Nu-l deranja că vorbea pe şleau. Ba chiar părea să-i placă. O făcea să zâmbească şi să râdă, şi să se bucure că îi era în preajmă. Şi pasiunea ce mocnea între ei – şi acesteia îi ducea dorul.

— Arăţi deosebit de drăguţ în seara asta, Minerva, spuse Grace.

— Mulţumesc.

— Nu există vreun motiv special, nu-i aşa? Un anume domn pe care speri să-l impresionezi?

Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Poate.

— Te-aş sfătui să eviţi să mergi în grădină cu el, spuse

Lovingdon cu o voce ce lăsa loc de riposte şi demonstra că era un bărbat obişnuit să poruncească.

— Te-aş sfătui să-ţi vezi de treburile tale.

— Minerva, joci un joc foarte periculos.

Ea scoase un oftat din rărunchi.

— Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

— Te-ar putea lăsa însărcinată.

Vorbele lui o loviră, de parcă fratele ei ar fi ştiut cât de departe mersese cu el.

— Nu ştiu de ce ai o părere atât de proastă despre el.

— L-am văzut sărutându-te în dimineaţa în care te-a fotografiat în grădina mea.

— N-aveai niciun drept să spionezi, dar, chiar şi aşa, vrei să-mi spui că tu n-ai sărutat-o niciodată pe Grace înainte de căsătorie?

— Ceea ce am făcut eu cu Grace n-are nicio legătură cu chestiunea de faţă.

— De ce nu poate să mă vrea pentru mine?

— Nu spun că nu poate. Doar să fii înţeleaptă în această privinţă.

Asta era una dintre probleme când fratele tău avusese o reputaţie scandaloasă înainte de a se însura.

— Nu sunt proastă, Lovingdon, şi ştiu că nu există absolut niciun motiv pentru ca el să mă vrea, să mă curteze...

— Nu asta am vrut să spun. Doar că pare a se mişca foarte repede.

— Lucru pentru care sunt recunoscătoare, fiindcă îmbătrânesc repede. Îşi muşcă buza de jos. Crede-mă, dragă frate, stau mereu şi mă întreb. Pentru că n-are deloc sens. Ar putea avea pe oricine. De ce eu? Are datorii?

— Nu, din ce am auzit eu. Fratele ei ştia multe despre mulţi lorzi. Pot să mai întreb, dacă vrei.

— Nu, mă bucur că mă curtează. N-o să fac nicio prostie.

Deşi el ar fi fost convins că făcuse deja dacă ar fi ştiut de escapadele ei la Nightingale.

— Cred că-ţi face curte pentru că e un bărbat inteligent, spuse Grace. Şi pentru că e îndrăgostit.

— Eşti o prietenă devotată, Grace, o asigură Minerva.

— Nu-i asta. M-am uitat la el acum câteva seri. L-am văzut cum te privea. În ochii lui am văzut admiraţie, afecţiune, căldură – de fiecare dată când se uita la tine. Nu prea se uita la cărţile pe care tu te străduiai să i le arăţi. Toată atenţia lui era îndreptată asupra ta. Cred că ţine la tine. Cred că de aceea i-ai câştigat interesul.

— Dar de ce în acest sezon? Nu e ca şi cum unul din noi a năvălit aşa, dintr-odată, în sălile de bal. A fost prezent acolo tot atâta timp cât am fost şi eu.

— Îţi spun din experienţă: atunci când cineva înfruntă moartea, revine nu numai cu o mai mare preţuire a vieţii, ci şi cu conştientizarea faptului că viaţa e incredibil de nesigură. Poate că atacul leului asupra lui l-a făcut să-şi dea seama că a venit timpul să-şi facă ordine în viaţă şi să se liniştească.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Îţi place compania lui, aşa că savurează-i prezenţa şi fii fericită.

— Bănuiesc că chiar caut prea multe răspunsuri.

— Fiindcă am fost în situaţia de a evita vânătorii de avere, ştiu că tindem să devenim bănuitoare, dar, la urma urmei, cred că ar trebui să ne încredem în instinctele noastre. Şi în modul cum un om ne face să ne simţim.

Ea zâmbi.

— Mă face să mă simt apreciată.

— Ce ţi-am spus eu?

Grace făcea ca totul să pară atât de simplu, fără complicaţii. Poate că avea dreptate, şi Minerva ar trebui pur şi simplu să se bucure de fiecare clipă şi, dacă se ivea ocazia, să se bucure şi de Ashe.

*

Ar fi preferat să nu aibă trei femei care-şi fluturau

evantaiele în faţa lui sau îi vorbeau şoptit atunci când o zări prima oară pe Minerva, dar deja în ultima jumătate de oră nu făcuse altceva decât să respingă avansuri, ceea ce devenise cam obositor. Nu ar fi trebuit să ajungă atât de devreme cum o făcuse, dar voise ca ea să n-aibă prea mult timp pentru a capta atenţia altcuiva.

Arăta încântător în seara aceea, în mătase albă. Se gândi la ea în alte nopţi în mătase, tot albă. N-avea nevoie de trandafiri roz drept podoabe. Eleganţa trăsăturilor ei scotea rochia în evidenţă.

Zâmbetul larg pe care-l afişa când intrase se mai domoli când îl văzu. Ar fi trebuit să se scuze mai devreme faţă de acest trio.

— Dacă vreţi, doamnelor, să mă scuzaţi…

— Nu ne-aţi semnat în carneţele, spuse Lady Honoria.

— Mă tem că deja mi-am rezervat dansurile pentru această noapte. Întorcându-se, scrută mulţimea după un păr castaniu şi după trandafiri roz. Într-un final, o zări pe ringul de dans, la un cadril. Partenerul ei… Edward. Îşi înăbuşi un mormăit. Spera că acesta nu făcea decât să-i ţină pe pretinşii peţitori la distanţă, dar, dacă cumnata lui insista într-adevăr că Grey să-i scadă renta, atunci poate că se decisese s-o pornească la vânătoare după zestre. Edward nu s-ar mulţumi cu nişte venituri modeste. Dintre ei toţi, Edward era un adevărat mână-spartă, cel care găsea plăcere în a cheltui bani.

Mergând spre marginea sălii de bal, Ashe uită de enervare, în vreme ce o privea pe Minerva, admirând eleganţa mişcărilor ei şi strălucirea ochilor. Nu era supărat că se distra. Numai că ar fi vrut să fie cu el.

Ura faptul că avea nevoie de bani. Ura că ea avea atât de mulţi, întotdeauna datoriile lui şi zestrea ei aveau să fie, cumva, între ei. Chiar şi dacă ea n-ar afla niciodată de situaţia lui financiară, el ar şti. Secretul era să nu-ţi pese. Dar, studiind-o, se temea că urma să aibă mare importanţă.

Cântecul luă sfârşit şi perechile începură să se împrăştie, Edward conducând-o pe Minerva în afara zonei

de dans, spre o margine depărtată. Ashe începu să-şi facă loc printre oameni, evitând să se lase atras în vreo discuţie. Următorul dans era un vals. Intenţiona să o ţină în braţe exact în clipa în care se auzea prima notă.

*

În ciuda concentrării necesare pentru cadril, Minerva era pe deplin conştientă că privirea lui Ashe se aţintise asupra ei pentru o bună parte a dansului. Nu ştia de ce crezuse că el ar sta deoparte ca o mimoză ofilită, aşteptând-o să apară. Întotdeauna atrăsese doamnele ca un magnet şi probabil că avea să o facă mereu.

Pe când Edward o conducea afară de pe ringul de dans, trebui să admită că îi plăcuse compania lui, în ciuda comentariilor nepoliticoase privind îmbrăcămintea câtorva doamne. Sau poate tocmai datorită comentariilor. Nu părea a se lua foarte în serios, şi totuşi simţea că era un bărbat cu profunzimi nebănuite.

— Mulţumesc pentru dans, spuse el, ducând-o într-o zonă unde fetele erau aliniate de parcă ar fi fost expuse pentru licitaţie. Îi ridică mâna ducând-o la buze şi depuse un sărut pe încheieturi. Ochii lui se mişcară uşor şi amuzamentul oglindit în ei se intensifică. Ashe.

Minerva se învârti în loc, neputând să se îndepărteze atât cât ar fi vrut, pentru că Edward o ţinea încă de mână şi părea hotărât să nu-i dea drumul. Ea o scutură puţin pentru a se elibera, apoi zâmbi spre Ashe.

— Excelenţă.

— Domnişoară Dodger. Cred că următorul vals e al meu.

Asta cu siguranţă.

— Mi-a plăcut dansul, domnişoară Dodger, spuse Edward, de parcă nu-i mulţumise deja – sau poate încerca să-i transmită un mesaj lui Ashe.

— Mulţumesc, sir.

Apoi Ashe îi luă mâna şi o conduse pe ringul de dans.

Se aşezară în poziţie de dans înainte ca primul sunet al muzicii să răsune în salon.

— De ce dansai cu el? întrebă Ashe atrăgând-o în cercul de dansatori.

— El m-a invitat. Se încruntă. E aproape ca un membru al familiei pentru tine, nu doar prieten. De ce te-ai supărat?

— Pentru că-l cunosc şi întotdeauna e pus pe rele.

— Eşti gelos?

El o privi mânios, şi ea se gândi că o femeie mai slabă de înger ar fi intimidată, poate chiar ar leşina. Nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Niciodată un bărbat n-a fost gelos din cauza mea. Mă simt flatată.

— Nu-mi place să te văd cu alţi bărbaţi.

— Şi, cu toate astea, eu sunt silită să te văd cu alte femei.

El icni.

— Nu mi-a plăcut compania lor. Pur şi simplu, am fost un oaspete amabil.

— Dansezi cu ele?

— Nu. În seara asta o să dansez doar cu tine.

Ea se simţi copleşită de plăcere. Întotdeauna, el ştia ce să spună pentru a-i bucura inima.

— Ei bine, atunci presupun că te pot ierta.

Aşadar, se bucura de prezenţa lui. Îi plăcea cum se uita la ea, fără a privi în jur, aşa cum făceau alţi bărbaţi. Felul în care ochii lui scânteiau de plăcere, ca şi cum era încântat s-o aibă în braţe. Felul în care o ţinea ferm şi puţin prea aproape pentru a fi cu totul cuviincios. Felul în care o făcea să nu-i pese.

Mult prea curând, muzica încetă, şi ei se treziră în mijlocul spaţiului de dans.

— Hai în grădină cu mine, spuse el, nu părea atât o rugăminte, cât mai curând o poruncă amestecată poate cu puţină disperare, ca şi cum nu putea suporta gândul de-a nu mai petrece o vreme în compania ei.

Încuviinţând uşor din cap, ea îl luă de braţ. Pe când o însoţea afară din sala de bal, ea îşi dădu seama că nu aşteptase niciodată o plimbare prin grădină cu atâta nerăbdare. Era puţin înfricoşător să conştientizeze că ar merge oriunde i-ar cere el, că-i permitea să aibă atâta putere asupra ei într-un mod cum nu mai îngăduise nici unui alt bărbat. Cu toate astea, el n-o făcuse niciodată să simtă ca şi cum nu deţinea controlul. Cu el avea un sentiment de egalitate pe care nu-l trăise cu nimeni altcineva în afară de membrii familiei şi de prietenii apropiaţi.

Ieşiră pe terasă, unde alte perechi deja socializau. Zumzetul vocilor lor îi amintea de Nightingale. Ce se întâmplase acolo era oare atât de diferit? Oameni încercând să-şi ducă flirtul la un nivel ce făcea întunericul indispensabil. Străduindu-se să păstreze aparenţele, când ea bănuia – acum ştia – că o mare parte din ce se petrecea nu era deloc cuviincios. Că unele doamne erau destul de norocoase să fie curtate de un domn care voia să facă lucruri necuviincioase cu ele.

Înainte de Ashe, ea n-avusese acest noroc. Plimbările ei cu domnii fuseseră o ocazie de a-şi pune în mişcare mai degrabă picioarele decât fanteziile.

— Claybourne n-are niciun iaz, spuse ea, pe când coborau spre o potecă slab luminată.

— Păcat! Dar o să ne descurcăm noi. Mâna lui liberă acoperi mâna ei ce se odihnea pe braţul lui. Mănuşă peste mănuşă, când, de fapt, ea tânjea să-i atingă pielea. Înainte de el, nu existase niciun domn care s-o facă să-şi fi dorit ca mănuşile să nu se fi inventat.

— Există vreun domn care o să fie dezamăgit că nu te găseşte în sala de bal? întrebă el.

— Langdon, dar se descurcă el.

— Atât de apropiaţi fiind, mă mir că nu ţi-a făcut curte.

— Nu faci curte surorii tale.

— Nu sunteţi rude.

— Nu de sânge, dar l-am considerat întotdeauna ca pe un frate. Presupun că m-a privit ca pe o soră.

— Atunci, ce noroc pe mine!

Ea râse.

— Ca şi cum ducele de Ashebury ar putea avea concurenţă printre muritori.

Lămpile de gaz dădeau destulă lumină pentru a-l vedea cum se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Ea ridică din umeri*

— Nu ştiu. De la distanţă, te-am privit întotdeauna ca pe un fel de zeu. Eşti al dracului de chipeş, ai un zâmbet ce topeşte inimile femeilor, te poţi comporta pe-atât de necuviincios pe cât vrei şi eşti iertat de înalta societate cât ai clipi.

El se uită şi mai intens spre ea.

— Mi-ar plăcea să mă port necuviincios cu tine.

Se uită în urmă, peste umăr.

— El nu e aici.

El o privi.

— Lovingdon, îi explică ea, ştiind precis pe cine căuta el. Niciodată până atunci nu întâlnise pe cineva cu care să se potrivească aşa bine. Era im sentiment minunat să ştie ce gândea cineva. I-am spus că, dacă ne urmăreşte în seara asta, o să-l pun la pământ.

— În cazul ăsta, sunt dezamăgit că nu e aici. Mi-ar fi plăcut să te văd trântindu-l.

Înainte ca ea să se poată gândi ce să spună, el o luă de mână şi o împinse afară de pe potecă, printr-o spărtură în gardul viu şi apoi mai încolo, unde nu era deloc lumină. O întoarse, şi ea simţi cum spatele i se sprijini de zidul de cărămidă ce înconjura grădinile lui Claybourne. Mâini calde îi înconjurară dintr-odată faţa, şi ea se întrebă într-o fracţiune de secundă când îşi scosese el mănuşile, înainte ca gura lui să o acopere cu precizie pe a ei şi limba lui să se strecoare înăuntru, cerând şi cucerind. Ea nu se obosi să-şi înăbuşe oftatul de plăcere în vreme ce îşi afundă mâinile în

părul lui, ţinându-l aproape, limba ei răspunzând atacului limbii lui. Îi lipsise gustul lui, atingerea lui. Stătea lipit de ea, şi ea nu putu să nu simtă apăsarea unei proeminenţe dure pe abdomenul ei. O voia, o dorea, şi ea regreta că nu erau la Nightingale, ca să o poată poseda.

— La naiba, cât te doresc! şopti el luându-i lobul urechii între dinţi, trimiţându-i fiori de plăcere prin tot corpul.

„Atunci, hai să plecăm de aici”, fu cât pe ce să spună ea. Lady V. ar fi putut zice asta, şi el ar fi dus-o de aici fără vreun moment de ezitare. Dar Minerva Dodger avea de protejat o reputaţie, un tată şi un frate care nu doreau s-o vadă compromisă.

— Mă faci să-mi ies din minţi, spuse el pe când îşi plimba gura de-a lungul gâtului ei, apoi mai jos, spre gingaşele rotunjimi ale sânilor. Vreau să gust, să sug, să sărut fiece părticică din tine.

Ea trase aer în piept şi icni când el îi luă sânul în căuşul palmei, degetul mare jucându-se cu sfârcul întărit. Fierbinţeala se stârni, o arse. Ştia unde puteau duce toate aceste senzaţii, şi trupul ei se încordă spre el, dorind să pornească în călătoria pe care i-o oferea. Cu mâna la ceafa lui, îl trase mai aproape, turtindu-şi nasul de pielea moale de sub falcă, inhalându-i mireasma, înfierbântată de dorinţă, de nevoia lui de ea.

Era un sentiment îmbătător să se simtă dorită astfel.

Deveni conştientă de mâna lui ce se mişca pe piciorul ei, ridicându-i fustele, de geamătul lui jos când degetele alunecară prin cârlionţi spre miezul ei umezit. Scoase un geamăt uşor.

— Eşti deja pregătită pentru mine. Ţi-aş da sufletul din mine ca să te am toată.

„Fă-o, fă-o, fă-o”, ţipa mintea ei, dar doamna din ea trebui să-şi ţină gura închisă strâns. Ce ar gândi el despre o femeie care s-ar deschide complet pentru el într-o grădină, unde oricine putea da peste ei?

Era convinsă că nu erau singurii care căutau

întunericul pentru câteva momente clandestine, dar se desfăta cu faptul că el era cu ea acum, că îi făcea lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le facă, şi, chiar dacă era complet îmbrăcată, putea să-i facă trupul să vibreze.

Mâna lui o cuprinse intim, degetele lui o mângâiau şi o tachinau, gura i-o cuprinse pe a ei exact când ea începu să se frece de el, pe când senzaţiile năvăleau asupra ei, intensificându-se…

Ea se agăţă de el, ţinându-l strâns pe când el o conducea la extaz şi o răscolea, pe când trupul ei i se preda şi se spulbera. Cu gura, el îi prinse strigătul, în vreme ce degetele îşi îmblânziră mişcările şi celălalt braţ i se încolăci de talie, ţinând-o strâns lângă el, aşa încât genunchii ei slăbiţi să n-o lase chiar atunci. Ea se agăţă de umerii lui, se prinse de el, cutremurată de o descărcare aproape violentă.

Cât de tare tânjea să-i simtă greutatea cufundată adânc în ea…

Gura lui o părăsi pe a ei, şi el îşi lipi buzele fierbinţi şi umede de tâmpla ei.

— Cruţă-mă de această tortură fără sfârşit! Mărită-te cu mine, Minerva! Putem face asta în fiece noapte, în fiece după-amiază, în fiece dimineaţă, spuse el cu vocea răguşită şi joasă.

Respirând iute, ea se dădu în spate, încercând să-l vadă mai clar, dar erau pierduţi în întuneric. Totuşi, îi putea simţi privirea aţintită asupra ei.

— Aş putea vorbi cu tatăl tău mâine-seară, spuse el. Dacă eşti de acord.

Un hohot de râs îi scăpă înainte de a-l putea opri. Îşi apăsă mâna peste gură, copleşită de bucurie.

— Tu tot vorbeşti despre căsătorie, dar mi-e greu să cred că mă vrei cu adevărat pentru totdeauna.

— O să-mi petrec tot restul vieţii demonstrându-ţi că te vreau, îi cuprinse obrazul în căuşul palmei. Tu mă întregeşti.

Ea voia să-l creadă. Nu-i dăduse vreun motiv să n-o facă.

— Eu nu sunt precum ceilalţi, spuse el încet.

Apăsându-şi faţa de pieptul lui, ea se bucură de braţele lui ce o încercuiau, ţinând-o aproape. Nu, nu era precum ceilalţi. Nu fusese niciodată. Problema era ea. Ea care era atât de sigură de sine în toate domeniile în afara unuia singur. Poate că nu spunea că o iubea, dar cu siguranţă asta simţea. Altminteri, ar fi părăsit-o de mult.

— Da, şopti ea încuviinţând din cap. Lăsându-şi capul pe spate, se uită în ochii lui. Da, spuse mai tare. Da, o să mă mărit cu tine.

El îşi lăsă gura peste a ei. Ea simţi bucuria ce îi învăluia pe amândoi. El o voia. Se putea face iubită. Urma să aibă parte de fericire până la adânci bătrâneţi.

Capitolul 18

Era ciudat, dar, când Minerva se trezi în acea dimineaţă, totul părea mult mai strălucitor, ca şi cum fiecare culoare din lume devenise mai intensă.

Stând în spatele unei draperii în vreme ce o ucenică o ajuta să se îmbrace după ce făcuse o probă pentru o nouă rochie, Minerva se întrebă dacă să continue şi să vorbească cu croitoreasa despre rochia de mireasă. Ea şi Ashe nu stabiliseră cât de curând să se căsătorească, dar nu voia să aştepte prea mult. Poate la sfârşitul sezonului. Cu siguranţă nu la sfârşitul anului.

În timpul ultimului dans, nu schimbaseră niciun cuvânt. După întâlnirea din grădină, după ce el zisese că avea să discute cu tatăl ei, ce mai era de spus? Îşi făcuse cererea şi, deşi îşi declarase făţiş iubirea, cu siguranţă o făcuse să înţeleagă limpede că avea mare respect şi afecţiune pentru ea.

O ţinuse mai aproape în timpul valsului şi nu-şi ferise

privirea. Din ochi, îi spusese totul. Îi oferea tot ce visase vreodată când bărbaţii care abia dacă-i dădeau atenţie dansaseră cu ea. Când lăsaseră să se înţeleagă că ei erau ultima ei speranţa la căsătorie şi copii. Că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că-i făceau curte, la fel cum erau ei pentru zestre. Pentru ea, interacţiunile sociale nu avuseseră nimic de-a face cu romantismul, ci cu pragmatismul.

Până la Ashe. Până când el o privise şi văzuse că însemna mai mult decât o sursă de bani. Până când se uitase la ea…

— Pur şi simplu, cred că e trist, la urma urmei, spuse o doamnă intrând în camera de probă. Avea nişte ochi tare visători pe când dansau aseară. Credeam că în orice moment va leşina acolo, în braţele lui, îmi pare chiar rău de ea, să se facă aşa de râs.

— N-o pot condamna, zise altă femeie şi Minerva cunoscu vocea. Lady Honoria. El e cel mai galant dintre zurbagii.

Minerva simţi cum totul în ea îngheaţă. Doar nu putea vorbi despre Ashe. Chiar dacă Minerva îl considera galant, ştia că multe femei preferau firea jucăuşă a lui Edward. Desigur, ea se referea la cel care o făcuse pe o oarecare doamnă să leşine.

— Fără îndoială. Recunoscu persoana care vorbea acum. Lady Hyacinth. Doar că pur şi simplu găsesc că e ironic că ea a scris o carte despre cum să recunoşti vânătorii de avere, dar n-a izbutit să-l recunoască pe unul dintre aceştia şi a fost prinsă în capcană tocmai de cineva care îi vânează zestrea.

Ucenica se întinse spre draperie. Minerva o apucă de mână, scutură din cap şi îşi duse un deget la buze.

— Eşti sigură că umblă după averea ei?

— Foarte. Fratele meu are acelaşi administrator ca Ashebury. A trecut să-l vadă pe Nesbitt cu ceva timp în urmă şi a surprins o discuţie în care Ashebury urla că nu mai are bani. Desigur, fratele meu a plecat în grabă,

nevrând să-l facă pe duce să se simtă stânjenit în momentul în care ieşea din biroul lui Nesbitt. Dar asta e situaţia. Winslow chiar a sugerat să încerc să-l cuceresc eu pe Ashebury, pentru că zestrea mea nu-i de ici, de colo. Am încercat, dar a devenit destul de repede limpede că are nevoie de o sumă însemnată, mai mare decât îi pot eu oferi. Unde e ucenica? Chiar trebuie să termin cu proba asta.

Minerva dădu drumul mâinii femeii şi îi făcu semn din cap. Ea se strecură afară prin mica deschizătură din draperii, în vreme ce Minerva se sprijini de perete, abia putând respira. Îndrăznise să creadă că o voia *pe ea.*

Poate că fusese influenţată de faptul că la Nightingale o făcuse să se simtă aşa preţuită. Acolo se îndrăgostise puţin de el şi sentimentul o însoţise la plecare, în loc să rămână acolo, aşa cum ar fi trebuit. Asta o împiedicase să vadă adevărul.

Poate că el era mai stilat şi mai subtil, dar voia de la ea doar ce voiseră şi toţi ceilalţi bărbaţi: zestrea ei.

*

El stătea la biroul lui, cu hârtii răspândite peste tot, cu capul plecat şi părul zbârlit, ca şi cum şi-ar fi trecut în mod repetat degetele prin el. Stând în uşă, Minerva se gândi că el nu arătase niciodată mai atrăgător şi un nod dureros i se puse chiar în capul pieptului. Se îndrăgostise de el, dar el era o născocire, la fel ca Lady *V.*

Sosise la reşedinţa Ashebury şi cu un zâmbet discret şi o fluturare din gene – reuşise să-l convingă pe majordom să-i permită să-l surprindă pe duce cu venirea ei. Pentru că mai fusese în această încăpere, n-avusese nevoie de însoţitor. Inima îi bătea atât de tare, încât fu surprinsă că el n-o auzise când înaintase pe culoar. Apoi dădu cu ochii de el, şi totul se transformă într-o durere surdă.

— Nu mai ai bani, spuse ea încet, dar se părea că el o auzise totuşi, pentru că îşi ridică repede capul şi, hotărât

lucru, arăta foarte vinovat.

Împingându-şi scaunul înapoi, se ridică, se întinse să-şi ia redingota ce stătea aruncată pe spătarul scaunului şi se îmbrăcă dintr-o singură mişcare.

— Minerva, ce surpriză plăcută! Nu te aşteptam.

Mergând spre el, ea era uimită că nu o lăsaseră picioarele.

— Nu mai ai bani.

El ridică din sprâncene.

— E o întrebare?

Oprindu-se în faţa biroului, ea îi cercetă ţinuta impecabilă, trăsăturile perfect proporţionate. Se întrebă de ce începuse el să-i acorde atenţie şi de ce o făcuse să creadă că imperfecţiunile ei nu contau.

— Nu mai ai bani?

— Cam aşa ceva, da. Cum ai aflat de asta?

Cel puţin nu minţise, nu negase. Recunoscuse.

— Tocmai la croitoreasă, închipuie-ţi. Se pare că a auzit cineva de la altcineva… ştii cum funcţionează. Nu există secrete printre nobili. De ce nu mi-ai spus?

— N-am crezut că are vreo importanţă.

Ea se uită la el.

— N-are importanţă? Cum să nu aibă? Ai nevoie de zestrea mea.

— Faptul că n-am bani nu înseamnă că îţi vânam zestrea.

Ea îşi semeţi bărbia.

— Vrei să spui că n-a fost acesta un motiv?

Posomorât, el spuse:

— Nu.

Acel simplu cuvânt o dezarmă. Se uită la hârtiile împrăştiate pe masă, coloane de cifre aşternute cu grijă, în contrast cu dezordinea în care stăteau registrele contabile. Observă un colţ albastru ieşind în afară, un albastru cunoscut. Îl apucă şi, văzând *Ghidul doamnelor pentru descoperirea vânătorilor de avere*, simţi cum sufletul i se făcu ţăndări. Colţurile erau tocite, cotorul crăpat – semnul

obişnuit al unei cărţi iubite, citite. Atent studiate. Frunzări paginile. Făcuse chiar notiţe pe margini.

Ea îşi ridică ochii spre el.

— Am crezut că ofer informaţii doamnelor. În loc de asta, te-am învăţat pe tine cum să nu fii prins.

— Asta nu schimbă nimic, Minerva.

— Schimbă totul. Nu trebuie să te mai osteneşti să vorbeşti cu tata în seara asta. N-am nicio intenţie să mă mărit cu tine.

— Nu văd de ce nu.

— M-ai amăgit.

— Sunt sigur că există lucruri despre tine pe care nu mi le-ai spus.

— Nimic atât de grav ca asta. Ţi-ai risipit moştenirea. Ai călătorit în lumea largă, ai căutat plăceri, în vreme ce moşiile erau lăsate de izbelişte. Credeai că nu vor exista urmări la cheltuielile tale nechibzuite, la incapacitatea ta de a-ţi asuma responsabilitatea?

— Îmi asum acum responsabilitatea.

— E prea târziu. Nu mă voi mărita cu un bărbat pe care nu-l pot respecta şi nu pot respecta un om care permite ca situaţia lui financiară să ajungă în halul ăsta – ea arătă cu mâna spre birou şi apoi caută zestrea unei femei pentru a repara răul făcut. Nu era genul de femeie care să izbucnească una-două în plâns, dar acum simţea înţepătura lacrimilor. Ar fi trebuit să fii sincer cu mine, Ashebury!

Întorcându-se pe călcâie, ea se îndreptă spre uşă. Aproape că ajunsese, când vocea lui răsună în încăpere, trecând prin ea. Trăda încredere, avertizare şi victorie.

— Nu sunt sigur că eşti în situaţia de a mă respinge… Lady V.

*

Ashe era furios de acuzaţiile pe care ea i le aruncase în faţă. Ce ştia ea despre lupta lui, despre motivul pentru care ajunsese în situaţia asta? Sentimentele lui pentru ea

erau anulate doar pentru că avea nevoie de zestrea ei?

Întorcându-se în loc, ea se uită la el.

— Mă ameninţi cu un şantaj? Crezi cu adevărat că sunt genul care se intimidează de prostii din astea? Ce s-a petrecut între noi nu schimbă nimic. N-o să mă mărit cu tine.

El străbătu camera, oprindu-se doar când ajunse destul de aproape pentru a simţi mirosul de verbină.

— Sunt sigur că tatăl tău va crede cu totul altceva când va afla că te-am dezvirginat.

— Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Dacă nu s-ar fi uitat la el cu atâta ură adunată în adâncul ochilor ei căprui, ar fi putut s-o lase să plece, dar îi rănise mândria.

— Serios? Pentru că toată Londra ştie despre semnul din naştere în formă de inimă de la baza şoldului tău drept? Chiar şi îmbrăcată, pot să-mi pun degetul exact acolo, fără să greşesc. Ce-o să spună atunci?

— N-o să mă silească să mă mărit cu un bărbat cu care nu vreau să mă mărit.

— Şi ce va spune lumea când o să afle că domnişoara Dodger cea cuviincioasă a vizitat clubul Nightingale de trei ori?

— N-o să dezvălui asta. O să te dea afară. Nu vei mai fi niciodată bine-venit acolo.

— Şi ce nevoie o să am să mă duc la Nightingale când am o soţie pentru a-mi satisface nevoile mai vulgare?

— Eşti nebun dacă crezi că o să te las în patul meu.

— Eşti o fiinţă mult prea senzuală pentru a nu mă primi, pentru a-ţi refuza plăcerea pe care eu ţi-o pot oferi.

— Ticălos arogant!

El îi aruncă unul din zâmbetele lui perverse, menite a cuceri inima unei femei.

— Nu fi netoată, Minerva! Da, am nevoie de zestrea ta pentru a-mi regla problemele financiare, dar asta nu înseamnă că lucrurile nu pot fi în regulă între noi. Lucrurile *sunt* în regulă între noi. Nightingale e dovada. Înainte ca ea

să poată reacţiona, el o înşfăcă, o trase lângă el şi îşi lipi gura de a ei, hotărât să-i amintească de pasiunea ce izbucnea atât de uşor între ei, să-i aprindă dorinţa, să…

Durerea îl lovi jos, tare, ascuţit şi îl făcu să se încovoaie. Genunchii se izbiră de podea, restul trupului se prăvăli şi el, şi se ghemui în poziţie fetală, străduindu-se să-şi recapete răsuflarea.

— N-o să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l pot iubi, afirmă ea categoric. Cu un bărbat care nu mă iubeşte.

Prin ochii plini de lacrimi, tot ce văzu el fură fustele ei şi tocurile pantofilor în vreme ce Minerva ieşea din bibliotecă, din viaţa lui.

Capitolul 19

Refuzase să plângă. Înţepăturile din ochi erau din cauza aerului mizerabil al Londrei, nu a inimii ei zdrobite.

— O să dau un anunţ în ziarul *Times* că n-o să mă mărit niciodată şi nu mai accept peţitori.

După ce se întorsese acasă, se dusese în bibliotecă la părinţii ei. Auzindu-i vorbele, ei se uitară ţintă la ea, în vreme ce Minerva nu făcu decât să dea pe gât scotch-ul pe care şi-l turnase după ce intrase în încăpere.

— S-a întâmplat ceva? întrebă mama ei.

— Am judecat greşit sentimentele lui Ashebury.

— Cât de tare ai greşit în judecată? întrebă tatăl ei, mijindu-şi ochii.

Ştia că mânia lui nu era îndreptată împotriva ei.

— Destul de mult, astfel încât ar putea crede că mă vei sili să mă mărit cu el. Dar în niciun caz n-o să mă mărit cu el.

Tatăl ei se ridică.

— E greu să te măriţi cu un mort.

— Stai jos, tată!

El îşi miji şi mai mult ochii.

— Te rog.

Se lăsă să cadă pe canapea lângă mama ei, care-şi puse mâna pe pumnul lui strâns ce i se odihnea pe coapsă.

— Am făcut ceva ce nu trebuia, spuse Minerva, despre care n-o să spun mai mult. Nu regret. Regret doar că am permis ca judecata să îmi fie afectată. Credeam că mă vrea pe mine, dar, după cum s-a dovedit, are nevoie de zestrea mea. Acum pot înţelege de ce, de câte ori îl întrebam despre situaţia lui financiară, nu-mi dădea un răspuns direct. Aşadar, am fost o proastă.

— N-ai fost proastă, spuse mama ei cu blândeţe. E fermecător. E de înţeles că l-ai plăcut şi ai avut încredere în el. Este, de asemenea, de înţeles că, fiind crescut aşa cum a fost, s-ar putea să nu înţeleagă pe deplin dragostea.

Minerva scutură din cap.

— Nu-i găsi scuze pentru cum s-a comportat. Întreaga Londră îi iartă pe zurbagii. Niciunul din noi n-are o viaţă perfectă. Ne străduim să ne împăcăm cu asta.

— Ce nu-i perfect în viaţa ta? întrebă tatăl ei.

— Niciun bărbat nu mă iubeşte.

— Eu te iubesc.

Atmosfera deveni mai tensionată. O ameninţau blestematele de lacrimi.

— O să mă mulţumesc cu asta.

— Să dai un anunţ mi se pare puţin cam mult, spuse mama ei.

— Nu mai vreau vizite ale bărbaţilor.

— O să informez personalul.

— În special, nu mai vreau să-l văd pe Ashebury.

— Aşa va fi, spuse tatăl ei.

— Dar nici nu vreau să-l văd mort.

— Bătut zdravăn?

Nu se putu abţine şi scoase un râset firav.

— Nu, deşi cred că nu l-am lăsat prea zdravăn.

— Croşeul de stânga?

— Nu. O mică şmecherie învăţată de la Lovingdon. Ar fi mândru. I-aş spune de asta, însă după aceea o să-l

ameninţe cu moartea pe Ashebury şi nu vă pot controla pe amândoi.

— Poate că noi două ar trebui să mergem undeva în vacanţă, spuse mama ei.

— Am altceva în minte. O să-ţi spun, imediat ce stabilesc detaliile. Dar stai liniştită, n-o să mor de plictiseală pe aici. Intenţionez să iau măsuri pentru a mă asigura că n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu Ashebury sau cu vreun alt vânător de avere.

*

Vântul ce şuiera peste câmpii zgâlţâia trăsura, pe când aceasta o cotea pe drumul lung ce ducea la Havisham Hall. Ashe nu putea spune că se simţea ca şi cum se ducea acasă, dar avea totuşi o oarecare nostalgie dulce-amăruie văzând întunericul care se lăsa peste câmpuri. Aici fusese adesea copleşit de o profundă tristeţe, dar tot aici avusese parte şi de câteva dintre cele mai fericite momente.

Marchizul de Marsden nu fusese un tutore prea grijuliu, dar nici nu-şi neglijase îndatoririle. Mâncau împreună, le povestea despre tinereţea lui, unele poveşti incluzându-i pe tatăl lui Ashe şi pe contele de Greyling. Mulţumită lui Marsden, Ashe putuse să-l cunoască pe tatăl lui aşa cum nu şi l-ar fi imaginat niciodată: un demagog, un student care îşi bătea capul cu studiile, un flăcău căruia îi plăcea o festă bună.

Câteodată, când vântul se potolea, Ashe putea vedea o imagine fugitivă a bărbatului care fusese marchizul înainte de a-şi pierde soţia în chinurile facerii, înainte de a fi oprit toate ceasurile la exact acel moment al morţii ei. Să iubeşti astfel o femeie… Ashe nu ştia dacă ar fi o binecuvântare sau un blestem.

Trăsura se opri în faţa conacului ce nu mai părea atât de impozant şi de rău prevestitor cum i se păruse cândva copilului de opt ani. Cunoştea camerele, culoarele, colţurile întunecoase la fel de bine ca pe propriul buzunar. Nu ieşi

nimeni să-l întâmpine, dar, pe de altă parte, el nu era musafir. Era parte din familie, într-un fel. Simţindu-se în largul lui, urcă treptele şi intră pe uşa din faţă. Îl întâmpină tăcerea, Ceasurile tot nu ticăiau, nu înaintau, nu arătau ora.

Lumânări pâlpâitoare luminau drumul. Parcurse holul familiar, uitându-se spre uşi în trecere, nefiind surprins că toate camerele erau nelocuite, până când ajunse în bibliotecă. Doar lumina dintr-o lumânare subţire de ceară pusă pe biroul de abanos dezvăluia capul aplecat al vicontelui Locksley, care scria într-un registru. Îşi ridică privirea şi zâmbi.

— Ashe, ce dracu'? Ar fi trebuit să mă anunţi că ai de gând să vii. Se depărtă de birou şi veni în întâmpinarea lui Ashe, strângându-i mâna, bătându-l pe umăr. Ce te aduce aici?

Discuţia asta era pentru mai târziu.

— Ce mai face tatăl tău?

— Nebun ca întotdeauna. Întorcându-se, Locke se îndreptă spre bufet şi turnă scotch în două pahare. Îi dădu unul lui Ashe. Acum doarme. O să se bucure mâine când o să te vadă.

Se aşeză într-un fotoliu în faţa unui foc molcom, întinzându-şi picioarele.

— Deja te-ai plictisit de Londra? Plănuieşti următoarea noastră aventură?

Ashe se aşeză pe fotoliul din faţa lui Locke.

— Doamne, Dumnezeule! De unde ţi-a mai venit şi asta?

Nu era încă pregătit să facă mărturisiri.

— Îmbătrânim.

— N-avem încă nici treizeci de ani.

— Eu sunt mai aproape decât tine.

„Cu doi ani", se gândi el.

— Dar n-ai ajuns acolo încă. Atinse paharul cu buricele degetelor, ţintuindu-l cu ochii lui verzi, pătrunzători. Locke fusese întotdeauna analistul grupului lor; nu se pripea, studia toate aspectele, nu se lua după aparenţe. Poate

pentru că fusese blestemat să asiste la decăderea mentală, ajungând până la nebunie a tatălui său.

Ashe bănuia că era un avantaj că nu-i avea lângă el pe părinţii lui. Nu trebuia să-i vadă îmbătrânind şi îmbolnăvindu-se. Deşi moartea lor bruscă aproape că-l distrusese. Cu toate că nu voia să fie în pielea lui Locke, nu-şi putuse înăbuşi acea mică scânteie de invidie pentru că acesta putea măcar să vorbească cu tatăl lui.

— Cine-i femeia? întrebă Locke cu seriozitate.

— Domnişoara Minerva Dodger.

Locke fluieră încet.

— O să trăieşti ca un prinţ din banii pe care-i aduce în căsnicie.

— Ea e mai mult decât un morman de bani.

Un colţ al gurii lui Locke se ridică.

— Da? Nu-mi amintesc să fi fost foarte interesat de ea înainte. S-a transformat aşa, dintr-odată, într-o femeie atrăgătoare?

— De ce e toată lumea atât de preocupată de înfăţişare? Şi de ce nu vede nimeni frumuseţea din ea?

Expresia lui Locke se schimbă în una ce aducea cu una copilărească.

— Eşti îndrăgostit de ea.

— Ce? Nu. Mă intrigă, asta-i tot. E şi îndrăzneaţă, şi neruşinată şi poate face faţă oricărui bărbat. Spune verde în faţă ce gândeşte. Nu bate în retragere. E revigorant.

— Pentru moment, poate fi revigorant, dar peste ani îşi va pierde prospeţimea cu cioc-cioc, ciocănitul la cap. Femeile îndrăzneţe, hotărâte să spună deschis ce gândesc au tendinţa să devină enervante după un timp.

— Te bazezi pe vasta ta experienţă cu femeile? Când ai rămas cu vreuna mai mult de o noapte? Ashe dădu pe gât ce mai rămăsese din scotch, apoi se ridică să-şi reumple paharul. Mai vrei?

— Nu, trebuie să termin să mă uit prin registre în seara asta.

Ashe privi peste umăr.

— E totul în ordine?

— Cu moşia? Absolut. Nu-s probleme aici.

Ashe se reaşează.

— Cum de îţi controlezi veniturile aşa bine?

— Nu că tata ar fi un risipitor. Un majordom, o bucătăreasă, o cameristă, un lacheu pentru a se îngriji de monstruozitatea asta.

— Nu e toată îngrijită.

— Nu, doar camerele în care locuim. Celelalte sunt neatinse. Dumnezeu ştie că probabil am putea planta seminţe în praful adunat acolo peste ani şi am avea o recoltă bogată.

— Asta se va schimba dacă te însori.

— N-o să mă însor niciodată. Nebunia nu e o moştenire demnă de a fi transmisă.

— O să se sfârşească odată cu tatăl tău. Tu nu eşti nebun.

— Poate că pur şi simplu mă pricep mai bine s-o ascund. Sorbi din scotch şi îl studie iar pe Ashe. Încă nu te-ai logodit, aşa că nu asta era vestea cea mare. Încă încerc să îmi dau seama ce te aduce aici.

— Voiam să mă asigur că eşti în regulă. Ai plecat cam brusc atunci când am coborât de pe navă.

— Fuseserăm plecaţi mai mult timp decât planificaserăm. Trebuia să mă asigur că aici era totul în ordine.

— Vii la Londra pentru ce a mai rămas din sezon?

— Nu cred. Se ridică. Trebuie să termin. Mergem mâine să călărim?

— La prima oră a dimineţii. Mi-ar plăcea.

— Bine. Începu să meargă spre birou. Atunci o să-mi poţi spune de ce ai venit de fapt.

*

De ce venise? Ashe nu era sigur că ştia. Liniştea din casa asta în care rătăcea acum era sinistră. Absenţa

ticăitului ceasurilor o amplifica. Când era copil, dormea cu ceasul tatălui său sub pernă, doar ca să audă şi altceva decât vânturile ce şuierau. Găsise ceasul de buzunar pe noptieră, lângă patul tatălui lui Era ciudat că fusese uitat acolo, şi câteodată Ashe se întreba dacă tatăl lui avusese o presimţire despre ce urma să se întâmple. Dar, dacă avusese, de ce nu rămăseseră acasă el şi ducesa lui? De ce doar ceasul?

Păşi pe un lung culoar, unde doar o uşă stătea întredeschisă, pe sub ea strecurându-se un fir subţire de lumină. Chiar dacă ştia că trebuia să se retragă şi să nu-l supere pe bătrân, continuă să meargă şi intră în dormitorul ce mirosea a bergamotă şi a levănţică. Se gândea că era posibil ca marchizul să păstreze săculeţi cu levănţică prin casă, pentru că ici şi colo îl izbise acel miros. În dormitorul marchizei – ce nu fusese atins din noaptea în care murise, după ce fusese înlăturata orice dovadă a morţii ei pe masa de toaletă se aflase o sticluţă de parfum de lavandă. Ashe ştia, pentru că el şi ceilalţi se strecuraseră în cameră într-o noapte, deşi ştiau că le era interzis. Grey şi Edward începuseră să se îmbrâncească acolo, cum făceau de obicei. Când Grey îl împinsese pe Edward în masă, sticluţa căzuse pe duşumea şi se spărsese într-o mie de cioburi. Sunetul îl adusese pe Marsden în dormitor.

Se înfuriase văzând că intraseră nepoftiţi. Fusese singura dată când îi pedepsise. În bibliotecă, îi aliniase, îi făcuse să-şi lase jos pantalonii şi să-şi apuce dosul genunchilor, îl bătuse cu nuiaua pe toţi, repetat, cu hotărâre şi cruzime. Până când îi obosise mâna, până când se prăbuşise într-un fotoliu şi se pusese pe plâns. Suspine nesfârşite, violente, ce-l răniseră pe Ashe mai mult decât nuiaua ce-l atinsese pe spate.

După asta, uşa de la dormitorul soţiei lui fusese încuiată. Nu că Ashe şi-ar mai fi dorit să se întoarcă acolo. Nu mai voia să-l facă pe marchiz să plângă cu o astfel de disperare ce-i zdrobea sufletul.

Dar, cu toate astea, la nouă ani ai lui, nu-i oferise

bărbatului nicio consolare. Stătuse acolo împreună cu ceilalţi, uitându-se la el şi foindu-se de pe un picior pe altul, jenat, în vreme ce marchizul deplângea pierderea acelui parfum. Doar când devenise bărbat în toată firea înţelesese pe deplin că bărbatul plângea după mai mult de atât.

— Ashe, scârţâi marchizul, ca şi cum corzile sale vocale obosiseră.

— Milord, spuse el, înaintând în cameră până când ajunse la fotoliul capitonat pe care Marsden stătea în faţa ferestrei. Ashe îşi apăsă umărul de tocul acesteia, bucurându-se de sprijin, mulţumit să simtă muchia ascuţită a lemnului. Părul marchizului era lăţos, nepieptănat, firele albe ajungându-i la umeri. Pe maxilar i se vedeau ţepi de barbă albă. N-avea valet, dar cineva îl bărbierise de curând. Probabil că Locke.

Halatul lui era jerpelit şi decolorat. Ashe îşi dori să se fi gândit să-i aducă unul nou de la Londra. Nu că l-ar fi purtat. Nu-i plăceau lucrurile nefamiliare.

— În seara asta e afară, mă aşteaptă, spuse Marsden, trecându-şi degetele peste mica pictură înrămată pe care o ţinea în poală. O auzi?

— Da, milord.

— O să mă duc după ea în curând. Când Locke va fi fericit. Zâmbi uşor, cu ochii lui verzi aţintiţi într-ai lui Ashe. Când şi tu vei fi. Când Greyling şi Edward vor fi şi ei. Ce mai fac?

— Sunt bine, milord. La Londra.

— De ce nu eşti şi tu acolo?

Ashe se uită înspre întuneric. Crezuse că venise să-l vadă pe Locke. Greşise.

— Aţi iubit-o foarte mult.

— Nu.

Surprins de răspuns, Ashe îşi îndreptă din nou privirea spre marchiz, care scutură din cap.

— Nici măcar nu se poate descrie ce am simţit pentru ea. Ce am simţit era… totul. Când n-a mai existat, totul a dispărut.

— În toţi anii pe care mi i-am petrecut aici, nu ne-aţi povestit nici măcar o dată despre ea. Cum arăta?

În ochii lui Marsden apăru o privire pierdută, ca şi cum se dusese înapoi în anii aceia.

— Era luna şi stelele. Soarele şi ploaia. Nu-mi plăcea de ea atât cât îmi plăcea felul în care eram eu atunci când eram împreună cu ea. Eram optimist, invincibil. Mai bun, mai blând. Ea a scos la iveală ce era mai bun din mine. Scoate şi ea la iveală ce-i mai bun din tine?

Ashe se încruntă.

— Cine?

— Femeia asta pe care o iubeşti.

El îl fixă cu privirea pe marchiz. Ochii lui erau atotcunoscători, plini de înţelegere.

— N-o iubesc, dar există o femeie, da. E isteaţă, inteligentă, hotărâtă. Am nevoie de zestrea ei. Am încurcat-o de tot cu moştenirea mea. Îşi apăsă mai tare umărul de muchia ascuţită a ramei. Nu mă descurc cu cifrele.

— Nici tatăl tău nu se descurca.

Ashe se îndepărtă de la fereastră.

— Poftim?

Marsden chicoti.

— Era secretul lui. Dar mie mi i-a spus. Se temea că nu avea să-şi poată administra moşiile. Aşa că îmi aducea mie registrele, şi eu îi dădeam răspunsurile. Am uitat asta. În toţi anii cât ai fost aici nu m-am gândit să-ţi spun. N-am dat atenţie studiilor tale. La naiba, şopti el. De asta m-a ales pe mine. Să-ţi fiu tutore. Îi ştiam secretul. A crezut că o să te îndrum. În loc de asta, eu te-am lăsat baltă.

— N-aş zice asta. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, mândria mea a fost de vină, pentru că nu voiam să admit că nu mă descurcam cu calculele. M-am bazat prea mult pe consilierul meu financiar, când, de fapt, n-am fost complet sincer cu el. Trebuie să găsesc pe cineva căruia să-i pot încredinţa totul.

Dacă ar putea-o convinge pe Minerva să renunţe la mândria ei, ar fi perfectă pentru a-i administra conturile.

Marsden flutură din degete.

— Locke, el e omul tău.

Ashe nu era convins. Poate că avea nevoie de o femeie.

*

Cu copitele calului răsunând sub el, Ashe gonea călare peste câmpii, cu Locke alături. Fiind aici, îşi amintea cum îşi făcea de cap, cum petrecea zilele fără oprelişti, fără a avea grija moşiilor, a veniturilor, a salariilor, a cheltuielilor de întreţinere, a costurilor. Numere, cifre, calcule.

— Destul! strigă Locke, oprindu-şi calul.

Ashe îl ţinu din scurt pe al lui, se învârti şi duse calul negru spre locul unde Locke îl aştepta călare pe cel alb al lui. Gâfâind, nările animalului se umflară, creând nori de abur în semiîntunericul zorilor.

— Hai să ne plimbăm puţin pe jos, vrei? întrebă Locke, descălecând înainte ca Ashe să-i fi răspuns.

Poate că Locke era doar viconte şi mai tânăr decât Ashe, dar aici era casa lui şi întotdeauna domnise aici, ştiind că într-o zi el avea să fie stăpân peste tot. Era ceva să te maturizezi pe acest domeniu strămoşesc. Îţi crea un imens sentiment de recunoştinţă, de înţelegere a locului tău şi a responsabilităţilor ce-ţi revin. La Ashe astea veniseră mai târziu. Probabil că la fel era şi în cazul lui Gray. Iar Edward, ca al doilea fiu, probabil nu avea să silită asta vreodată.

Ţinând de frâie, îşi potrivi mersul cu al lui Locke, paşii lor mari tulburând ceaţa ce se lăsase peste câmpie. Locke nu ţinea predici, nu era stilul lui. Totuşi, Ashe ştia că îl aştepta să vorbească el primul.

— M-am mutat la reşedinţa Ashebury, spuse el în cele din urmă.

— Ai terminat cu fantomele? Asta-i bine.

— Mai degrabă am făcut-o pentru că nu mi-am mai permis chiria pentru cealaltă locuinţă. A preluat-o Edward.

Aplecându-se, rupse un fir înalt de iarbă fără vreun alt motiv decât că-i oferise un răgaz să-şi adune gândurile. Sunt într-o situaţie financiară dificilă.

— De aici decizia să te însori cu domnişoara Minerva Dodger.

Ashe încuviinţă scurt din cap.

— Din nefericire, nu-i plac deloc vânătorii de avere şi deocamdată e supărată pe mine pentru că nu am recunoscut – sau cel puţin nu i-am dezvăluit – că am ajuns la sapă de lemn. Refuză să se mărite cu mine chiar dacă…

Mai rupse un fir de iarbă.

— Chiar dacă? îl îmboldi Locke.

— Am compromis-o.

Locke se opri din mers, îl luă de braţ şi îl întoarse în loc.

— Dinadins?

Ashe se uită urât.

— Păi, sigur că nu m-am culcat cu ea din întâmplare.

Locke oftă iritat.

— Ştii ce am vrut să zic. Ai compromis-o pentru a o forţa să se mărite?

— Nu, m-am culcat cu ea doar pentru că am vrut. Am dorit-o, aşa cum n-am mai dorit pe nimeni. Locke, a fost la Nightingale.

Ochii verzi ai vicontelui se măriră, şi pe trăsăturile lui colţuroase se ivi neîncrederea, dar Ashe ştia că tot ce vorbeau aici pe câmp rămânea doar între ei doi.

— Serios?

— Acolo mi-a atras prima oară atenţia. Se hotărâse să-şi accepte statutul de fată bătrână şi se gândea că n-avea nimic de pierdut. M-a fermecat cu totul. Scutură din cap. Fermecat e puţin zis. E îndrăzneaţă, curajoasă, îşi urmăreşte ţelul. Nu e ca nicio altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu pot înţelege nici în ruptul capului de ce n-am remarcat-o mai devreme. Faptul că niciun bărbat nu s-a însurat cu ea demonstrează doar nesăbuinţa bărbaţilor. E extraordinară. Aşadar, am început să-i fac

curte la modul tradiţional, în lume, la baluri şi aşa mai departe. A acceptat să se mărite cu mine şi apoi a descoperit că am ajuns la fundul sacului şi mi-a spus să mă duc la dracu'. Eforturile mele au fost zadarnice.

— Nu văd dilema, spuse Locke şi începu să meargă mai departe. Pur şi simplu trebuie să începi să curtezi o femeie căreia să nu-i pese că o vrei pentru zestre, una care să fie îndrăgostită de titlul tău şi de înfăţişarea ta plăcută. N-ar trebui să-ţi ia prea mult timp până să agăţi un alt peşte.

— Ai dreptate. Trebuie numai să găsesc o altă zestre. Doar că e dezamăgitor, după tot efortul depus în a-i face curte şi a-i câştiga bunăvoinţa.

Unde mai pui că se simţeau foarte bine împreună în pat. Nu ştia dacă avea să se mai potrivească vreodată atât de bine cu cineva. Regreta că nu urma să mai aibă parte de asta. Sau de zâmbetele ei. Sau de timiditatea ei. De obicei, nu sunt genul care renunţă la vânătoare, dar nu ştiu cum să îndrept lucrurile cu ea.

— Dacă nu ar avea zestre? întrebă Locke.

— Poftim?

— Domnişoara Minerva Dodger. Dacă n-ar avea zestre? N-ai mai fi umblat după ea, n-ai mai fi fost dezamăgit. N-ai fi ştiut ce ai pierdut.

— Dar vezi tu, ştiu, asta-i chestia. Voia să dea cu pumnul în ceva, dar nu era nimic cale de kilometri întregi, cu excepţia calului, pe care nu l-ar lovi, şi de Locke, care nu merita un pumn în faţă. Ştiu cât de încăpăţânată poate fi. Cât de generoasă. Ştiu că poate să doboare o femeie dacă-şi pune mintea, dar se hotărăşte să n-o facă. Ar putea câştiga un meci de box. Miroase a verbină. În dormitor e neruşinată. Şi e deşteaptă. Incredibil de deşteaptă. Concepe posibilităţi de investiţii. Gândeşte ca un bărbat, ceea ce raţiunea îmi spune că ar trebui s-o facă neatrăgătoare, dar de fapt asta mă face s-o doresc şi mai mult.

— Te-ai îndrăgostit de ea.

— Nu, nu. Doar că eu... Se întoarse în loc, făcu trei paşi încolo şi trei paşi încoace. Doar că o adora. Fiecare părticică. Din creştetul capului până în vârful degetelor, cu totul şi cu totul. Adora provocarea ei. Adora când era cu ea. Îi plăcea să vorbească cu ea, să-i asculte părerile. Îi plăcea că avea păreri. Îi plăcea totul la ea, chiar şi credinţa încăpăţânată că merita un bărbat care s-o iubească. Se opri din patrulat, îşi scoase pălăria şi îşi trecu degetele prin păr. S-ar putea foarte bine să mă fi îndrăgostit, da. Dar ea n-o să creadă. Pot să-i trimit scrisori de dragoste, poeme descriindu-mi sentimentele. N-o să le creadă. Nu când niciun bărbat înaintea mea n-a vrut altceva decât averea pe care ea o aducea.

— Atunci, te mai întreb o dată. Cum ar fi dacă n-ar avea zestre?

— Dacă n-are zestre, atunci o să rămân un lord ajuns la sapă de lemn.

Locke se uită în ochii lui Ashe, cu privirea lui de un verde intens reflectând o mulţime de întrebări, de posibilităţi de răspuns.

Ashe se uită peste câmpii.

— Dar, dacă i-aş cere mâna în aceste circumstanţe, n-ar avea de ales decât să creadă, să înţeleagă că o doresc pe *ea.*

— Păi, atunci pare simplu, nu-i aşa? Hai să ne în trecem spre casă!

Locke încălecă şi o luă din loc înainte ca Ashe să termine de învârtit pe toate părţile problemele care-l frământau. Râzând, încălecă, îşi îndemnă calul la galop şi se avântă după bărbatul pe care soarta îl hărăzise să devină unul dintre fraţii lui.

Capitolul 20

— Domnule Dodger.

— Ashebury. Din gura lui Jack Dodger, numele lui suna ca o insultă. Nu că Ashe l-ar fi învinovăţit. Pe drumul de întoarcere de la Havisham, se gândise îndelung cum să-l abordeze pe fostul patron de tripou. Fusese surprins că majordomul îl condusese în biblioteca bărbatului. Era recunoscător că Minerva, până în momentul de faţă, nu ştia că el venise în vizită.

— Eşti curajos că te arăţi aici după ce i-ai frânt inima fiicei mele.

— N-a fost intenţia mea să-i frâng inima.

— Cu toate astea, ai făcut-o. Să ştii că am omorât bărbaţi pentru mai puţin.

— Sper că nu recent.

Un colţ al gurii îi zvâcni în sus. Minerva nu moştenise forma gurii de la tatăl ei. Poate de la mamă. Dacă nu, era toată a ei.

— Whisky?

Cel puţin, Ashe era sigur că avea să trăiască suficient cât să bea un pahar.

— Sunt genul care preferă scotch-ul.

— Cred că am ceva la îndemână.

Ashe se uită cum Dodger turnă scotch în două pahare. Nu era nimic delicat în mişcările lui, nimic elegant. Fiecare părticică a lui vorbea despre un bărbat care îşi începuse viaţa pe străzi. Poate că se ridicase din acel mediu, dar semnele rămăseseră.

Se întoarse spre Ashe şi îi întinse un pahar.

— Ia loc!

— Prefer să rămân în picioare.

— Eu prefer să mă aşez. Se lăsă într-un fotoliu din spatele biroului, luă o înghiţitură de scotch şi îl studie pe Ashe. Aşadar, de ce ai venit?

— Să vă rog să-i retrageţi zestrea Minervei.

Ridicând dintr-o sprânceană, Dodger îşi puse încet paharul pe birou.

— Nu se întâmplă prea des să judec greşit scopul unui om care vrea să mă vadă. Trebuie să spun că cererea

dumitale m-a luat prin surprindere. De ce să nu-mi onorez promisiunea de a-i asigura o zestre?

— Pentru că întotdeauna va interveni între noi. Pentru că întotdeauna va pune la îndoială motivul pentru care m-am căsătorit cu ea.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi acordat permisiunea de-a te însura cu ea.

— Dar o veţi face, pentru că fericirea ei înseamnă totul pentru dumneavoastră.

— Şi o vei face fericită?

— Neînchipuit de fericită. Dar a fost urmărită de vânătorii de avere şi crede că zestrea ei m-a atras spre ea.

— Şi nu e aşa?

— Nu.

— Atunci ce?

Ashe se întrebă dacă, atunci când avea să audă răspunsul, Jack Dodger avea să-i rupă falca sau să-i înnegrească vreun ochi. Probabil că avea să le facă pe amândouă.

— Picioarele ei.

— Şi cum de-ai ajuns să-i vezi picioarele?

— Asta e între ea şi mine. M-au atras picioarele ei, dar îndrăzneala, energia, isteţimea, caracterul ei m-au prins. Pus şi simplu e cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. O iubesc. Nu mi-am putut imagina aşa ceva, nici nu credeam că pot iubi. Însă ea se va îndoi întotdeauna de sinceritatea mea dacă, atunci când îmi va acorda mâna, va avea în ea o pungă de monede.

— Zestrea ei e mai mult decât o pungă, băiete.

— Ştiu prea bine. Era un fel de-a o spune.

— Am făcut cercetări. Îţi cunosc situaţia financiară. Se va descurca fără bani.

— Niciodată. Pot vinde o bună parte dintre lucrurile de preţ pe care le-am adunat în timpul călătoriilor mele. Asta ne-ar aduce o sumă considerabilă. Nu atât de mult precum zestrea ei, dar ar fi de ajutor pentru început. Muncind împreună, putem realiza ceva măreţ pentru copiii noştri.

Vreau ca ea să-mi fie partener. Egal.

— Să vină la dumneata cu nimic?

— Doamne, Dumnezeule, cum de puteţi crede că există vreo parte din ea egală cu *nimic?*

Ashe văzu cum în ochii lui Jack Dodger, care semănau atât de mult cu ai fiicei lui, apărură un respect nou descoperit şi o profundă admiraţie, şi ştiu că măcar în această privinţă câştigase.

*

Minerva stătea în salonul de zi, aşternând pe hârtie o grămadă de note, când intrară părinţii ei.

— Am vrea să stăm de vorbă, spuse mama ei.

— Acum e momentul perfect, pentru că şi eu vreau să vorbesc cu voi. M-am gândit mult şi m-am decis să plec în Texas pentru a studia mai îndeaproape această afacere cu vite, pentru a-mi convinge apoi prietenii să investească în ea alături de mine. Am calculat totul. O să angajez un însoţitor şi…

— Minerva, spuse mama ei, aşezându-se pe canapea lângă ea, în timp ce tatăl ei luă loc pe un fotoliu din apropiere. Texasul este aşa departe.

— Nu mă mut acolo definitiv. O să fiu acasă de Crăciun. Chestia e că, dacă mă iau după calculele făcute, e o ocazie minunată să ne extindem, să nu mai fim aşa dependenţi de ceea ce putem dobândi aici în Anglia.

— Va trebui să vorbeşti cu tatăl tău despre asta. El e cel priceput la afaceri.

Se uită la tatăl ei, care stătea tolănit pe fotoliu de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Jack Dodger nu era omul formalismului.

— Ai fi interesat să investeşti, tată?

— O să aducă bani?

— Ar trebui, da. Mulţi bani, la drept vorbind.

— O să mă gândesc la asta, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu tine despre o decizie pe care am luat-o – cu

acordul mamei tale.

Minerva scoase un râs ce părea străin de ea.

— În regulă, dar amândoi arătaţi extremi de serioşi. S-a întâmplat ceva?

— La drept vorbind, da, spuse tatăl ei. M-am hotărât să revoc oferta unei zestre.

Era ca şi cum i-ar fi dat un pumn.

— De ce?

— Păi, în primul rând, tu ai spus că n-o să te măriţi, aşa că nu e ca şi cum ai avea nevoie de asta.

— Asta cam aşa e. Dar oare am vreo şansă să-mi împrumuţi nişte bani, astfel încât să pot investi în afacerea cu vite pe care vreau neapărat s-o încep?

El flutură din mână.

— Dacă vrei, poţi să-i ai. Eu vorbesc strict despre zestrea ta. Aplecându-se în faţă, îşi sprijini coatele de genunchi. Poate că ţi-am făcut un deserviciu oferindu-ţi o zestre atât de mare. Mă tem că bărbaţii n-au fost în stare să te vadă pe tine, dincolo de ea.

— Nu sunt singură. Am prieteni. Şi am familie. N-am nevoie de un soţ să-mi completeze viaţa. Aşa că ia zestrea. N-am nicio problemă cu asta. Nu că vreun bărbat s-ar însura cu mine fără ea. Şi nu vreau să mă mărit cu un bărbat care – vorbele ieşeau cu dificultate – are nevoie de asta.

— Cum ar fi Ashebury? întrebă mama ei.

— Cum ar fi o grămadă de bărbaţi, spuse Minerva nervoasă. Cât despre Ashebury, am terminat cu el.

— M-am gândit că ar fi drăguţ să-i auzim poveştile despre călătoriile în Africa.

De necrezut. Minerva pufni dispreţuitor.

— Dacă vrei să auzi despre Africa, invită-l pe unul dintre ceilalţi zurbagii. Dar nu văd niciun motiv să ne tulburi cu un escroc precum Ashebury.

— Totuşi, Ashebury e aici. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Minerva auzise bârfe că Ashebury plecase din oraş.

— Vrei să zici în Londra?

— Nu, e în casă, aşa că, de fapt, da, e în Londra. Aşteaptă în biblioteca tatălui tău.

Minerva sări în picioare şi se uită la tatăl ei.

— L-ai lăsat înăuntru? L-ai primit? Ştiind că-l dispreţuiesc pe omul ăsta, că-l găsesc vrednic de dispreţ?

— Şi-a adus fotografiile, spuse mama ei, ca şi cum asta ar fi îndreptat lucrurile. De ce mamele – inclusiv a ei – erau atât de dornice să-i ierte pe zurbagii de orice fel de necuviinţe?

— N-o să rămână la cină. Se repezi pe lângă mama ei şi se îndreptă spre uşă. N-o să rămână!

— Nu cred că a terminat cu el, aşa cum credea, îl auzi ea pe tatăl ei.

Rar era mânioasă pe părinţii ei, dar, în acel moment, spumega. Nu numai că avea să plece în Texas, dar avea să se şi mute acolo.

Clocotind, mărşălui pe culoar. Cum de îndrăznise să se arate aici? În casa ei, în sanctuarul ei.

Uşa bibliotecii era deschisă. Intră grăbită şi se opri ezitând când îl văzu stând la fereastră. Arăta groaznic, absolut groaznic. Părea nedormit. Şi mai slab.

Şi totuşi reuşea să arate minunat, absolut minunat. Impecabil aranjat, cu hainele călcate perfect, totul ireproşabil. Şi mirosea sublim. Santal amestecat cu mirosul lui unic. Nu se oprise atunci când ar fi trebuit, pentru că acum era suficient de aproape încât să-i poată simţi prezenţa, să-i poată vedea albastrul de cleştar al ochilor. Observă că se bărbierise înainte de a veni.

— Deci am înţeles că ai fost invitat la cină, spuse ea ţâfnoasă.

— A fost amabil din partea mamei tale să mă invite.

— Retrag eu invitaţia.

— M-am gândit că aşa o să faci.

— Dacă erai cât de puţin un gentleman, n-ai fi acceptat.

— Doar că am vrut să te văd mai mult decât am vrut

să fiu gentleman.

Ea îşi strânse ochii.

— Nu. Îi deschise şi se uită la ei să nu spui toate vorbele potrivite menite s-o facă pe o femeie să-şi piardă capul. N-o să aibă efect asupra mea, aşa că sunt de prisos. Chiar acum am fost informată că tata mi-a retras zestrea, aşa că o să trebuiască să cauţi bani în altă parte.

— Ştiu despre starea zestrei tale, spuse el încet. Eu i-am cerut să ţi-o retragă.

Nedumerită, scutură din cap.

— De ce ai face tu aşa ceva?

— Pentru că, atâta vreme cât o aveai, nu ai fi crezut că e posibil ca eu să te vreau *pe tine* mai mult decât îţi voiam averea.

— Dar ai nevoie de bani.

— De tine am mai multă nevoie.

— Nu poţi fi serios. Moşiile tale, moştenirea ta…

— Să le ia dracul. Se strâmbă, scutură din cap. N-o să le ia dracu’. O să mă asigur eu că n-o să le ia. Ai greşit când ai spus că nu-mi pasă de responsabilităţile mele, că mi-am risipit moştenirea. Moşiile nu aduceau venitul de odinioară, aşa că am făcut nişte investiţii care, din nefericire, s-au dovedit a fi nechibzuite. Merse spre birou, puse pe margine o bucată de hârtie, înmuie un toc în cerneală şi i-l întinse. Scrie trei numere, mici, într-o linie verticală, pe care să le pot aduna.

— Nu văd ce legătură are asta cu totul.

— Doar fă-o! Te rog.

Cu un oftat iritat, ea se duse spre birou, luă tocul dintre degetele lui şi îl înmuie din nou în cerneală. Se uită la el bănuitor.

— Pari să-ţi fi revenit după ce te-am lovit cu genunchiul de te-am făcut să te încovoi.

— Sunt surprins că ai fost în stare să execuţi aşa bine mişcarea asta.

— Mi-am lăsat jupoanele la croitoreasă, aşa că am avut mai multă libertate de mişcare. Speram să am ocazia

să dau o lovitură decisivă.

— Eşti o fată însetată de sânge.

— N-ar trebui să fii surprins. Ţi-am spus în acea primă noapte că mi-ar plăcea să omor un bărbat care mă răneşte.

— Aşa că ai acţionat. Nu uita, trei numere.

Ea făcu aşa cum i se ceruse.

5
7
9

Punându-şi un deget pe marginea hârtiei, el o trase mai aproape şi se uită la ea. Îşi închise ochii. Îi deschise. Se uită cruciş.

— Nu le pot recunoaşte. În capul meu e numai haos. Ştiu că sunt numere. Ştiu că fac o sumă. Dar nu le pot înţelege. Şi nu pot explica de ce am aşa mari greutăţi cu ele. Lord Marsden mi-a spus că tata era la fel. Numerele n-aveau niciun sens pentru el. Avea încredere în Marsden. Eu am aflat cu doar câteva zile în urmă, când am fost la Havisham. Am fost mult prea mândru să admit că aveam problema asta. Aşadar, când consilierul meu financiar a strâns informaţii despre diverse investiţii, l-am pus să-mi explice verbal riscurile, i-am ascultat recomandările şi am făcut ceea ce am considerat a fi cele mai bune alegeri. Ceea ce el considera un risc acceptabil mie mi-ar fi putut părea un risc prea mare dacă aş fi fost în stare să analizez cifrele. Când m-am întors în Anglia, am descoperit că investiţiile nu-mi aduceau bani. Cum venitul avut la dispoziţie era mic, iar suma necesară întreţinerii moşiilor e îngrozitor de mare, am rămas cu foarte puţini bani.

— Cum de nu poţi înţelege numerele?

— Nu ştiu ce să spun, Minerva. Deşi mă simt prost, nu sunt. Alte lucruri nu-mi dau bătăi de cap. Dar numerele mă zăpăcesc.

Ea oftă.

— Aşadar, ţi-ai pierdut averea şi ai decis că trebuie să

te însori cu o femeie care are o zestre substanţială. Şi m-ai urmărit pe mine.

— Nu-i chiar aşa. Am întâlnit la Nightingale o femeie care m-a intrigat. Apoi am descoperit-o la o petrecere şi am fost fascinat de ea. Faptul că avea o zestre n-a contat mai deloc. Voiam să o cunosc. Apoi m-am îndrăgostit de ea. Nu mi-am dat seama de asta decât când m-a părăsit.

Auzindu-i declaraţia, inima Minervei începu să-i bată gata să-i spargă pieptul. Tânjise după o declaraţie de dragoste, şi totuşi ezita să creadă. El îi studiase cartea. Ştia exact ce cuvinte să spună. Dar ea nu se putea decide să i le arunce înapoi în faţă. Mai degrabă, trebuia să-i aducă aminte cum stăteau lucrurile.

— Doar că acum nu mai are nicio zestre.

El făcu o grimasă.

— Dar ea ştie cum să investească. Am nişte bani. Fie că se mărită cu mine, fie că nu, vreau să mă ajute să-mi refac averea.

— Poate că am putea înceta să vorbim despre ea ca şi cum n-ar fi de faţă?

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— O să mă ajuţi să îmi dau seama ce trebuie să fac pentru a mă pune pe picioare?

— Bănuiesc că aş putea intui ce e de făcut.

— Când n-o să mai am nevoie de zestrea cuiva, o să te măriţi cu mine?

Ea îi cuprinse faţa în căuşul palmelor.

— Ashe…

— Spune-mi ce trebuie să fac pentru a te convinge că te iubesc.

— Vreau să te cred. Doar că îmi vine greu să cred că cineva ca tine mă poate iubi.

— Pentru că nu te vezi aşa cum o fac eu. Uite, vreau să-ţi arăt ceva.

Îşi băgă mâna în buzunar, scoase un mic pătrat şi i-l întinse.

Era o fotografie a unei femei aflate lângă un iaz. Faţa

ei dezvăluia atâta putere, atâta tărie de caracter, atâta forţă, şi totuşi existau acolo şi vulnerabilitate, şi delicateţe…

Minervei îi trebui o clipă să-şi dea seama că era ea, că îi adusese fotografia făcută lângă iazul lui Lovingdon.

— De fapt, sunt destul de drăguţă. Cum ai reuşit să mă faci să arăt drăguţă?

— *Eşti* drăguţă. Eşti *mai mult* decât drăguţă. Dar m-am folosit de umbre şi de lumină să dezvălui ceea ce văd când mă uit la tine. Adevărata frumuseţe nu există fără amândouă.

— Cum rămâne cu poza pe care mi-ai făcut-o la Nightingale?

— N-am făcut-o.

— De ce?

— Pentru că era doar pentru mine. Câteodată, ceva este atât de minunat… Minunat nu e cuvântul potrivit. E mai mult de atât. Sublim. E ca şi cum ar fi păcat să captezi imaginea. Dar de câte ori îmi vin în minte rămăşiţe carbonizate sau corpuri contorsionate… mă gândesc la tine, cu picioarele tale lungi cu tălpi mici, întinse pe pat aşteptându-mă – şi astfel biruiesc imaginile care m-au bântuit atâta timp. Le reduc la nimic. Şi ele pălesc încet, nu mai ţipă să le dau atenţie, pentru că n-o s-o capete, fiindcă am ceva cu mult mai bun. Sau cel puţin aveam înainte să stric totul. Te-am avut pe tine, Minerva. Şi te vreau cu disperare înapoi.

Ea care nu plângea niciodată simţea din nou acele lacrimi arzătoare.

— Ashe…

— Pot să mă descurc şi fără zestre. Nu pot să mă descurc fără tine. Chiar dacă tu nu *mă* iubeşti *pe mine…*

— Te iubesc! Am încercat să nu te iubesc, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tine, să nu-mi fie dor de tine, să nu te vreau. Totuşi, mi-e teamă că aceste sentimente nu sunt reale. Dragostea pe care amândoi o proclamăm. Dacă e o amăgire, la fel ca Lady V.?

— Ea nu e o amăgire. E doar o altă parte din tine. Minerva, aproape de la bun început am ştiut cine eşti. Tot ce am avut la Nightingale o să avem şi în continuare. O să avem totul.

Şi ea îl crezu. Adevărul era acolo în ochii lui, în felul în care-i zâmbea.

— Te iubesc, Ashe.

Privirea pe care el i-o aruncă îi topi inima. Era genul de privire pe care o aşteptase preţ de şase sezoane. Era genul de privire ce promitea o eternitate de fericire.

— Şi m-aş mărita cât mai repede cu putinţă.

— Cum ţi se pare sfârşitul lunii? întrebă el.

— Lumea va crede că am fost forţaţi să ne căsătorim.

— Am fost – pentru că n-am mai putut suporta să stăm departe unul de altul nici măcar o noapte. O trase lângă el. Ţine-ţi genunchiul jos.

Înainte ca ea să-l asigure că aşa făcea, îi luă gura în stăpânire şi o sărută aşa cum doar un bărbat îndrăgostit de ea ar săruta-o.

Capitolul 21

Nunta domnişoarei Minerva Dodger cu ducele de Ashebury era pe buzele tuturor. Îndeosebi după ce deveni evident, ori de câte ori erau văzuţi împreună, că erau îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt. Minerva, care de obicei ura fiţuicile de scandal, se trezi dintr-odată că îi plăceau foarte mult.

În plus, era încântată să se pregătească de nuntă. Nu era deloc nervoasă că venise vremea să plece la biserică. Dimpotrivă, îşi studia imaginea în oglinda cu rame mobile, încântată de modul cum rochia din dantelă de Honiton[5] şi

5 Un tip de dantelă lucrată cu ciocănele, specifică oraşului Honiton, comitatul Devon (n.tr.)

perle se mula pe corpul ei. Flori de portocal înconjurau cununa vălului, fixându-i la locul lui. Pentru că purta la gleznă brăţara din aur, scotea un uşor zornăit când păşea.

— Arăţi minunat, Minerva, spuse Grace, potrivindu-i trena.

— Arăt, nu-i aşa? Ştiam eu că merită să aştept dragostea.

— Eu ţi-am spus că o să găseşti un bărbat care o să te iubească.

— Câteodată, încă îmi vine greu să cred.

— Dar eşti fericită.

— Extrem de fericită.

Se auzi un ciocănit în uşă. Grace deschise, şi tatăl Minervei intră.

— Taţii au nevoie de un moment cu fiicele lor în ziua nunţii. O să aştept jos, spuse Grace înainte de a se strecura afară din cameră.

— Eşti la fel de frumoasă ca mama ta, spuse el.

Minerva îi aruncă un zâmbet jucăuş.

— Am crezut mereu că semăn mai mult cu tine.

— Ai ochii mei negri, dar, în afară de asta, eşti mama ta.

— Am mintea ta pentru afaceri.

— Dar ai tăria ei. Eşti sigură că vrei să te măriţi cu el?

— Foarte sigură. Îl iubesc, şi, n-o să-i placă asta, dar îmi vreau zestrea înapoi. Am fost atât de ocupată căutând pe cineva care să mă iubească, să dovedesc că mă iubeşte, încât nu mi-am dat seama că era de-ajuns că eu îl iubeam. Nu vreau ca el să fie nevoit să-şi vândă lucrurile de preţ sau să fie împovărat inutil pentru că investiţiile lui nu au dat roade. Ştiu că mă iubeşte cu sau fără zestre, dar, mai important, eu îl iubesc. Vreau să aibă banii promişi.

— Sunt deja în contul lui bancar. E cadoul tău de nuntă. Aş fi vrut să afli peste câteva zile, când consilierul financiar îi făcea o vizită, să-i dea raportul despre starea veniturilor lui.

Riscând să-şi şifoneze rochia, ea îl îmbrăţişă strâns pe

tatăl ei.

— Te iubesc tare mult.

— Adu-ţi mereu aminte, Minerva, că eu am fost primul bărbat care te-a iubit.

— Ştiu.

Lacrimile îi lunecară pe faţă, dar nu se obosi să le oprească.

— Nu plânge. Nu pot suporta când o femeie plânge.

Cu un râset, ea se îndepărtă de el.

— Şi asta ştiu.

El se întoarse, dar nu înainte ca ea să vadă că în ochii lui luceau lacrimi.

— Hai să o facem, spuse el. Nu în fiece zi îmi dăruiesc fata.

— N-o dăruieşti. E încă a ta.

El o privi zâmbind.

— Da, este. Este şi va fi întotdeauna. Întinzându-şi mâna spre ea, îi coborî vălul pe faţă. Ce bărbaţi norocoşi – eu şi el.

Ce fată norocoasă, se gândi ea, să aibă dragostea a doi bărbaţi nemaipomeniţi.

*

Nunta fu chiar mai măreaţă decât se aşteptase Minerva. Biserica era plină ochi, iar la recepţia ce urmă fu prezentă multă lume. Ashe arătase atât de chipeş stând la altar. Expresia de pe faţa lui pe când ea se apropia – cum să creadă vreodată că el n-o iubea?

Acum îl aştepta să vină în dormitorul ei. Lămpile cu gaz dădeau o lumină slabă, alungând umbrele. Ea purta o cămaşă de noapte din mătase, brăţara de aur în jurul gleznei şi…

Uşa se deschise. I se opri răsuflarea văzându-şi soţul într-un halat de mătase. Se uită la ea. Râse.

— Oh, nu, fără asta.

Ea nu se putu abţine să nu surâdă în vreme ce el se

îndrepta iute spre ea. Ducându-şi mâna la ceafă, desfăcu fundele şi aruncă masca deoparte.

— E mai bine, murmură el, chiar înainte de a pune stăpânire pe gura ei.

Reuşiseră să schimbe câteva sărutări în luna care trecuse, dar ea voise să aştepte pentru mai mult până în noaptea nunţii. De acum aveau tot timpul din lume să fie unul în braţele celuilalt. El îi acoperi faţa cu sărutări, coborî pe gât. Ea oftă, scânci.

— Soţia mea, murmură el.

— Soţia ta.

El făcu un pas înapoi, îşi desfăcu cordonul halatului şi îl dădu jos. Ei i se tăie răsuflarea când îl văzu şi gura i se uscă.

— O să învăţ cum să folosesc aparatul de fotografiat.

El făcu o grimasă.

— Nu în seara asta.

Merse spre pat, se urcă şi se sprijini de tăblia patului, cu braţele puse sub cap.

— Ce faci?

— Scoate-ţi cămaşa de noapte... încet. Vreau să văd cum lumina atinge fiece părticică a ta.

— Da? întrebă ea, apropiindu-se de marginea patului. Era uimită de cât de bine se simţea cu el în noaptea nunţii. Pe de altă parte, nu era ca şi cum ar fi fost virgină. Foarte încet, îşi desfăcu un nasture. Apoi altul, şi încă unul, uitându-se cum ochii lui se întunecară într-o negură arzătoare, trupul i se încordă, răsuflarea îi deveni precipitată. Când ultimul nasture fu desfăcut, îşi atinse uşor pieptul între sâni. El rămase fără suflu.

Oh, cât îi plăcea că avea această putere. Îşi dădu uşor jos ţesătura de pe un umăr, apoi o împinse şi de pe celălalt. Cămaşa de noapte din mătase alunecă la podea.

El gemu, jos şi sălbatic, înainte de a se mişca iute, prinzând-o şi rostogolind-o pe pat, până când ajunse întinsă pe spate şi el lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, privind-o.

— Nici nu ştii cât de mult mi-am dorit să te văd la

lumină. Când o să mergem la moşie, o să te duc pe un câmp unde soarele să îşi reverse razele asupra ta, şi acolo o să fac dragoste cu tine, sălbatic şi pasional.

— În aer liber?

— O să facem dragoste oriunde: în păduri, în ploaie, în fiecare cameră, în fiecare clădire. Îşi trecu mâna peste trupul ei. Te iubesc, Minerva.

— N-o să mă satur niciodată să te aud zicând asta.

— Bine. Intenţionez s-o spun în fiecare zi.

— Te iubesc, Ashe. Nu pot crede cât de mult. N-am ştiut că e posibil să iubeşti atât de intens.

El îşi coborî gura peste a ei, şi ea permise tuturor sentimentelor faţă de el să se amplifice, în vreme ce pasiunea ameninţa să-i mistuie şi să-i transforme pe amândoi în scrum. Cum de puteau exista atâtea senzaţii diferite, care, puse laolaltă, creau o minunată călătorie spre tărâmul plăcerii?

Pe când se atingeau, se sărutau, se tachinau, se mângâiau, focul ce existase întotdeauna între ei deveni şi mai puternic. Se mişcau amândoi frenetic, copleşiţi de dorinţă. Când ea crezu că avea să înnebunească de dorinţă, el se afundă în ea cu putere. Trupul ei se închise în jurul lui, îl ţinu strâns.

Ridicându-se deasupra ei, Ashe se uită spre ea, împingând cu mişcări sigure, neîntrerupte, intense. Încolăcindu-şi picioarele în jurul şoldurilor lui, ea îşi înfipse degetele în posteriorul lui, ţinându-i strâns, incitându-l. Minerva simţea cum ies scântei din fiecare părticică a corpului ei. Trupurile lor deveniră lucioase şi alunecoase. Suspinele şi gemetele răsunau în jurul lor.

Senzaţiile se intensificară, se tensionară şi apoi explodară. Cu ochii închişi, ea văzu focuri de artificii şi îi strigă numele, apoi îl auzi pe Ashe mormăindu-l pe al ei în vreme ce îşi dădea capul pe spate, împingând pentru ultima oară.

Apoi se linişti. Răsuflarea lui era la fel de întretăiată şi de grea ca a ei. Cu un zâmbet satisfăcut, el îi sărută vârful

nasului înainte de a se rostogoli pe o parte şi de a o atrage lângă el.

— Cu lumină e minunat, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Când pot să văd totul.

El chicoti încet.

— Ar trebui să instalez pentru tine o oglindă deasupra noastră.

Ea îl muşcă de un sfârc.

— Poate o să mergem la Nightingale pentru o noapte.

— Dacă vrei.

— Ar putea fi interesant.

— O să mergem la aniversarea primei tale vizite acolo.

Ea îşi trecu degetele peste pieptul lui.

— O să-mi arăţi cândva colecţia ta privată de fotografii?

— Le-am ars.

Ridicându-se într-un cot, ea se uită la el.

— De ce?

— Pentru că n-am mai avut nevoie de ele. Îi dădu părul după ureche. M-au ajutat să înfrunt imaginile carnagiului pe care nu reuşeam să mi le scot din minte. Am crezut că, înlocuind acele imagini cu contururi perfecte, aş putea învinge coşmarurile. Dar n-a funcţionat până la tine. După cum ţi-am spus, gândul la tine reduce la tăcere tristeţea. Deci n-am mai avut nevoie să le păstrez pe celelalte.

— Mi-ar fi plăcut să le văd.

— Le-aş putea reface cu tine drept model.

— Dacă o să-ţi pozez, trebuie şi tu să-mi pozezi. Să fim chit. Făcând o grimasă, el îşi afundă degetele în părul ei şi o luă de ceafă.

— Soţia mea cea îndrăzneaţă şi păcătoasă. Este oare de mirare că te iubesc?

Apoi o puse jos, îi captură gura şi o prădui.

Nu era grozavă dragostea?

Epilog

Câţiva ani mai târziu

Stând pe a şasea treaptă a scării ce ducea în hol, Ashe se uită la uşa pe unde îi văzuse plecând pe părinţii lui. Era ciudat că, pe măsură ce îmbătrânea, le simţea tot mai mult lipsa.

Îşi dori ca ei să poată vedea cum el şi Minerva reuşiseră să schimbe situaţia lui financiară – şi fără să se atingă de darul pe care tatăl ei li-l oferise cu ocazia nunţii lor. Acesta era ţinut doar ca rezervă pentru eventualitatea în care urmau să aibă vreodată nevoie. Altminteri, pentru că nu făcea parte din moştenirea restricţionată[6], avea să fie împărţit între copiii lor.

El îşi dori ca ei s-o fi cunoscut pe Minerva, călăuza vieţii lui. Nu crezuse că era posibil să iubeşti cu toată fiinţa. Erau momente când intensitatea sentimentelor lui pentru ea îl înspăimânta al naibii de tare. Dar cu atât mai mult o iubea.

Îşi dori ca ei să fi avut ocazia să-şi cunoască nepoţii.

Lipăitul picioarelor micuţe răsună prin hol în clipa când fiul şi fiica lui alergară spre uşa din faţă, cu mama lor urmându-i ceva mai încet. Era din nou însărcinată.

— Tati, haide! strigă fiica lui, cea cu părul auriu. Bunicul ne-a promis să ne înveţe azi cum să buzunărim pe cineva.

Ashe se încruntă spre Minerva.

— Am crezut că o să-i înveţe cum să nu se lase buzunăriţi.

Ea ridică dintr-un umăr.

---

6 Prevedere legală ce nu permite înstrăinarea unei proprietăţi (domeniu ataşat unui titlu nobiliar) prin vânzare, divizare sau lăsare drept moştenire. Lipsa acestei prevederi implică permisiunea efectuării tuturor acestor acte juridice, (n.tr.)

— Îl ştii pe tata.

El începu să coboare scările.

— Bănuiesc că tu o să-i înveţi cum să trişeze la cărţi.

— Fiul lui Lovingdon deja e chiar bun la asta. Nu putem să-i lăsăm pe copiii noştri să fie în dezavantaj.

El o luă pe după mijloc.

— Cum te simţi?

— Fac progrese. Micul dejun stă acolo unde-i e locul.

— Haideee! se plânse fiul lor. Toată lumea o să fie deja acolo.

Toţi fraţii Minervei, împreună cu familiile lor, se întâlneau acasă la părinţii ei pentru a serba aniversarea nunţii acestora.

— În regulă, atunci, spuse Ashe. Hai să mergem!

Lacheul deschise uşa, şi copiii se grăbiră să iasă.

— Copiii noştri trebuie să înveţe să fie răbdători, spuse Ashe însoţind-o pe Minerva prin hol.

— Eu prefer entuziasmul lor.

— Atunci, entuziaşti o să fie.

Ajuns la uşă, Ashe se opri şi se uită înapoi. Pe vremuri, strigătele lui de copil răsunau în această casă. Dar acum nu auzea decât râsetele copiilor lui, bucuria din vocea soţiei şi glasul dragostei.

Sfârşit